

ΠΑΡΗΛΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 117

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

**ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ**

ΑΡΙΘΜΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Φροντίζετε πάντοτε δια την περιποίησιν των ποδιών σας, με το τελειότερον σύστημα της ραδιοθεραπείας. Το πεντικιούρ, όπως ξέρετε, δεν αποτελεί πλέον κοκεταρίαν, αλλά προξενεί μεγάλην ανακούφισιν του οργανισμού. Η γνωστή Ρουμανίς καλλιτέχνισ κ. ΜΑΙΡΗ, εκτελεί επιστημονικόν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Όδος Σταδίου 2—Τηλ. 29-388

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Όρφως 47 — Τηλ. 26,569

ΑΘΗΝΑΙ**ΤΟ CRAYON NELSON**

Απέκτησε την πρώτην κατανάλωσιν και κατέστη απαραίτητον για κάθε κομψή κυρία, διότι έχει την μεγαλυτέραν διαρκειαν επί των χειλέων και δεν εξαλείφεται. Στρώνει ιδεωδώς και ομοιομερώς επί των χειλέων και δεν αφήνει κατά τόπους χρωματισμένα τα χείλη μετά το φαγητόν όπως όλα τα άλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εις τρεις χρωματισμούς και είναι απαραίτητον εις όλκας τάς Κυρίας, που γνωρίζουν την αξίαν των έλκυστικων χειλέων.

Πωλείται εις όλα τα καλά καταστήματα και φαρμακεία.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΥΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 16-8-85

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36014

Εάν το πρόσωπό σας Δύνασθε να το διορθώσετε όπως είναι όπως αυτό εκείνο εντός 7 ημερών με την

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

Η εργασία αυτή δεν θα σας στοιχίση τίποτε. Αγοράσατε άμέσως ένα βαζάκι κρέμα Ροδαλίνη, την πλέον modern κρέμα, και αρχίσατε άμέσως να την χρησιμοποιήτε στο δέρμα σας. Εγγύησις για σας είναι ο τόσον πολυς κόσμος, που την χρησιμοποιεί. Ζητήσατέ την παντού. Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ. Προϊόν της Αρωματοποιίας Cana.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Γιατρός

Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων

Όδος Μάγερ23α—Τηλ. 25-532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον ασθενή

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αριθ. 32

13 Φεβρουαρίου 1936

GEORGE

ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Είναι ανύπαρκτο χωρίς δέρμα λείον και υγιές. Δέρμα υγιές θα αποκτήσετε μόνον διά της τακτικής παρακολούθησής της μεθόδου.

GEORGE

Το Ίνστιτούτον GEORGE, Ακαδημίας 5, σδς προσφέρει την ευκαιρίαν μίας δωρεάν επισκέψεως προς παροχήν συμβουλών εν σχέσει με τα καλλυντικά, που προσαρμόζονται εις την επιδερμίδα σας και της τακτικής που πρέπει ν' ακολουθησέτε. Κατόπιν θα δυνηθήτε να συνεχίσητε κατ' οίκον μόνη σας την μέθοδον GEORGE, διά να αποκτήσετε δέρμα λείον και υγιές. Αί διαμενουσαι εν ταῖς ἐπαρχίαις δύνανται ν' αποταθούν ἑγγράφως ἐκθέτουσαι τήν περίπτωσιν των και θα λάβουν ειδικάς συμβουλάς, ὡς και λεπτομερή βιβλιογραφίαν ἐπεξηγηματικὴν τῆς μεθόδου GEORGE.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

ΤΗΛΕΦ. 20.918

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΑΡΑ ΤΗΣ

ΥΠΟ Κ. ΒΑΡΓΚΑΣ

Ο Άρθουρ Καντόρνα έτελείωσε το τελευταίο κεφάλαιο του νέου του μυθιστορήματος ή «Ακατάληπτος» και μ' έναν στεναγμό ανάκουφσεως, άφηκε την πέννα του. Ο Καντόρνα ή αν γνωστός πιά συγγραφέας και τα έργα τ' υθαυμάζονταν ιδίως από τις γυναίκες, γιατί ήξερε να περιγράφη σ' αυτά τις καρδιές και τις άδυναμίες των. Άλλά τη στιγμή που έμάζεψε τα χειρόγραφα του, μπήκε ή καμαριέρα και του ένεχείρησε ένα γράμμα. Ο συγγραφέας έξέσχισε τόν φάκελλο χαμογελώντας, γιατί νόμιζε πως ήταν ένα από τα τόσα γράμματα που του έστελναν οι θαυμάστριές του. Έν τούτοις αυτό δεν ήταν σάν τα άλλα. Ίδου τι έγραφε:

«Κύριε Καντόρνα, θα διαβάσει τις λιγιστές αυτές άρδες μου; Θ' λαμβάνετε πολλά τέτοια γράμματα; Άλλά σάς παρακαλώ να θυσιάσετε λίγη λεπτή της ώρας και να το διαβάσετε. Φυλάσσω τα έργα σας σάν θησαυρό και τα

έχω διαβάσει πολλές φορές. Πόσο γνωρίζετε τις γυναικείες καρδιές σ' όλες τις αποχρώσεις των συναισθημάτων των! Είσαθε ένας θαυμάσιος ίππότης που τις υπερασπίζεται κατά του άδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ, και μās παρηγορεῖτε σέ στιγμές λύπης και στους έρωτικούς πόνους μας. Γι' αυτόν τόν λόγο πρέπει να δώσετε λίγη προσοχή στο γραφόμενά μου.

Είμαι είκοσι όκτώ χρόνων και δεν έλπίζω να παντρευτώ. Γέρασα πιά, όνειροπωλώντας ένα ιδεώδες που όσο μου έφευγε, τόσο το παρακολουθούσα και το έλάτρευα.

Υπήρξε μιά στιγμή που ή τύχη μου χαμογέλασε: σάν λαμπρό άστρο μέσα στη σκοτεινή νύχτα της απογοητεύσεώς μου. Άργότερα όμως κατάλαβα πως ήταν ένα ειρωνικό χιμόγελο της μοίρας. Τόν άνθρωπο τόν όποιον νόμιζα «ιδανικόν», και τόσο αγάπησα, δεν μπόρεσα να τόν παντρευτώ γιατί δεν άργησα να καταλάβω πως θα ζούσα κοντά του δυστυχισμένη, έπειδή ό χαρακτήρ του φανερώθηκε άργότερα ακριβώς αντίθετος από τόν δικό μου. «Ετσι έσβυσε τό τελευταίο έρωτικό μου όνειρο και πέρασαν τα χρόνια μέχρι σήμερα ενώ έγω όνειροπολούσα αδιάκοπα. Σε σάς λοιπόν τώρα, που καταλαβαίνετε τις γυναικείες καρδιές, καταφεύγω με την φαντασία μου. Σεῖς θα εἰσαθε ό ρομαντικός ίππότης που θα ζή πάτα στη ψυχή μου!

Μην φανιασθήτε κακό για μένα. Είμαι μιά γυναίκα που ξέρω να περιορίζω τόν εαυτό μου. Δεν έχω γονείς κι' ούτε συγγενείς εκτός από έναν άδελφ που τόν λατρεύω. Με τόν άδελφ μου θα φύγω απόψε από την Μαδρίτη και από την Ισπανία. Πηγαίνω με κρυά, στην Άργεντινή και δεν ξέρω αν θα ξαναγυρίσω ποτέ!

Εδώ θ' αφήσω τό παρελθόν μου, τα καλλίτερα νεανικά μου χρόνια και τόν θησαυρό των χαμένων ελπίδων μου. Πριν εγκαταλείψω την Πικρίδα μου, θέλω να μου δώσετε μιά χαρά, την τελευταία της ζωής μου; Άρρήστε με να αποτυπώσω στη ψυχή μου τη φυσιογνωμία σας και να τη διατηρήσω για πάντα μπροστά στα μάτια μου. Φεύγω με την ταχεία του Νότου στις έννέα απόψε τό βράδυ. Ένα τριαντάφυλλο στη μπουντοινιέρα σας θα με κάνει να σας ανα- ανάφυλλο στη μπουντοινιέρα σας θα με κάνει να σας ανα- γνωρίσω και μερικοί πανσέδες θα φανερώσουν έμένα σε σας. Θα μού κάνετε αυτήν την χάρη; Εόχαριστώ, εύχαρι-

στώ θερμά, μ' όλη μου την καρδιά-Λουίζα.»

Ο Άρθουρ, συγκινημένος, χαμήλωσε τό κεφάλι και βυθίσθη σε σκέψεις.

Ύστερα κτύ αζε τό πρόσωπό του σ' έναν καθρέφτη, τό γκρίζο του κεφάλι και τα κουρασμένα μάτια του που στο πέραςμα της ζωής τάεχε κάνει τόσες φορές να ξαγρυπνήσουν αντίκρύοντας την άπαγοήτευση.

Ύστερα έρριξε τό γράμμα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του κι' άφήκε τό σπῖτι του άφοῦ συνεβουλευθή τό ρολόι του: Στις όκτώ και τέταρτο πήγαινε προς τόν σταθμό του Νότου. Περνώντας από τη λεωφόρο Άλκαλά μιά φωνή ξαφνική τόν έκανε να γυρίση τό κεφάλι.

—Ω, αγαπητέ Μαίτρ!

Ήταν ό Πάκο Ροντένας, ένας από τούς πιο ένθουσιώ- δεις θαυμαστάς του. Ο Καντόρνα τόν ρώτησε.

—Θέλεις να μού μιλήσης;

—Ναι, Μαίτρ, θα σάς ζητήσω μιά χάρη. Μιά φίλη ζητεί ένα αυτόγραφο σας. Πρόκειται για μιά «θαυμάστριά» σας.

—Αγαπητέ Ροντένας, με συνοδεύετε ως τόν σταθμό για να μιλήσουμε πιο ήσυχα;

—Μ' όλη μου την καρδιά, Μαίτρ. Ο συγγραφέας έρριξε μιά ματιά στον ώραιο και κομψό νέο και σκέφτηκε πως εκείνος μπορούσε να παιξη θαυμάσια τόν «ρόλο» του. Και μιά στιγμή άργότερα είπε σιόν νεαρό φίλο του:

—Ξέχασα κάτι να πάρω. Μπήκαν σ' ένα άνθοπωλείο και βγήκαν άργότερα μ' ένα τριαντάφυλλο ό καθένας στην μπουντοινιέρα του. Όταν έφθασαν στο ύπόστεγο του σταθμού ό Άρθουρ άρχισε να παρατηρήσει παράθυρα του τραίνου και με τρόπο έβγαλε τό τριαντάφυλλο που φορούσε. Κι' ενώ άκουγε τό φίλο του που μιλούσε αντίκρυσε στο παράθυρο ενός βαγονιού πρώτης θέσεως μιάν άγνωστη με πανσέδες...

Οι δύο φίλοι σταμάτησαν λίγα βήματα πιο μακριά κι' ό συγγραφέας παρατήρησε την έντύπωση που έκανε στη νέα ό φίλος του. Η Λουίζα ήταν μιά ώ- ραία ξανθά γυναίκα με μάτια κατάμαυρα και με άδρι χα- ρακτηριστικά σάν άγαλμα. Ωρή και συγκινημένη εκύταζε τόν Ροντένας με άπερίγραπτη εὐγνωμοσύνη και πάθος.

—Διάβλε. Εἶδατε, Μαίτρ πως με κυττάζει στα μάτια εκείνη ή ταξιδιώτισ! ν' δέν είχα να ιελειώσω μερικές υποθέσεις μου απόψε, θα την ακολουθούσα!

Η άμαξοστοιχία σέλιγο άρχισε να κινείται σιγά. Τέβαγόνι όπου βρισκό αν ή Λουίζα πέρασε μπροστά από τούς δύο φίλους κι' ή νέα έβριξε ένα τελευταίο βλέμμα σ' εκείνον που νόμιζε πως ήταν ό συγγραφέας.

—Χιρέτησέ την! τοῦεipe ό Καντόρνα.

Τότε ό νέος έκανε μιάν υπόκληση και ή Λουίζα άπῆν- τησε στόν χαιρετισμόν αυτό με μιά κίνηση του γαντοφορεμένου χεριού τη. Όταν τό τραίνο άπεμακρύνθη, ό συγγραφέας είπε στο φίλον του:

—Αγαπητέ Ροντένας, πρό ενός λεπτού έκάνατε τη καλύτερη πράξη που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος σόν και σάς στη ζωή του.

—Δέν σας καταλαβαίνω, Μαίτρ.

—Ναι, γιατί άφήσατε στη καρδιά μίας γυναίκας μιά στερνή χάρη.

Ωρή και συγκινημένη εκύταζε τόν Ροντένας

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Είχε ένα χαμόγελο λίγο λυπημένο.

— Περιορίζετε εύκολα, τις αξιώσεις για την ευτυχία.

— Ποιά μεγαλύτερη ευτυχία θα μπορούσε να έλθει σε μία όρφανη, χωρίς άσυλο, χωρίς οικογένεια, χωρίς περιουσία, από το να είναι εξασφαλισμένη από κάθε κίνδυνο που την απειλεί;

— Και όμως βλέπετε πόσον διατάζω να σας κρατήσω εδώ...

— Είναι λοιπόν τόσο τρομερός ο δρος σας;

— Θα κρίνετε μόνη σας. Για να μείνετε εδώ πρέπει να δεχθήτε να φέρετε το όνομά μου, να γίνετε γυναίκα μου.

“Η Νέλλη ανεπήδησε! “Όλα τα περίμενε, έκτός απ’ αυτό. “Η ματιά της, έρωτοῦσε το πρόσωπό του που συνείστανε από τη δική της αναπόληση.

— “Ω! είπα, μην απατάσθε σχετικῶς με την πρότασή μου. Δεν ζητώ να έπωφεληθῶ της καταστάσεως, για να σας εξαναγκάσω εἰς ένα γάμον τὸν ὁποῖον οὔτε ἐζήτησα, οὔτε ἐπεθύμησα μέχρι τῆς στιγμῆς.

Βρισκόμουν λόγω τῆς ἀρνήσεώς σας νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Μοντγογιά, σὴν ἀνάγκη νὰ σας προστατεύσω κατὰ τῆς ἀγνοίας τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖαν ἔχετε καὶ κατὰ τῶν ἄλλων, προσφέροντάς σας τὸν ἐντιμὸν βραχίονά μου, καὶ τὸ ἀξιόσεβάστο ὄνομά μου.

Τώρα ἡ Νέλλη κατέβασε τὰ μάτια! “Ὅσον ἀπειρὴ καὶ ἂν ἦο τοῦ ἔρωτος, μὴ ἐνστικτώδης ντροπὴ τὴν ἐτάρασσε. Ἐαφνικὰ καὶ ἔβαζε λίγο κόκκινο στὰ ὠχρά της μάγουλα.

— “Αν ὁμως θέλετε νὰ φύγετε, ἐπρόσθεσε ἐκεῖνος, θὰ σας διευκολύνω με χρήματα ἕως ὅτου τακτοποιηθῆτε.

— Δὲν με κρατεῖτε... Ὅθι μὲ ἐβλέπατε νὰ φύγω χωρὶς στενωχῶρια; εἶπεν ἐκείνη παραγμένη, χωρὶς κἂν νὰ ννοερῖζη γιὰ ποῖον λόγον διετύπωνε μὴ τέτοια ἐρώτησιν. “Ἐκαμε κάποια εὐγενικὴ κίνησιν πόνου ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

— Λοιπὸν, ξανάειπε σκληρὰ με ἀσθενικὴ φωνή, τὸ δὴλημα ἀπλοποιεῖται στὸ ἐξῆς. “Η νὰ φύγω, ἢ νὰ δεχθῶ νὰ γίνω γυναίκα σας; “Αν ἀκούγα, μόνον τὸν φόβον μου νὰ βοεθῶ μόνη, θ’ ἀπαντοῦσα ἀμέσως ὅτι δέχομαι, με εὐγνωμοσύνην μάλιστα, τὴν ὑπέροχην καὶ γενναίαν προσφορὰν σας. Ἀλλὰ ἡ ἐρώτησις ποῦ μοῦ κάνετε ἐπιβάλλει μεγαλύτερη σκέψιν! Ν’ ἀπαντήσω σ’ αὐτὴν ἐπιτόλαια θὰ ἐλάττωνα τὴν ἀξίαν της. “Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, κύριε νὰ εἴσθε εὐλογημένος γιατί τόσο γενναιοφρόνως διευτυπώσατε μὴ τέτοια πρότασιν.

— “Αρνεῖσθαι; ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος με ὀρμή.

— “Ω! “Ὅχι, διεμαρτυρήθη ἡ νέα. “Αν χρειάζεσθε μὴ ἀμεση ἀπάντησιν τότε νὰ εἴσθε βέβαιος γιὰ τὴν συγκατάθεσή μου. Καὶ ὁμως, ἐξακολούθησε δειλὰ, νομίζω ὅτι γιὰ σας καθὼς καὶ γιὰ μένα θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερο νὰ σκεφθῶμεν λίγες ὥρες. Δὲν αὐταπατώμαι! Εἶναι ἕνας φρόνιμος γάμος ποῦ προσφέρεσθε νὰ κάνετε μοῦζι μου.

“Η ἀγχιθότη; σας ἔλαβε οἶκτον γιὰ τὴν ἀδυναμίαν μου.

“Ὁ κηδεμὼν τῆς Νέλλης Σαμπατιέ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γεροντοκόρην ἀδελφὴν του, πῆγε στὸ Μοναστήρι ὅπου τὴν εἶχε βάλει νὰ σπουδᾷ διότι ἦτον κόρη τοῦ ἀδελφικοῦ του φίλου, καὶ τὴν ἐπῆγε. “Ὅταν ἐγύρισαν σπῆτι του, τῆς ἐδήλωσε ὅτι δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ἐξοδεύῃ γι’ αὐτήν, τὴν ἐφοδιάσει με λίγα χρήματα καὶ τὴν ἔστειλε στὰς Νοτίους Ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν στὸ Μοντγογιά, σ’ ἕναν ἀπομονωμένον πύργον. “Ἐφθάσε ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κοπιῶδες ταξίδι καὶ πεζοπορία πολλῶν ὥρων, ἀλλ’ ὁ πυργοδεσπότης κ. Κερμέρ τῆς ἐδήλωσε ὅτι ζήτοῦσε ἀνδρὰ, γιὰ γραμματέα καὶ τὴν ἐδίωξε. Καὶ ἡ μικρὴ ὀρφανὴ βρέθηκε ἔτσι, σ’ ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ ἐντελῶς μόνη καὶ χωρὶς χρήματα. “Ἐπειδὴ ἦταν ψυχρὸς καιρὸς, τὴν ἐπῆραν νὰ διανυκτερεύσῃ στὸν πύργον κ’ ἔπειτα τὴν ἐκράτησε νὰ τακτοποιήσῃ τὴν βιβλιοθήκην του καὶ συνενοεῖτο μαζὺ τῆς μόνον ἐγγράφως. “Ἐνα βράδυ ἀκούσε νὰ φτερίζεται κάποιος, ἐνῶ ἦταν μόνη, κ’ ἄλλοτε τῆς φάνηκε ὅτι εἶδε στὸν κῆπο ἕναν πελώριον καβαλλάρη. “Ἐτσι πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ὅταν μὴ μέρῃ ὁ πυργοδεσπότης τὴν ἐκάλισε καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴν εἶχαν παρῶν γιὰ τὴν ἐργασίαν ποῦ μὴν ἔργονη κ’ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ πιά παρὰ ὑπὸ ἕναν ὄρον.

“Ἀλλὰ εἶμαι τόσο φτωχὴ, ὥστε καὶ ἕνας φτωχὸς ἀκόμη θὰ ἐδίσταζε νὰ μοιράσῃ μαζὶ μου τὴν ἀθλιότητά του.

Εἴσθε βέβαιος, κύριε, ὅτι αὐριον δὲν θὰ λυπηθῆτε γιὰ τὴν σημερινὴν γενναιοδωρίαν σας;

— “Ἐνας ἄνθρωπος με καρδιά, ποτὲ δὲν ἀνακαλεῖ μὴ τέτοια πρότασιν, ἔβεβαίωσε ἄπλως.

— Τότε γιὰ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐγὼ πρέπει νὰ δώσω σας ζητῶ μὴ πρόθεσμία. Θέλετε νὰ με περιμένετε ἕως αὐριον τὴν ἴδια ὥρα;

— “Ὁ διαταγμὸς σας εἶναι πολὺ φυσικὸς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος! “Ἀλλῶς τε προτιμῶ νὰ σκεφθῆτε καλὰ πρὶν πάρετε μὴ ἀπόφασιν. Πρέπει νὰ λάβετε ὑπ’ ὄψιν σας ὅτι δὲν

θέλω νὰ ἐκβιάσω τὴν θέλησίν σας, καὶ ὅτι εἴσθε ἐντελῶς ἐλευθέρη, νὰ δεχθῆτε ἢ νὰ ἀποκρούσετε τὴν πρότασιν μου.

“Ἐσηκώθη, ἐπ’ ἔγε κοντὰ της, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὤμὸν της καὶ εἶπε.

— Τώρα πηγαίνετε παιδί μου! Καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἴσθε πολὺ νέα γιὰ νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν πάλιν τῆς ζωῆς! “Ἐπίσης πολὺ νέα γιὰ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ ἕνα ἀμοιβαῖον ἔρωτα ποῦ μπορεῖ νὰ ἐλπίζη κανεὶς εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

Καὶ ἔπειτα τὸ χέρι του σταθερὰ ἔσπρωξε τὴν Νέλλη ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖό του, ὅχι ὁμως ἀρκετὰ γρήγορα, ὥστε ἐκείνη νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ τὸ ὄλγιον κατ’ ὄλγιον περὶ σῶπον τοῦ ἀνθρώπου.

“Ὅταν ἀφῆσε ἡ Νέλλη τὸν κ. Κερμέρ ἐπῆγε σὴν βιβλιοθήκην! “Ἐκεῖ ἐργάζετο κάθε ἡμέρα, ἐκεῖ ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν ὠδήγησαν τὰ βήματά της.

Κρατώντας ἕνα βιβλίο, ποῦ ἐσκοῦπιζε με μὴ μηχανικὴ κίνησιν, ἔμεινε ὀρθία, βουτηγμένη στὶς σκέψεις της.

Κάτι τι συνέβαινε σὴν ζωὴν της, τόσο θαυμάσιον καὶ συγχρόνως τόσο σοβαρὸν, ὥστε δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ χαρῇ γι’ αὐτὸ ἢ νὰ παραπονεθῇ.

“Ἐνας ἀνδρὰς τῆς προσέφερε γάμον! “Ὁ γάμος ἦτο ἡ ἀσφάλεια γιὰ πάντα. Θὰ εἶχε πάντοτε μὴ στέγη, ἕνα νοικοκυριό, μὴ οικογένεια!.. Αὐτὴ ἡ τύχη ξεπερνοῦσεν καθε τι ποῦ εἶχε ἐπιθυμήσει ἕως σήμερα!

Καὶ ὁμως δὲν κατῴρωνε νὰ χαρῇ ὅπως θὰ ἔπρεπε, γιατί συλλογιζόταν ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τῆς τὸ προσέφερε, τὸ εἶχε κάνει χωρὶς ἐνθουσιασμό.

Εἶχε εἶπει.

— “Η νὰ με παντρευθῇ, ἢ νὰ φύγῃ.

Μὴ φρικιάσις ἀνατάραζε τὴν ὀρφανή! Τὸ νὰ φύγῃ δὲν ἦτο ζήτημα γι’ αὐτήν, ποῦ μποροῦσε νὰ τὸ συζητήσῃ. “Ἰσοδυναμοῦσε με ὅλες τὶς δυστυχίες!

Τὸ νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ κ. Κερμέρ ἀναμφιβόλως ἦτο πρᾶγμα λιγώτερο στενωχῶρον καὶ εὐκολώτερο νὰ τὸ δεχθῇ παρὰ νὰ ρισκοκινδυνεύσῃ σὲ μὴ ἄλλῃ ζωὴ, μακριὰ ἀπὸ τὸ Μοντγογιά.

“Ἐν τούτοις ὁσονδήποτε ἀπλοϊκὴ καὶ ἂν ἦταν ἀντιλαμβάνετο ὅτι ὁ γάμος της θὰ ἔφερνε μὴ οἰκειότητα καὶ ἐμπιστοσύνη μεταξὺ τῶν δύο τῶν.

— Μὴ τέτοια συμπεριφορὰ ἦτον δυνατὴ μεταξὺ τοῦ κ. Κερμέρ καὶ ἐμένα; διερωτήθη λογικὰ.

“Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ψυχρὸς, ὑπερήφανος, κλεισμένος στὸν ἑαυτὸ του, καὶ ἡ κόρη εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ γάμος δὲν θὰ τοὺς προσήγγιζε ποτέ.

Θὰ ἔφερε τὸν τίτλον τῆς συζύγου, δὲν θὰ εἶχε ὁμως τὰ προνόμια καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ πάρῃ ὅλα τὰ δικαιώματά της. Οὔτε ἀγαποῦσε τὸν κύριόν της. Τὸν φοβώτανε γιατί αὐτὸς εἶχε ἐπάνω της ὅλα τὰ δικαιώματα. Καὶ ὁμως ἔτρεμε σὴν ιδέα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μοντγογιά.

Γιὰ τὸ ὁμως τότε ἐζήτησε 24 ὥρων προθεσμία γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ;

Κάτι τι ποῦ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ παρέμενε ἀνικανοποίητον στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της... “Ἰσως ἡ ἀνάγκη μὴς τρυφερότητος ποῦ δὲν τὴν εἶχε ἀπολαύσῃ ποτέ.

— Καὶ μ’ αὐτὸ τὸ γάμο, πάλι θὰ μείνω μόνη, ἐσκέφθη.

“Ἀφῆσε τὸ βιβλίον της, βγῆκε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην κ’ ἐπῆγε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ξαναπέσῃ στὶς σκέψεις της. Πόσο αἰσθάνετο τώρα τὴν ἀνάγκη μὴς φίλης! Πόσο γλυκὴ θὰ ἦταν νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ μυστικὸν της στὴ φίλη της... νὰ τῆς πῇ ὅτι βρήκε ἕνα σύζυγον!..

“Ἐνα σύζυγον ποῦ τῆς προσένοῦσε, εἶναι ἀλήθεια λίγο φόβος, ἀλλὰ στὸν ὁποῖον θὰ ἡτοσφαισώμενη εἶχε μάλιστα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θὰ ἀγαποῦσε σὴν θεὸν ἐκεῖνον ποῦ ἐδέχετο νὰ τὴν προσφύλῃ ἀπὸ τὴν δυστυχία, τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν ἀβεβαιοτητα τῆς ζωῆς! αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς ἔβαλε μπροστὰ στὰ βήματά της γιὰ νὰ γίνῃ γιὰ πάντα δική του. Τότε ἔκλινε τὸ κεφάλι καὶ σὲ μὴ ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἐλύγισε τὰ γόνατά της πρὸς ἐκεῖνον ποῦ τὴν ὠδήγοῦσε πατρικὰ στὸν λιμένα! Καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ σὴν προϊσταμένην της ἀδελφὴν, ἡ ὁποία τῆς ἔδωκε τόσες συμβουλές τότε ποῦ ἔφευγε.

“Ἰδοὺ τί τῆς ἔγραψεν.

“Μητέρα μου, “Ὁ θεὸς δὲν θέλησε νὰ μείνω μόνη στὸν

κόσμον. “Ὁ κύριός μου, ποῦ δίδει τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ μὴ ἀρπάξῃ ἡ κακογλωσσία λόγῳ τῆς παραμυθίας μου στὸ σπῆτι ἐνὸς ἀνδρός ποῦ ζῇ μοναχὸς του.

“Ἐὰς γράψω γιὰ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ γάμου μου γιὰ νὰ ζητήσετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Οὐρανοῦ στὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ παραμείνω ἡ ὑποταγμένη καὶ ἀμεμπτος σύζυγος ὅπως με συνενοεῖσθε.

“Ὁ μέλλων σύζυγός μου εἶναι ψυχρὸς καὶ αὐστηρὸς, μοῦ προσεῖνε λίγο φόβος, ἀλλὰ εἶναι πολὺ καλὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου γι’ αὐτὸν εἶναι χωρὶς ὄρια. Θὰ τοῦ εἶμαι ἡ ταπεινὴ του θεραπαινὶς ὅπως ὀφείλω νὰ εἶμαι.

Δὲν τὸ ἔστειλε τὸ γράμμα ἀμέσως, θὰ τὸ ἔστειλε ἀργότερα ὅταν θὰ ἐτακτοποιούντο ὅλα μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. Κερμέρ.

“Ἐνα πρᾶγμα ἦταν γεγονός: “Ὅτι ἡ Νέλλη ποῦ ἔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ σκεφθῇ, πρὶν λάβῃ ἀπόφασιν, οὔτε γιὰ μὴ στιγμὴ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μοντγογιά καὶ νὰ φύγῃ μόνη πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Τέτοια μάλιστα φρικιάσις τὴν ἔπιασε σ’ αὐτὴν τὴν σκέψιν ὥστε ἔβιαζώταν νὰ ἔλθῃ ἡ ἄλλη μέρα γιὰ νὰ εἶναι βέβαια ὅτι θὰ ἐτελείωναν τὰ πράγματα κατ’ εὐχὴν.

“Ὅταν τὴν ὀρισμένην ὥραν παρουσιάσθη στὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κερμέρ, ἐκεῖνος τὴν ἐδέχθη με τὴν συνειθισμένην εὐγένειαν.

— “Εἰ δεσποινὶς τι ἀπεφασίσατε; Μένετε ἐδῶ ἢ ἔρχεσθε νὰ μοῦ δηλώσετε ὅτι ἀφ’ οὗ σκεφθήκατε

ὀριμότερα εἶδατε ὅτι ἡ νεότης σας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ κάποιο ἄλλο περιβάλλον διαφορετικότερο ἀπ’ αὐτὸ ἐδῶ;

Καὶ καθὼς ἐκείνη στεκόταν συνεσταλμένη κ’ ἀμίλητη.

— Διστάζετε δεσποινὶς;

— “Ὁ! ὅχι κύριε, ἀπήντησεν παραγμένη ἐνῶ ἐκοκκίνιζε. “Αν ἐξακολουθῆτε πάντοτε νὰ μὴν ἀποσύρετε τὴ χθεσινὴ προσφορὰ σας, τὴν δέχομαι μ’ εὐγνωμοσύνη. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ μὴ σας ἐγκαταλείψω ποτέ.

— “Ἀς γίνῃ λοιπὸν ἔτσι! παρατήρησεν ἐκεῖνος.

— “Σας ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι μὴ σύζυγος ποῦ ἀγαπάει καὶ εἶναι ἀφοσιωμένη.

“Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ κ. Κερμέρ ἐφάνη σὴν ν’ ἀπαθῶσε αὐτὴ τὴν προσφορὰ μὴς σῶφρονος ἀφοσιώσεως.

— “Σας ζητῶ μόνον νὰ εἴσθε πάντα πειθαρχικὴ καὶ λογικὴ ὅπως σὰς ἐγνώρισα ἕως σήμερα. Εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἀγαπῶ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἡρεμίαν. “Ἐως ἐδῶ περιορίζονται δλαί μου αἱ ἀξιώσεις.

— “Ἐτσι θὰ γίνῃ κύριε! Θὰ σεβασθῶ τὶς συνήθειές σας. Νὰ εἴσθε βέβαιος.

— “Εἰ λοιπὸν σύμφωνοι δεσποινὶς! μπορεῖτε νὰ συγκεντρώσετε τὰ χαρτιά σας καὶ θὰ τακτοποιήσωμε τὴν καταστάσιν αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερα. “Ἀπὸ μέρους μου θὰ κανονίσω ὥστε ὅλα νὰ εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν.

Τὰ εἶχαν κανονίσει ὅλα! “Ἦσαν σύμφωνοι τώρα! Καὶ ὁμως ἡ Νέλλη στεκόταν ὀρθία κοντὰ σὴν πόρτα με τὸ κεφάλι κάτω σὴν κῆτι νὰ ἐπεριμένει.

— Θέλετε τίποτε ἄλλο δεσποινὶς;

— Θέλω... “Ὁ γάμος μας θὰ εὐλογηθῇ σὴν ἐκκλησίᾳ;

“Ἐφρικιάσεν ἐκεῖνος καὶ κάποια θλίψις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του.

— Φυσικὰ, ἐπιμένετε γι’ αὐτὸ;

— “Ὁ! ναι. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ!

— Θὰ γίνῃ. “Ἦσυχάστε! “Ὅλα θὰ γίνουν κανονικά.

— “Ὁρεβουάρ—δεσποινὶς.

— “Ὁρεβουάρ κύριε.

“Ὅταν ἐκλείσει, ἡ πόρτα πίσω της ἡ κόρη ἔμεινεν ὀρθία με τὸ κεφάλι στηριγμένο στὸν τοῖχο! αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπον! Ποτέ δὲν ἐχρεώσθη τόση προσπάθεια γιὰ νὰ νικήσῃ τὴν δειλίαν της μπρὸς τὸν κύριόν της. Κάποια μελαγχολία τὴν ἐπίσσε. “Ἐσκέπτετο.

— “Ὁ! πόσον ἦταν ψυχρὸς! Θὰ εἶναι ἄρα γε πάντα ἔτσι;

Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ μπρὸς στὰ μύχιά της συναίσθημα ἐννοίωσεν νὰ τῆς ξεφύγῃ ἄθελα ἕνα δάκρυ.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ! “Ἀλλὰ νὰ ὅτι δὲν εἶχα κορπάγιον νὰ ἀπομακρυνθῶ! Δὲν ἔχω ἐγώ!.. Τί λοιπὸν με πιάνει; Εἶμαι πολὺ ἀνόητη νὰ κλαῖω ὅταν μοῦ ἔρχεται μὴ τόσο μεγάλη εὐτυχία. “Ὁ κ. Κερμέρ εἶναι πολὺ καλὸς καὶ πολὺ γενναιοδωρὸς. Μὴ ταπεινὴ κόρη ποῦ τὴν περιμάζεψε σὴν πόρτα του, τὴν κάνει γυναίκα του! Μποροῦσα ἄρα γε νὰ εἶχα ἀξιώσεις σὲ μὴ τέτοια τύχη; Καὶ τώρα φιλοκοσκινίζω γιατί ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά του εἶναι λίγο ψυχρὸς. Εἶναι τάχα λάθος του; Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔχω καλὰς δικαιολογίας γιὰ νὰ κλαῖω. Εἶναι ἐντελῶς γελοῖο... Καὶ ἔτσι με τὴν βεβαιότητα ὅτι ἦταν ἡ νέα ποῦ ἦταν τυχερὴ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς γῆς, ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιόν της.

“Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἔφθασε πολὺ γρήγορα, χωρὶς κἂν ἡ Νέλλη ν’ ἀντιληφθῇ ὅτι ἦτο ἀρραβῶν.

Τὸ ἐφόρεσε κ’ ἐκκυττάχθη στὸν καθρέπτη.

νιασμένη.

Η ζωή της εξακολούθησε ακριβώς ή ίδια όπως μέχρι σήμερα, χωρίς να υποστή ούτε την παραμικρότερη μεταβολή. Έτρωγε μόνη. Έβλεπε σπανιότατα τον κ. Κερμέρ. Εξακολούθησε να συννενοηται μαζί του με το περίφημο καρνέ.

Η μεγάλη ήρεμία που περιέβαλλε την ορφανή ήρτισε να σβύ η. Πέρασε μερικές ημέρες ταραχής και άθελήτου έκνευρισμού κατά τις οποίες ξεπλήσσετο γιατί η ζωή της δεν είχε μεταβληθεί σε τίποτε, άφοδ θά έλγινετο η σύζυγος του οικοδεσπότη. Έπειτα ξαναπήρε τις συνειθισμένες συνήθειές της και την καθαρότητα των σκέψεών της.

Αντιλαμβάνετο ότι τίποτε δεν είχε μεταβληθεί σχετικώς

μ' αυτήν εκτός μόνον ότι θα άλλαζε το πατρικό της όνομα και θα είχε το προνόμιον να λέγεται σύζυγος του και κυρία στοάπομεινωμένο αυτό σπίτι.

Αλλά έξω από το όνοματόν τίτλο και την βεβαιότητα να έξασφαλίσω μια κατοικία, δεν είχε να περιμένει τίποτα περισσότερο από το γάμο εκείνο. Ο κ. Κερμέρ της προξενούσε φόβον είναι αλήθεια. Το καλύτερον λοιπόν θά ήτο αν η συζυγική ζωή δεν τούς προσήγγιζε περισσότερο.

Το μόνον που την έκαμε ν' αντιληφθεί ότι ήτο αρραβωνιασμένη είναι το γεγονός ότι λίγες ημέρες προ του γάμου της η Νορίνα της παρουσίασε διάφορα κουτιά τα οποία έφθασαν για λογαριασμόν της από το Παρίσι.

Τρεις εβδομάδες ενωρίτερα η μοδίστρα ήλθε να πάρη τα μέτρα της. Και να ότι οι του αλέτταις ήρχοντο τώρα στο Μοντυγκιά.

Με χέρια που έτρεμαν, άνοιξε τα κουτιά και τα θαμπωμένα μάτια της είδαν τις ρόμπες, τα έπανωφόρια και τα μεταξωτά έσώρουχα.

Μεταξύ τόσων άλλων ένα γουνένιο έπανωφόρι της έκίνησε περισσότερο την προσοχή. Έπάνω είχε μια έτικεττα στην όποιαν ήτο γραμμένος ο αριθμός 12.080 φράγκα.

Ο μεγάλος αυτός αριθμός την εξέλασε. Το έφόρεσε, έκυτάχθη στο καθρέπτην και θαμβωμένη έλεγε.

—Πόσον είναι όρατο! μά είναι πάρα πολύ όρατο! είναι τρέλλα!

Ήτο εύτυχής με το στολίδι αυτό και της ήλθε μια σκέψις. Ποτέ δεν είχε φαντασθεί ότι θα παντρευόταν έναν άνθρωπον τόσο πλούσιο σαν τον κ. Κερμέρ. Π'ράξενο πεπρωμένο. Πώς λοιπόν της χαμογέλασε μια τέτοια τύχη; Έκυττάχθη στον καθρέπτη. Όχι δεν ήτο όμορφη. Καί η σκέψις της πήγε στην σιλουέττα του μοναστηριού.

—Όρατος και πλούσιος άνδρας θα μπορούσε να βρή κάτι τι το καλύτερο. Η διαπίστωση αυτή την μελαγχόλησε και άθελά της άφησε να πέση απ' έπάνω της το γουνένιο έπανωφόρι! Καί ένόμισεν ότι στον καθρέπτην δεν έβλεπε παρά την πραγματικήν υπάλληλον και τέτοια θάμνε σ' δλόκληρη τη ζωή της κοντά σ' ένα σύζυγον αδιάφορον.

Αυτήν την ημέραν η Νέλλη έσηκώθη προ της αύγης! Την προηγούμενη ο κ. Κερμέρ ήλθε να την βρή στην βιβλιοθήκην και να της παρογγείλη να είναι έτοιμη στις όκτω το πρωί το άργότερο.

—Πρέπει να ιδούμε τον παππά πριν μας δοθί ή γαμήλιος εύλογια. Θα φύγουμε λοιπόν λίγο ενωρίτερα για να είμεθα στο δημαρχείον στην ώρα μας, και να μην κάνομε τους μάρτυρας μας να περιμένουν.

Η όρφανή ήταν έτοιμη την ώρισμένη ώρα. Ντυμένη με ένα φόρεμα χρώματος καφέ, καπελλάκι του ίδιου χρώματος και με το περίφημο γουνένιο έπανωφόρι, παρουσίαζε στο μάτι ένα σύνολον θελκτικόν και έκλεκτο γούστου.

Και όμως πόσον, θά ήθελε να φορούσε άσπρα, όπως της έφαινόταν ότι θά φορούσε κάθε τιμία κόρη κατά την ημέραν των γάμων της. Ο κύριος Κερμέρ δεν το έσκέφθη αυτό! Ίσως αν η όρφανή είχε εκφράσει μια τέτοια επιθυμία ο Πυργοδεσπότης θά την ίκανοποιούσε χωρίς δυσκολίαν. Αλλά η Νέλλη δεν έτόλμησε να διατυπώση μια παρομοίαν αξίωση στον ψυχρό μνηστήρα, που της παραχωρούσε ή τύχη.

Η Νορίνα την έβοήθησε, στο ντύσιμό της. Όταν ήταν έτοιμη πλέον έκυττάχθη άρκετη ώρα στον καθρέφτη, και έμουρμούριζεν.

—Δέν άναγνωρίζω καθόλου τον έαυτό μου!

—Έτσι είσθε πολύ όραία. Η τουαλέττα κάνει όραϊ-

ες όλες τις γυναίκες. Είπεν ή γράϊα.

—Μάλιστα! Όλες οι γυναίκες είναι όραϊες όταν δεν τούς λείπει τίποτα.

—Ο κ. Ύβενς θά είναι ύπερήφανος για σάς!

Μια κοκκινίλα έπέρασε στα μάγουλα της ντροπαλής κόρης.

—Απατάσθ', Νορίνα ο κύριος θά είναι μάλλον εύχαριστήμενος για τον έαυτόν του αφού ο ίλιος διάλεξε και έπληρώσε όλα αυτά τα όραϊα φορέματα και συνεπώς κάθε έπαινος άντανακλά σ' αυτόν.

—Είναι αλήθεια πως ο κύριος έχει πάντοτε όραϊο γούστο.

Αλλοτε είχε γύρω του, μόνον καλλιτεχνικά και πολύτιμα αντικείμενα.

—Γιατί δεν παντρεύθηκε έως σήμερα;

—Διάβλε, γιατί το πράγμα αυτό δεν του έκαμε ποτέ έντύπωση.

Αλλως τε ίσως να έμάντευε ότι θά σάς έπήγαινε τόσον όραϊα ή τουαλέττα... Διερωτώμαι γιατί σάς προτίμησε από κάθε μια άλλη. Ίσως γιατί είδε καθαρώτερα από μένα.

Μπρος στο κοπλιμένο αυτό

μιά άνωστη χαρά έπιασε την όρφανή.

—Πάντως, είμαι εύχαριστημένη, είπε ζωηρά! Είναι μια μέρα πολύ όραϊα για μένα.

Και παιδιαστικά, έλαφρά και χαρούμενα, όπως ποτέ δεν το είχε κάνει μέχρι σήμερα, κατέβη στο σαλόνι όπου την έπεριμενε ο Ύβενς ντε Κερμέρ. Έπροχώρησε προς αυτόν ρίχνοντας ένα «καλήν ημέραν Κύριε», σχεδόν προκλητικά.

Αλλά ο νεαρός άδρας έχαιρέτησε άφηρημένα. Είχε το ύφος σκυθρωπόν αυτήν την ημέρα.

—Είσθε έτοιμη;

—Μάλιστα κύριε.

—Εφάγατε;

—Πήρα μια κοψα σοκολάτα.

Αυτό ήτο προτιμώτερον διότι θά γευματίσωμεν άργά. Χωρίς να δώση ούτε την παραμικρότερη προσοχή στην τουαλέτταν της κόρης, ο πυργοδεσπότης προεπορεύθη για να της δείξη τον δρόμον.

Ένας υπερέτης τούς άκολουθούσε. Ο κ. Κερμέρ την ώδήγησε στο αυτοκίνητο, την έβούηθησε ν' ανέβη και έκάθισε δίπλα της. Τότε για πρώτη φορά έκτύταξε την κόρη.

Όταν είδε ότι ήταν αληθινά όραϊα, μια άλλοιώςις συνέσπασε τα χαρακτηριστικά του άχροο προσώπου του.

—Είσθε πάρα πολύ όμορφη σήμερα, Νέλλη! είπεν.

Κατάπληκτη ή κόρη γύρισε κοί τον έκτύταξε. Για μια στιγμή τα βλέμμά τους καρφώθηκαν του ένός στού άλλου, χωρίς να το θελουν.

Η Νέλλη δεν κατάλαβε γιατί ή καρδιά της ξαφνικά κτύπησε τόσο δυνατά, ούτε μπορούσε να εξηγήση το κρύο που διέτρεξε κατά μήκος τη σπονδυλική της στήλη. Έπίσης δεν έννόησε την άκουσία όρμην με την όποιαν ο συνοδός της την έπλεσεν έπάνω στο στήθος του, ούτε εξήγησε γιατί άποτόμως έπειτα εκείνος έπαψε να την σφίγγη κι' έγύρισε προς το άλλο μέρος το κεφάλι του ένω ξαφνικά τα μάτια του γινώταν κακά.

(Ακολουθεί)

Σατυρικοί στίχοι

Τò καλαμπούρι ως μάστιξ τής κοινωνίας

Υποδείγματα προς άποφυγήν

Υπόσχεση που έδωσα από το φύλλο τ' άλλο πρέπει να την κρατήσω,

αν και θά ήθελα πολύ γι' άλλοτε ν' αναβάλω

γιατί φοβάμαι, φίλοι μου, μήπως σ'ας ζεματίσω,

ή μήπως το αντίθετο συμβή κι' ο Στίχος φέρη

χειμώνα μες στο φετεινό έξαισιο καλοκαίρι,

που συνεχίζεται γραμμή και δέ λέει να τελειώση

και πάει να παληώση

Στο άλλο φύλλο είπαμε το καλαμπούρι τ' είναι

κι' άγανακτήσαμε άδικα κοί προς το θεαθηναι.

Και τώρα παραδείγματα θά φέρουμε καμπόσα

καλαμπουριών, που γίνονται στη μητρική μας γλώσσα,

πως μια λέξη γίνεται άλλοιώςιτη έν τω άμα

κι' ένω ή ίδια έμεινε, σημαίνει άλλο πράμτ.

Η τη χωρίζεις σ' άλλες δυο και μια τις κάνεις πάλι

ή πέρνεις τρεις άλληες, ως' πάλι, πάλι, πάλι,

πέρνεις το «έδω» και την «αίδω», το «ρήμα» και τη «ρίμα»,

ή άλλες όπου μοιάζουν το «χρήμα» και το «κρίμα»,

ή έτσι αν δεν μοιάζουν τις πέρνεις σ' άλλη πτώση

κι' άμέως άλλων έννοια ή καθεμιά θά δώση.

Παράδειγμα ένα άκόμα

πασίγνωστον το κόμμα

και γενική του κόμματος,

δπου ως ονομαστική γίνεται' άμέσως «κόμματος»

Έτσι με δίχως άφορμή, γίνοντ' οι «κάλοι» «κάλλη»,

με λίγη καλή θέληση μοιάζουν με το «μπακάλη»

σαν ξάφνου δής μιάν όμορφη κι' αναφωνείς «μπα, κάλλη!»

Γίνονται λογοπαίγνια, αλλάζοντας τον τόνο,

το «μόνο» γίνεται «μονά», «δονά» κάνει το «δώνω»,

το «κάνεις» γίνεται «κάνεις» «παχνί» γίνεται ή «πάχνη»,

ο «πάπας» γίνεται «παπάς», και «άραχνη» ή «άράχνη»

γίνεται «άμπη» ή «θαμπή», γίνοντ' οι «κάμποι», «κάμψη»,

κάνεις την κάμψη κάμποσα και κάνεις τον καμπόσο.

Κάνεις το «λάμψη» «λάμπει».

Και μ' άλλα παραδείγματα «θαμπω να σ'ας θαμπώσω»

Βλέπεις στο κρύο να περνούν άλλοδοποι «τουρίστ»,

και λές ότι θά γίνουνε οι δόλιοι... «τουρτουρίστ».

Στη μυραρία όταν π'ας—σ'ας όμιλώ έκ πείρας,

γυρεύεις δύο μύρας

τη μια μπροστά τοποθετείς, βάζεις την άλλη πίσω

και λές: ανθρώπων έκαστος πάντα δυό... μύρας φέρει

—μα πως γλυτώνεις ύστερα, ή ράχη σου το ξέρει!

Τι καλαμπούρια γίνονται, θά τ'όχετε προσέξει,

με κάθε ξένη λέξη,

πού μοιάζει με ρωμέϊκη, όπως με το «κουτώ»,

που γίνεται «κουτό»,

το νουζ άβόν, που γίνεται «ζαβόν» με δίχως «νου».

Κάνετε το «ζαμπόν» «τζαμπόν», το «σελεμάν», «σελέμι»,

ποζάρετε για έξυπνος προ χάσκοντος κοινού,

κι' από το φόβο καρπαζιάς το φυλλοκάρδι τρέμει.

Γίνονται οι «πολλοί» «πωλεί» «άπόλυτος» ο «άπώλητος»

«άκόλλητος» ο «άκώλυτος».

ο έρωμένος στη στιγμή γίνεται έρωμένος,

ο έρωμένος στη στιγμή γίνεται έρωμένος.

του Πώλ Νορ

κοινωνίας

άκόμα κι' έρωμένος,

ή έστω κερωμένος

και γίνεται' ο βουλόμενος έν τω άμα βουλωμένος

κι' άμέσως το βουλώνεις

τό... δάσος της Βουλώνης.

Πέρνεις το «φράκο» ή το «βρακί», το βάζεις και το βγάζεις

κι' ο τάδε είναι ξεφράκωτος, ή άβράκωτος φωνάζεις.

Ένα φορτίο από σανά σαν δής, σε πιάνει ή πίστις

και «Ω γαννά»! σαν εύσεβης φω άζεις «έν ύψιστοις».

Στο θέατρο λιμπίζεσαι κάποιαν άπ' το μπαλέττο

και λές; «ο άναμάρτητος τον λίθον του βαλέτω».

(Μά αν βρεθί κανείς κοντά, κάλλιον ανάβαλέ το!)

Πέρνεις τις πόλεις, στη γραμμή, της άτυχούς Έλλάδος

και χάριν.. έξυπνάδος

να λές άρχίζεις: «Η ζωή θ'άνε στη Δράμα—δράμα

κι' αν ζήσης έν τω άμα

να πής μπορείς μες στ' άλλα,

πως πάνε όλ' οι άνθρωποι καβάλλα στην Καβάλλα.

Και λές άκόμα αν θές,

Έγώ την Ξάνθη άγαπώ, που βγαίνουν σί ξανθές:

Πέρνεις γραμμή τα όνόματα όλων των επισήμων

και όλων των λογοτεχνών, δοκίμων ή άδοκίμων

κι' άνηλεώς άρχίζεις,

να τα καλαμπούριζης.

Τον Τσουκαλά και τον Λαδά, τον Τσόχα, το Μπαμπάκο

άκόμα και το δράκο

της Καλογρέζας το γνωστό,

και τους αλλάζεις το χριστό.

Πέρνεις και τα συνώνυμα,

πουν' καλαμπούρια μόνιμα

και άλλα, όχι συνώνυμα, μά επίσης συνηχούντα,

πως: «πούντα» και «πούντα»,

«θα άλλασσα και «θάλασσα»,

«θ' άνάσσης και «Θανάσης»

—ω λέξεις, που σ'ας χάλασα!

Θέ μου, μη με κολάσης!

«Απήλασσα» κι' «απήλασα», «νίχομαι» «ένιχόμην»,

όμοιο με το «ένειχόμην»,

Κι' έτσι αν επιτήδειος στα καλαμπούρια είσαι

τα καταφέρνεις μια χαρά να μη συνεννοήσαι,

όλοι σε άποφεύγουνε δίκην κακής χολέρας

λέγοντας, ά, το τέρας!

και θά σε άποκληρώνε κι' ο ίδιος σου ο πατέρας.

Τά ζωα και οι άνθρωποι θά φεύγουνε μακριά σου

αδιάφορα στη λύπη σου, ψυχρά στα δάκρυά σου,

άλίγιστα στον πόνο σου

και θά γυρίζεις μόνος σου

χωρίς καμμιάν έλπίδα,

στο κουτέλο σου έχοντας του Κάιν τη σφραγίδα

Κι' όσοι κοντά σου θά περνούν θανά σοού λένε: φτοού σου!

που σκότώσες όχι ένα, μά όλους τούς άδελφούς σου!

ΠΩΛ ΝΟΡ

93

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Ο Φίλιπ Τσάμπνεϋ είχε παραπλανηθεί στους αποτόμους βράχους μιας ακτής στη Βόρειο Αγγλία. Έγκατέλειψε την γυναίκα του στο παρχιακό πανδοχείο, για να κάμει μια βόλτα στην απόκρημνη ακτή και χάθηκε στην ομίχλη. Παραπλανήθηκε επί πέντε ώρες κινδύνευσε τρεις φορές να πέσει στην άβυσσο και επί τέλους βρήκε καταφύγιο σε μια καλύβα, όπου τον υποδέχθηκε ένας άγνωστος. "Αναψε φωτιά, του τοίμασε ένα τσάι και τον περιποιήθηκε όπως έπραξε."

—Σε συμβουλεύω, φίλε μου, του είπε ο άγνωστος γεμίζοντας την πίπα του, να μείνεις απόψε εδώ. Η ομίχλη είναι το πιο έγκληματικό στοιχείο της φύσεως. Ασφαλώς δεν φαίνεται να είσαι από αυτά εδώ τα μέρη.

—Όχι, είμαι από το Λονδίνο.

—Κι' εγώ από το Λονδίνο είμαι, του είπε ο άλλος. Κι' είμαι θύμα της ομίχλης.

—Μπάρ! Έκαμε τότε έκκληστος ο Φίλιπ. "Ωστε δεν κατοικείτε εδώ;"

—Όχι. Η καλύβα αυτή αποτελεί το καταφύγιό μου όπως και σε σας. Την έφτιαξε η κοινότητα για να την χρησιμοποιούν όσοι χάνονται.

—Αλήθεια, έκαμε ο Τσάμπνεϋ. Η ομίχλη εδώ είναι πολύ πυκνή. Ούτε παραβάλλεται με την ομίχλη του Λονδίνου.

—Δεν έχεις δίκιο, διεφώνησε ο άλλος. Έξαφνα στήριξε το βέμμα του στο τζάμι του παραθύρου. Κάτι είχε φέρει στο νου του. Αυτός ο καιρός μου θυμίζει μια παράξενη περιπέτεια που μου συνέβη στο Λονδίνο εδώ και δέκα χρόνια. Τότε μόλις είχα πάρει το δίπλωμά μου για να εξασκήσω το επάγγελμά του γιατρού. Πίσα τη θεία μου να μου δώσει λεφτά αλλά εκείνη είχε την γνώμη ότι έπρεπε πρώτα να εργασθώ ως γιατρός σε κανένα νοσοκομείο ή πλοίο και κατόπιν να εξασκήσω ελεύθερα το επάγγελμά μου.

Εγώ όμως ήμουν πεισματάρης και φιλόδοξος και αποφάσισα να βάλω μια ταμπέλα έξω από το σπίτι μου και να δέχομαι επισκέψεις. Μια μέρα, λοιπόν, σαν την σημερινή, άκουσα να χτυπά το κουδούνι. Βρισκόμουν στο γραφείο μόνος κι' έπινα το ορίσκου μου. Μόλις άνοιξα τη πόρτα βρέθηκα αντίκρυ σε μια νόστιμη κοπέλλα. Την εισήγαγα στο γραφείο μου. Το πρόσωπό της ήταν όμορφο και τα μάτια της ήταν φλογισμένα.

—Γιατρέ, μου είπε, ήρθα για να σας κάω μια αλλόκοτη ερώτηση. Ξέρετε να μου πείτε αν πράγματι υπάρχει κανένα δηλητήριο που να προκαλεί άμεσως τον θάνατο;

Εσφνιάστηκα.

—Ποιά είναι η αιτία αυτής της ερώτησής; της είπα σοβαρά. Τότε εκείνη μου εξήγησε ότι έγραφε ένα αστυνομικό μυθιστόρημα στο όποιο ο δολοφόνος μεταχειριζόταν ένα δηλητήριο για να εξοντώσει το θύμα του. Είχε παρατηρήσει την ταμπέλα στην πόρτα μου, όταν διάβαινε απ' έξω, και ήρθε να ζητήσει τα φώτα μου επί του προκειμένου. Μου είπε επίσης ότι κατοικούσε στον από πίσω παράλληλο δρόμο. Παρασύρθηκα από την όμορφιά της και παίρνοντας από το ντουλάπι ένα μπουκαλάκι της το έδειξα λέγοντάς της ότι αυτό ήταν το ισχυρότερο δηλητήριο. Τότε η άγνωστη μου έκαμε μια καταπληκτική πρόταση. Μου πρόσφερε 1.000 λίρες για να της δώσω αυτό το μπουκαλάκι! Και βγάζοντας από τη τσάντα της μια δέσμη χαρτονομισμάτων τα πέταξε πάνω στο γραφείο μου. Φυσικά ο πειρασμός των χρημάτων ήταν σοβαρός. Χίλιες λίρες για ένα δηλητήριο που κόστιζε μόνον μία λίρα! "Ωστόσο σαν ευσυνείδητος γιατρός αρνήθηκα και γύρισα να βάλω το μπουκαλάκι στη θέση του. Έξαφνα όμως έβγαλε από τη τσάντα της ένα ρεβόλβερ, και μου είπε απειλητικά:

—Πρέπει να μου το δώσετε! Αφήστε το επάνω στο γραφείο

γιατί διαφορετικά θα πυροβολήσω!

Τρομοκρατήθηκα. Αφησα το μπουκαλάκι πάνω στο γραφείο ενώ την κτύπαζα περίεργα. Μήπως είναι τρελή; σκεφτόμουν.

Εκείνη τότε τὸ πήρε, τὸ βάλε στη τσάντα της, απομακρύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τὴν άνοιξε κι' ύστερα εξαφανίστηκε.

Έτρεξα στο παράθυρο και την είδα να χάνεται στην ομίχλη του δρόμου. Έπέστρεψα στο γραφείο ταρσγμένους και ταπεινωμένους. Οί χίλιες λίρες ήταν σκόρπιες πάνω στο γραφείο. Τους έβριξα μια περίλυπη ματιά και κατόπιν πήγα και ξαπλώθηκα στο κρεβάτι.

Τὸ παράξενο αὐτὸ περιστατικὸ πὸν μὸν συνέβη ἐδῶ και δέκα χρόνια μιά τέτοια ομίχλωδη μέρα, τελειώνει ὡς ἐδῶ. Τὴν μυστηριώδη ἐκείνη ἐπισκέπτειδα δὲν τὴν ξαναείδα... οὔτε διάβασα στίς ἐφημερίδες τίποτα σχετικὸ πὸν νὰ ἀποκαλύπτει τὴ χρήση τοῦ

δηλητηρίου μου.

—Εν τούτοις ἔχω τὴν γνώμη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φίλιπ Τσάμπνεϋ, ὅτι βερίσκεστε κοντὰ στὴ λύση τοῦ μυστηρίου ὅσο δὲν φαντάζεστε.

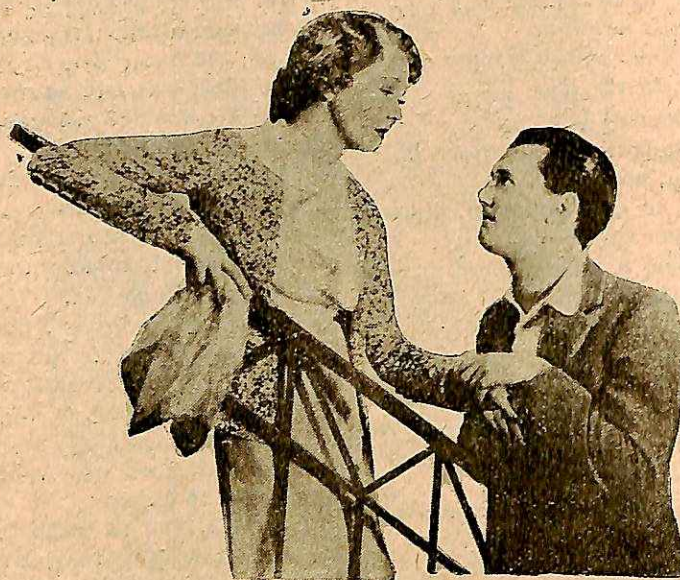
—Ὁ ἄλλος γύρισε και τὸν κτύπησε.

—Τι ἐννοεῖτε μὲ αὐτὸ;

—Αν δὲν ἀπατώμαι, ὀνομάζετε Φρόμπεςερ, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ακριβῶς. Ἀλλὰ πῶς τὸ ξέρετε...

—Θὰ ἐννοήσετε ἀμέσως ἀφοῦ προηγουμένως μὲ ἀκούσετε τὸν δέκαονο ὁ Τσάμπνεϋ. Πιθανὸν νὰ θυμώσατε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα πὸν σὰς συνέβη αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἐπρόκειτο νὰ κρεμαστῇ ἕνας ἀνθρώπος. Ἦταν γενικὸς γραμματεὺς σὲ μίαν ἀσφαλιστικὴν εἰσαρεία κι' εἶχε κατηγορηθῇ ὅτι δολοφόνῃς τὸν προϊστάμενόν του. Τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος τὸ ἀπέδωσαν οἱ δικασταὶ πὸν τὸν καταδίκασαν, στὴ ζήλεια. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μίαν γοιτευτικὴν νέα,

Έγκατέλειψε τὴ γυναίκα του στὸ ἐπαρχιακὸ πανδοχεῖο...

με τὴν ὁποία νόμιζε ὅτι φλεγματίζε ὁ προϊστάμενός του.

Αὐτὴ τὴν ἀντίληψη τοῦλάχιστον σχημάτισε τὸ δικαστήριον...

—Ναί, τώρα θυμῶμαι, ἀνέκραξε ὁ Φρόμπεςερ. Ἀλλὰ τί σχέση ἔχει αὐτό;

—Ἔχει σχέση ὅτι ἡ νέα ἐκείνη, ἦταν ἡ ἴδια πὸν σὰς ἐπεσκέφθηκε καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ρεβόλβερ της σὰς πῆρε τὸ δηλητήριο. συνέχισε ὁ Τσάμπνεϋ. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν καταδικασμένον σὲ θάνατο ἀρραβωνιαστικόν της, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ζήσει δίχως αὐτόν. Ἔτσι ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσει τὴν ἴδια ὥρα πὸν θὰ κρεμοῦσαν και κείνον. Σκέφθηκε δὲ νὰ προμηθευτῇ ἀπὸ σὰς τὸ δηλητήριο γιατί εἴσατε νέος στὸ ἐπάγγελμα, δίκως πελατεία, και οἱ 1.000 λίρες θὰ σὰς ἔφεραν σὲ δύσκολη θέση. Πῆρε μὲ τὸν τρόπο πὸν εἴπατε τὸ δηλητήριο ἀπὸ σὰς και τὴν ἄλλη μέρα πρῶτῃ—πρῶτῃ τὸ ἀδίασε στὸ τσάι της καὶ τὸ ἔπιε τὴν ἴδια ὥρα τὴς ἐκτέλεσεως τοῦ ἀγαπημένου της. Ἔπεισε στὸ κρεβάτι της και σὲ λίγο ἔχασε τὰς αἰσθησεις της. Ἔπειτα ὁμως ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐζήγησε. Κάποιος τὴν εἶχε σκοτυνίξει και τὴν ἐληοροφόρησε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της δὲν κρεμάστηκε γιατί ὁ πραγματικὸς δολοφόνος ὁμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του τὴν προηγούμενη νύχτα.

—Δόξα σοι ὁ θεός! εἶπε ὁ Φρόμπεςερ. Κάτι ἤξερα και δὲν τὴς εἶδεξα ἕνα πραγματικὸ δηλητήριο. Ἦ συμπεριφορὰ της μὲ εἶχε βάλει σὲ ὑποψίες. Σὰς ζήτη ὁ συγγνώμη γιὰ τὴν παραποίηση τὴς ιστορίας μου. Ἦθελα νὰ δικαιολογήσω τίς 1.000 λίρες. Διάβολος! Δὲν ἤθελα νὰ νομίσω ὅτι ἐξαπατῶ μίαν γυναίκα δίνοντάς της ἕνα ἀσήμαντο και ἀβλαβὲς φάρμακο. Καὶ τί συνέβη κατόπιν;

—Ἀπλοῦστατα παντρεύτηκε τὴν Κλορίντα Φρέυν—ἔτσι ὠνομαζόταν ἡ κοπέλλα ἐκείνη—γιατί ξέχασα νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος πὸν ἐπρόκειτο νὰ κρεμαστῇ, ἦσουν αὐτὸς ἐγώ!

ΛΥΝ ΝΤΑΚΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΤΕΡΑΣ...

Η χάρις τοῦ ἤρθε στὴ Νέα Καληδο νία, μιά μέρα πὸν εἶχε χάσει πιά καθε ἐλπίδα νὰ ξαναῖδῇ τὴν πατρίδα του, νὰ ἀγκαλιάσει τὴν κόρη του, τὸ μόνο ἄτομο πὸν ἐπέζη ἀπὸ τὴν οἰκονομείαν του, τὴν ὁποία εἶχε καταστρέψει ἡ κακοτυχία και ὁ θάνατος.

Ἐπρεπε νὰ περάσει ἄλλα δτὸ χρόνια μέσα στὴν ἐπίγειο ἐκείνη κόλαση, ἄλλα λόγῳ τὴς ἐξαιρετικῆς καλῆς διαγωγῆς του, τοῦ δόθηκε χάρις.

Ὁ Γκαστὸν Ζεράρ, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, εἶχε ἀναμιχθῇ σὲ μίαν σκανδαλώδη ὑπόθεσι προμηθειῶν, ἄλλα παρ' ὅλο πὸν διεμαρτυρήθη ἐντόνως και ὑπεστήριξε τὴν ἀθωότητά του, κατεδικάσθη μαζί μὲ ἄλλους κατηγορουμένους, σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Κι' ἀπὸ τὴν ἡθικὴ και ὁλικὴ αὐτὴ καταστροφή, ἡ γυναίκα του πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη και τὴν ντροπὴ, λίγους μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὴ Γαλλία. Κι' ἡ Μπέρτα, ἡ κόρη του πὸν ἦταν μόλις ἑπτὰ χρονῶν, παρέδωθ σὲ μιά θεία της γιὰ νὰ τὴν προστατεύσει.

Ἀπὸ τὴ φυλακὴ του ὁ δυστυχισμένος Γκαστὼν, εἶχε παρακολουθεῖ τὴν ἀνατροφή και τὴ ζωὴ τὴς Μπέρτας ἀπὸ τίς φωτογραφίες πὸν τοῦ ἔστελνε ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζί μὲ σύντομα και πολὺ καθυστερημένα γράμματα ἡ θεία της πὸν ὀλοένα ἦσαν πιδ ξένα και πιδ λυπηρά.

Ἀφῆκε τὸ νησί τῶν καταδίκων ἐπιβιβάσθεις στὸ πρῶτο βαπόρι πὸν προσήγγισε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανέναν γιὰ τὴν ἐπιστροφή του.

Ζοῦσε τώρα σὲ μιά χαρωπὴ ἀγωνία και σ' ἕνα φόβο πὸν σχεδὸν τὸν ἔκανε νὰ χάνη τὰ λογικά του.

Θὰ ξαναβλέπε τὴν κόρη του μεγάλη πιά καὶ ὡαία.

Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν ὑπεδέχοντο στὸ σπίτι ἐκείνου;

Ἀφ' οὗ ἤξεραν πῶς ἦταν ἕνας ἀπατεῶν, ἕνας καταχραστής, πὸν τὸ ὄνομά του εἶχε βουτηχθῇ στὸ βούρκο; Ἐίρεμε ἂν βρεθῇ μπροστὰ του και ἔβλεπε μὲ ἀγωνία νὰ φθάνη ἐκείνη ἡ ἡμέρα. Γιὰ μιά στιγμὴ ὁμως γεννήθηκε στὸ μυαλό του μιά

ιδέα. Ἐνῶ πρῶτα εἶχε προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπανέλθῃ στὸ φυσικόν του γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἡ κόρη του, τώρα ἐφρόντιζε νὰ ἀλλάξῃ φυσιογνωμία, κι' ἄφησε νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια του κι' ἐφόρεσε γυαλιά.

Ἦ Μπέρτα Ζεράρ κατοικοῦσε μὲ τὴ θεία της στὴν ὁδὸ Μπαρνή. Ὁ πρῶν κατὰδικος ἐπῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι και παρουσιάστηκε μὲ τὸνομα Μαυρικίος Λουπέ.

Καθὼς εἶχε ἐλπίσει κανεὶς δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

Ἦ Μπέρτα ἦταν πραγματικὰ ὡραία κι' εὐγενικὴ κι' ὁ Γκαστὼν κατέβαλε κάθε προσπάθεια νὰ μὴν προδοθῇ και νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ σφίξῃ θερμά τὴν ἀγαπημένη του.

Κοντὰ της ἦταν ἕνας καλὸς κι' εὐγενικὸς νέος.

Ὁ Γκαστὼν σκέφθηκε πῶς θὰ ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της.

—Σὲ τί πράγμα μπορούμε νὰ σὰς φανοῦμε χρήσιμοι; ρώτησε ἡ Μπέρτα τὸν ἀγνωστὸν της.

—Ἰδοῦ, δεσποινίς.. ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Νέα Καληδο νία... ὅπου γνώρισα τὸν πατέρα σας.

Τὰ λόγια αὐτὰ συνεκλόνησαν τὴν Μπέρτα. Ἦ θεία της χλωμίμασε κι' ὁ νέος συνωφρυνώθη.

—Και σεῖς, κύριε Λουπέ, ἕνας κατὰδικος; τὸν ρώτησε ὁ νέος.

—Όχι.. εἶμαι ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος πὸν ἀνεκλήθη εἰς τὴν θέσιν του.

—Πολὺ καλὰ.. κύριε, ἐγὼ πρόκειται νὰ παντρευτῶ τὴν δεσποινίδα Μπέρτα και λογιζομαι ἤδη ὡς ἕνας ἔμπειστος τοῦ σπιτιοῦ.

Σὰς λέγω λοιπὸν πῶς νοιώθουμε μεγάλη λύπη και

ντροπὴ ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὸν πατέρα τὴς ἀρραβωνιαστικῆς μου... Τὴν ἡμέρα πὸν αὐτὸς θὰ πρόκειται νὰ ξανα-

γυρίσῃ κοντὰ μας δὲν θὰ βρῇ τὴν Μπέρτα στὸ σπίτι της θείας της, γιατί θὰ εἶναι πιά γυναίκα μου! και τότε πρέπει νὰ ξεχάσῃ πῶς εἶχε κάποτε μιά κόρη.

Ἦ Μπέρτα πὸν ἄκουγε σιωπηλὴ τὸν ἀρραβωνιαστικόν της, γιὰ μιά στιγμὴ σηκώθηκε και εἶπε.

—Ρενάτε, δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ ἀπαγορεύσης στὸν πατέρα μου νὰ εἶνε... πατέρας μου. Τὸν θυμῶμαι πάντα.. ἄλλως τε μὲ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!..

—Ἀγάπη μου, ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς αὐτοὶ εἶναι οἱ δροι πὸν μοῦ ἔθεσαν οἱ δικοὶ μου και σύμφωνα μ' αὐτοὺς συγκατετέθησαν νὰ σὲ παντευτῶ.

Μιά δυνατὴ ἀγωνία εἶχε πιάσει τὸν Γκαστὼν Ζεράρ ὁ ὁποῖος μάταια προσπαθοῦσε νὰ κρῦψῃ τὸν πόνο του. Ἀκούμπησε μὲ τὸ δεξί του χέρι στὸ τραπέζι και εἶπε.

—Κύριε, δὲν πρόκειται νὰ ἰδῇτε πιά τὸν πατέρα τὴς Μπέρτας.

—Γιατί; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ κόρη.

—Γιατί.. νά.. καθὼς ξέρετε ὁ δυστυχισμένος Γκαστὼν ἦταν πολὺ ἀδύνατος και ἐνῶ ἐπέστρεφε στὴν πατρίδα του γιατί τοῦ δόθηκε χάρις..

—Πῆτε... πῆτε!

—...Ταξιδεύοντας μὲ τὸ βαπόρι, μιά μέρα τρυκυμίας τὸν πῆρε ἕνα κύμα και χάθηκε στὴν ἄβυσσο τοῦ πελάγους

Ἦ Μπέρτα σηκώθηκε και δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό της τὸ ψεύτικο ὑπάλληλο, φώναξε:

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια.. ὁ πατέρας μου δὲν πνίγηκε, γιατί.. εἰσθε σεῖς!

—Μά..

—Εἰσθε σεῖς. Βλέπω στὸ δεξί χέρι σας, τὸ χαρακτηριστικὸ σημάδι πὸν ἔβλεπα καθημερινὸς ὅταν ἤμουν μικρὴ κι' ἐπαίξα μαζί σας. Νοιώθω τὴ θυσία σας γιὰ τὴν εὐτυχία μου, ἄλλ' ὁμως αὐτοὺς τοὺς ὅρους δὲν μπορῶ νὰ τοὺς δεχθῶ. Ἀγαπᾷ τὸν Ρενάτο.. κι' ὁμως δὲν θὰ δυστάσω νά... Ξέσπασε σ' ἕνα πνιγρὸ κλάμ-

μα και ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της...

Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της ταραχθηκε γιὰ μιά στιγμὴ, ἀλλ' ὕστερα εἶπε.

—Ἦ Μπέρτα ἔχει δίκιο.. ἄλλα σὰς ὀρκίζομε κύριε Ζε-νάρ, πῶς πολὺ σύντομα θὰ μὰς ἔχετε παιδιὰ σας

—Όχι, παιδιά μου, θ' ἀπομακρυνθῶ, θ' ἀπαρνηθῶ τὴ χαρὰ πὸν ἐπὶ τόσα χρόνια ἔκρυβα μέσα σὴν ψυχὴ μου ἐκεῖ κατὼ στὴν κόλαση τοῦ Εἰρηνικοῦ. Σὰς ὀρκίζομαι ὁμως πῶς ἄδικα μὲ κατεδίκασαν και ὑπῆρξε θύμα ἑνὸς πὸν ἐρριξε ὅλα τὰ βάρη ἐπάνω μου γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ του... ἀφήστε με νὰ ζήσω στὴ σκιά, νὰ σὰς βλέπω ἀπὸ μακριά... Ποιὸς ξέρει, ἴσως μιά μέρα νὰ μαθευτῇ ἡ ἀλήθεια.

Και προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε.

Ἦ ὕστερα ἀπὸ τὴ φυλάκιση ἡ ἐξορία ἡ παντοτινὴ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ λατρευτὸ τοῦ παιδι. Θάφευγε μακριὰ, πολὺ μακριὰ, θὰ τὴν ἔχανε γιὰ πάντα, θὰ πῆγαινε νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία της.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέρα, ὁμως στὸ θάλαμο ἑνὸς νοσοκομείου, ἐπέθανε ἕνας ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος ζητοῦσε παπὰ γιὰ νὰ τοῦ πῇ ἕνα μεγάλο μυστικόν. Καὶ μέσα στὰ λόγια πὸν μὲ κόπο ἐπρόφερε, ψιθύρισε κι' ἕνα ὄνομα: «Ὁ Γκαστὼν Ζεράρ.. αὐτὸς ἐπλήρωσε τὸ σφάλμα μου... ὁ Ζεράρ εἶναι ἀθῶος».

Ἦ ἔτσι ὁ πρῶν κατὰδικος και ἀθῶος Γκαστὼν Ζεράρ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του κι' εὐλόγησε τὸν γάμον τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ παιδιοῦ.

E. MAPINO

635

Το κόκκινο Φόρεμα

Ήμουν δέκα τότε χρόνων. Ήρα και γεμάτη ζωή, χωρίς καμιά σκέψη. Ήμουν το είδωλο των συνομιλητών Βαριετέ. Δεν υπήρχε νεανική καρδιά που να μην έπαλλε μυστικά για μένα. Ήμουν νυπόμονα όλοι περιμέναν την ώρα να λήθουν στο «Βαριετέ» να με θαυμάσουνε.

Όταν έβγαινα στη σκηνή, ακράτητα χειροκροτήματα δονούσαν την αίθουσα.

Τραγουδούσα παθητικά τραγούδια που ήταν ή εκφράσεις της νεότητος μου... χόρευα με το σώμα τυλιγμένο σε ψεύτικα μαργαριτάρια και προσπαθούσα να δείχνω τη φλόγα της παθητικότητος μου ιδιοσυγκρασίας.

Έτσι καθώς ήμουν στεφανωμένη με ρόδα, όπως τα φράια μου στήθια τα σκέπαζαν τα μυρωμένα λουλούδια, ήμουν σα μια νεράιδα του παραμυθιού μέσα στα φανταστικά της παλάτια.

Όταν όμως τελείωνε το θέαμα κι' έσβυναν τα φώτα, έβγαινε κι' η δική μου χαρά. Και μόλις φορούσα τα καθημερινά μου φορέματα μ' έπιανε μια ανέκφραστη μελαγχολία. Μου φαινόταν πως είχα χαρίσει στους θεατές μέρος από την ύπαρξή μου.

Και μ' όλο ότι ζούσα σ' εκείνο το κέντρο του έρωτος, είχα έν τούτοις μείνει άγνη κι' η καρδιά μου λυπόταν όταν τ' άλλα κορίτσια του «Βαριετέ» με φώναζαν «βλάκα».

Αδιάφορη στις θερμές εξομολογήσεις των νέων όνειρευόμουν μια και μοναδική αγάπη, στην οποία θ' αφιέρωνα τη ζωή μου όλοκληρη.

Και δεν άργησε να ρηθ η αγάπη αυτή.

Γνώρισα έναν νεαρόν ύπολοχαγό με παιδικά χείλη, όμορφο και εύγενικό.

Άρχισε να συζητά στο «Βαριετέ» κι' απ' την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα με παρέσυρε στην ερωτική του φλόγα. Ήταν η αγάπη που περιμένα και όνειρευόμην.

Μαζί του πέρασα τις ωραιότερες στιγμές της ζωής μου, αγαπούσα τρελά τον ξανθό μου τόν Μάριο.

Την εποχή εκείνη είχα ένα κόκκινο φόρεμα που τόσο πολύ μου έλπιγαν. Όταν το πρωτοείδε ο Μάριος είπε:

— Είσαι ωραία σαν την άνοιξη! Είσαι τόνειρο της νεότητος μου και θέλω να σου δώσω την καρδιά μου. Να σου χαρίσω ένα άτέλειο όνειρο ερωτικό.

Για να τον ευχαριστήσω, άλλη μέρα πήγα κι' έκανα μια φωτογραφία και του την χάρισα.

Η αγάπη μας διήρκεσε αρκετούς μήνες. Δεν σκεφτόμουν για το μέλλον μου, παραμελούσα την τέχνη μου, γιατί ήταν πολύ ζηλιάρης και το κάθε τι του έδινε υποψίες! Έγώ δεν ζητούσα τίποτε άλλο παρά να είμαι κονιά του.

Με την έκρηξη του παγκοσμίου πολέμου ο Μάριος έπληξε στο μέτωπο.

Τον χωρίστηκα με ανέκφραστο σπαραγμό. Και δεν είχαν περάσει παρά λίγες μέρες από την αναχώρησή του όταν ένοιωσα πως θα γινόμουν μητέρα. Τούτετα με συγκίνηση την χαρούμενη είδησι κι' αυτός μου άπληνσε με λόγια γεμάτα τριφερή άφοσίωσι.

Η χαρά μου όμως διήρκεσε πολύ λίγο. Η άλληλογραφία άρχε να μην είναι τακτική και τέλος ξαφνικά έσταμάτησε. Μια φοβερή αγωνία σφηνώθηκε τότε στο μυαλό μου πως ίσως ο Μάριος με εγκατέλειπε και σιγά-σιγά πείσθηκα πως δεν υπήρχε πιά έλπις να τον ξαναδώ γιατί θα σκοτώθηκε στον πόλεμο.

Ήφα το θάνατο και άρχισα να κερδίζω το ψωμί μου ως ράπτρια. Ύστερα γεννήθηκε ένα χαριτωμένο αγοράκι ο καρπός αυτός της φλογερής μας αγάπης.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Έγκατεστάθηκα σε μια ήσυχη έπαρ-

νεανική μου ζωρότητα! Τα μαλλιά μου άσπρισαν και τα μάτια μου μπήκαν στις κόγχες τους. Μια μέρα πρό όλίγου καιρού, με κάλεσε μια γνωστή μου. Η κυρία του συνταγματάρχου που ήλθε με το σύνταγμα μου στην πόλι μας. Ζητούσε να της ράψω ένα φόρεμα. Η φίλη μου μου έδωσε τη διεύθυνση.

— Τόνομα; ρώτησα.

— Α! τόνομα δεν το θυμάμαι. Περιμένε.

Όχι, δεν το θυμάμαι πιά, αλλά συ θα ζητήσης την κυρία του συνταγματάρχου.

Είχα ανάγκη από χρήματα με το γυό μου, τον Μάριο. Δεν χασομέρισα ούτε στιγμή.

Μπήκα σ' ένα σαλόνι.

— Η κυρία θα έλθη άμέσως, μου είπε η καμαριέρα.

Έρριξα μια ματιά γύρω μου και μου φαινόταν πως ζούσα μέσα σ' ένα όνειρο, τόσο ήταν η πολυτέλεια του σπιτιού. Για μια στιγμή όμως το βλέμμα μου σταμάτησε σε μια γωνιά, σε μια φωτογραφία που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο.

Μια φωτογραφία που είχα ιδη πρό είκοσι χρόνων! Κατάλαβα το σκληρό πε-

πρωμένο. Βρισκόμουν στο σπίτι του συνταγματάρχου που δεν ήταν άλλος από τον ξανθό μου ύπολοχαγό, τον Μάριο! Ω! Ας μπορούσα να τον ξανάβλεπα έστω και για μια στιγμή! και να του πω τον έρωτά μου που τόσο χρόνια έκρυβα στ' η καρδιά μου! Ίσως να βρισκόταν λίγα βήματα μακριά από μένα, στο διπλανό δωμάτιο. Δεν είχα άλλο να κάνω παρά να τον φωνάξω με τόνομά του.

να του πω για μένα και για το παιδί μας. Μου φάνηκε πως με έβλεπε τρέλλα. Αλλά η σκέψη όμως να μην του κάνω κακό στους δικούς του και στη σταδιοδρομία του, με συγκράτησε.

Κι' ύστερα, τι θάλεγα στο γυό μου, που τον μεγάλωσα λέγοντας του πως ο πατέρας του έσκοτώθηκε στον πόλεμο; Πλησίασα στο μισανοιγμένο παράθυρο για να αναπνεύσω λίγον καθαρόν αέρα. Τη στιγμή εκείνη η πόρτα άνοιξε απότομα. Μια νέα ξανθιά, ύψηλή με πλησίασε. Ανεγνώρισα στο πρόσωπό της τη φυσιογνωμία του Μάριου! Μου μίλησε για ένα μεγάλο χορό που ήθελε να πάη φορώντας μια κομψή τουαλέτα. Έγώ την κύταξα σαστισμένη κι' η νέα μου πρόσθεσε:

— Μου είπαν πως είστε πολύ καλή στη δουλειά σας. Θέλω ένα φόρεμα σε παληό στυλ να... για κυτάξετε

Κι' ανασκαλεύοντας μερικές φωτογραφίες μου έδειξε μια, λέγοντάς μου πως η γυναίκα εκείνη ήταν μια μακρινή συγγενής του πατέρα της.

— Ωραίο φόρεμα, αλλά ποιός ξέρει τι χρώμα είχε; μου είπε ακόμη.

— Έγώ δεν μπόρεσα να προφέρω παρά δυο λέξεις:

— Ίσως να ήταν... κόκκινο.

Οι δυνάμεις μου με εγκατέλειψαν, άρπάχτηκα από την πόρτα και ζήτησα να φύγω μουρμουρίζοντας μια δικαιολογία:

— Είμαι αδιάθετη, θα γυρίσω άργότερα.

Σύρθηκα ως το σπίτι μου και ρίχτηκα στην άγκαλιά του παιδιού μου. Ο Μάριος με πήρε σφιχτά κοντά του και μου είπε:

— Βλέπεις, εργαζόσαι πάρα πολύ, μητέρα! Τώρα πρέπει να εργασθώ κι' εγώ για σένα!

Τα μάτια μου βούρκωσαν και ένοιωσα πως αυτός «ο Μάριος» δεν θ' μ' εγκατέλειπε ποτέ!..

Α. ΜΠΕΑΤΡΙΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΗ Ο ΕΡΩΤΑΣ!

Σε μια θυελλώδη νύχτα, στην εποχή του πολέμου υπέρ της ανεξαρτησίας της Αμερικής, μια νέα όραιωτάτη και θαρραλέα, απέβιβάζετο από μια βαρκα στην άκτι των Ήνωμένων Πολιτειών. Την ώρα εκείνη έτελείωνε μια τραγική της περιπέτεια.

Ο αδελφός της, ο ίππότης Γκαλεάτσο Σπάντα, που προσεφέρθη με το πλοίο του να συμμετάσχει στον δίκαιον άγωνα των Αμερικανών κατά του άγγλικού ζυγο, είχε σκοτωθή βάρβαρα από τον πλοίαρχο Μπλάκ, ενώ προσπαθούσε να σώση την αδελφή του από τις πρόστυχες διωξεις του άγγλου ναυτικού.

Ο πλοίαρχος Μπλάκ πήρε τη νέα στο καράβι του για να την κάνει έρωμένη του. Το πλοίο «Σέφιν» έπλεε στον άτλαντικόν ωκεανόν προς την Αμερική αλλά ογιδό ημέρες άργότερα η νέα κατόρθωσε να δραπετεύση με μια βόρκα.

Τώρα είχε αποβιβασθή κοντά σ' ένα χωριό ψαρράδων όπου είχε την τύχη να συναντήσει τον ύποπλοαρχο Φρέντ Τόμσον, του Αμερικανικού πολεμικού Ναυτικού.

Το διηγήθηκε την περιπέτεια της και τον συνεκίνησε τόσο ώστε άπεφτισε να την πάρη μαζί του και να την παρυσιάσει στη Γενική Διοίκηση. Η Ιστορία της Λουίζας Σπάντα ένωσισαε του άξιωματικούς κι' έπειδή εκείνη ζητούσε τα μέσα για να εκδικηθή τον θάνατον του αδελφού της, της παρέδωσαν ένα τριτοσιό στο οποίο αυτή έδωσε το όνομα «Εκδίκηση». Κι' έφυγε άφου πήρε μαζί της ως βοηθόν τον ύποπλοαρχο Φρέντ Τόμσον.

Τρεις μήνες μετά την δραπέτευσή της από τα χέρια του πλοίαρχου Μπλάκ, η Λουίζα άνοιχθη πάλι στο πέλαγος και μέσα σε μιον έβδομάδα συήντησε δυό βρετανικά πλοία. Τά άφησε να την πλησιέσουν κι' ύστερα άνοιξε τα πανιά και προσηπήθηκε διτ έφευγε.

Κατάλαβε πως από τα δυό πλοία μόνον το ένα ήταν εις θέσιν να συναγωνισθή εις ταχύτητα την «Εκδίκησιν» και πως το άλλο ήταν μόνον πιό ισχυρό για τη μάχη. Και σύμφωνα μ' αυτήν την παρατήρηση, κατέστρωσε το σχέδιό της.

Πράγματι τα δυό έχθρικά πλοία νομίζοντας πως ή «Εκδίκησις» έφευγε, προσεπάθησαν να την φθάσουν. Σε λίγη ώρα το ένα από τα δυό την έπλησίασε αλλά συνετρίβη.

Η Λουίζα Σπάντα το έβούλιαξε, κι' ύστερα συνέτριψε το άλλο με τα κανόνια της.

Όκτώ ήμερες μετά την θαυμασίαν αυτήν νίκην ή «Εκδίκηση» προήγγισε τη ναυτική της βάσιν κι' ή διπλή νίκη της έπροκάλεσε έναν άκράτητον ένθουσιασμό. Ο ίδιος ο άρχιναύαρχος του Αμερικανικού Στόλου την συνεχάρη, αλλά ή Λουίζα δεν σκέφθηκε να αναπαυθή επάνω στις δάφνες της. Μετά ένα μήνα έτέθη επί κεφαλής του τολμηρού πληρώματος του καραβιού της κι' άνοιχθη στο πέλαγος.

Την 15ην Αύγουστου έσημείωσε μιάν άλλη περιφανή νίκην. Συνέλαβε ένα έχθρικό πλοίο και το ρουμούακισε στην ναυτική Βάσιν.

Αλλά ύστερα από λίγες ώρες επέστρεψε και πάλι στα κύματα του ωκεανού με άκλόνητο το θάρρος της και τη δίψα της εκδίκησεως μέσα της. Σκεφτόταν πάντοτε τον άδι-

κο φόνο του αδελφού της και τον βάρβαρο πλοίαρχο Μπλάκ.

Μο θα τον συναντούσε άραγε; Να! Τον συνήντησε κατά τον Οκτώβριο μήνα, μια χαραυγή που ο ήλιος χρύσωνε τον Ατλαντικό.

— Η «Σίφεντ» έν ύψει! έφώναξε.

Ολόκληρο το πλήρωμα που γνώριζε την τραγικήν ιστορία της άρχηγού του. Ξεπετάχθη δίψασμένο για εκδίκηση. Η ώρα της μάχης έπλησίασε. Αντήχησε ή πρώτη κανονιά. Επί δώδεκα ολόκληρες ώρες ή μάχη έμαίνετο στον άπέραντον ωκεανόν.

Μάχη σκληρή, χωρίς διακοπές, σαν απ' αυτή να άξηρητάτο ή τύχη της Αμερικής.

Τέλος, όταν το κατástρωμα και των δύο πλοίων έγέμισε από νεκρούς και τραυματίας ή «Σίφεντ» άρχισε να βουλιάζη.

— Εφοδος! έφώναξε ή Λουίζα Σπάντα.

Η έλαχίστη απόστασις που χώριζε τα δυό πλοία πολύ σύντομα έκμηδενίζεται και ή «Εκδίκησις» πλευρίζει τον έχθρό.

Μια γυναίκα είναι επί κεφαλής των έπιδρομέων που δεν έσκοτώθη, ή Λουίζα Σπάντα. Με το πιστόλι στο χέρι και με τα μάτια άγριεμένα άναζητάει μέσα στα πτώματα, τον πλοίαρχο Μπλάκ. Μα ή εκδίκησης έχει ήδη γίνη από την Θεία Δύναμη.

Ο άνθρωπος που σκότώσε ένα άθωο παλληκάρι βρίσκεται τώρα νεκρός άναμεισα σε τόσα άλλα πτώματα.

Όσο βάρβαρος κι' άπαίσιος κι' άν ήταν αυτός ο Μπλάκ, έπρεσε μαχόμενος.

Η εύγενική καρδιά της κουρσάρου κλονίζεται και τα χείλη της διατάσσουν:

— Ρίχτε τον στην θάλασσα κι' άποδώστε του κάθε τιμή!

Μια ώρα άργότερα ή «Εκδίκησις» έπλεε προς τις Αμερικανικές άκτές και μια γυναίκα άκουμπισμένη στη γέφυρα του καραβιού αυτού άτένιζε τον ήλιο που έδυε.

Το βλέμμα της τώρα είναι κουρασμένο. Ναί, ύστερα από τον θάνατο του μισαρού Μπλάκ και τσών μηνών άγωνα, ή Λουίζα Σπάντα ζητεί την άνάπαυση.

Λίγη ώρα προηίτερα, ένώ έδεγε το πληγωμένο χέρι του Τόμσον, ένοιωσε μέσα της κάτι σαν να της έδινε καινούργια ζωή, σαν κάτι να άλλαζε στη ψυχή της.

Τι ήταν αυτό; Η Λουίζα δεν ήθελε να το άκμυστηρευθή, αλλά τα μάτια της που την στιγμην αυτή συνήντησαν τα βλέμματα του Φρέντ, την έπρόδωσαν: ήταν έρωτας!

Μετά την πατρίδα ή καρδιά. Αυτή που σ' όλο εκείνο το διάστημα δεν είχε άφήσει να έκδηλωθή ή θυελλα της καρδιάς της, παραδινώταν τώρα στον άγωνα με τον έαυτό της.

Κι' ένώ ένίκησε στον πόλεμο, ένίκηθη από τον έρωτα. Ο ύποπλοαρχος Φρέντ Τόμσον έχασε το πόδι του και το Ναυαρχείον τον έθεσε σε τιμητική άποστρατεία.

Το γεγονός αυτό δεν τον άπαγοήτευσε γιατί είχε κοντά του για πάντα, γυναίκα του, τη Λουίζα Σπάντα και την άπείριστη αγάπη της.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ντυμένος κομψότατα, φορτωμένος με περίστροφα κάθε μάρκας, και περιτριγυρισμένος από νεαρούς αξιωματικούς που τον θαύμαζαν με άνοιχτο το στόμα, ο στρατηγός Μπλάς Έσπίνα, έπεριμένε στην πλατφόρμα του μικρού σιδηροδρομικού σταθμού του Σάν Σακίντο. Στο πρόσωπό του ζωγραφιζόταν ένα μακάριο μειδίαμα, ενώ πατηρούσε το στόμιο της σήραγγας, απ' όπου περνούσε η σιδηροδρομική γραμμή που έρχόταν από την παράλιο πόλη Πουέρτο Πεκέν. Σε λίγο ο τηλεγραφετής του σταθμού του ένεχρίσε ένα κομμάτι κίτρινο χαρτί.

—Ανεχώρησαν από τον τελευταίο σταθμό, ανήγγειλε στους άλλους μόλις διάβασε το τηλεγράφημα. Βρίσκονται εν ασφαλεία.

Μαζύ με στους στρατιωτικούς ήταν κι ένας πολίτης κοντούλης, μ' ένα μουσι τριγωνικό.

—Στρατηγέ μου, τού είπε, όποιος σε βλέπει εδώ θα νομίση ότι περιμένης τίποτα άγαπημένους σου φίλους με το τραίνο.

—Άκριβώς, ντόκτορ Πετάρντο, είπε ο στρατηγός Έσπίνα, άκτινοβολώντας από χαρά. Φίλους μου περιμένω. Και πιστεύω ότι δεν θα με γελάσουν: Θα με βοηθήσουν να λευτερώσω την έπαρχία μου από τον τύραννο αντίπαλό μου στρατηγό.

Ένα στριγγό σφύριγμα άκουστήκε. Όλων τα βλέμματα έστράφησαν στο στόμιο του μικρού τούνελ. Σε λίγο φάνηκε μία άτμομηχανή. Προχωρούσε κι' έξερχόταν από το τούνελ δίχως βαγόνια. Ο στρατηγός έτριψε τα χέρια του με ευχάριστηση.

—Περιμένε να δής τους φίλους μου, είπε στον δόκτορα Πετάρντο.

Στην καρβουναποθήκη της μηχανής δεν υπήρχαν κάρβουνα. Αντιθέτως το μικρό αυτό βαγόνι ήταν γεμάτο κάσες, σ' ν του πετρελαίου, κι' επάνω σ' αυτές καθόταν ένας νεαρός Νοτιαμερικανός και χαιρετούσε τον στρατηγό κουνώντας το μαντίλι του. Έφτασε και σταμάτησε στον σταθμό.

—Αί Φίλε μου Κάρτερ, είπε ο στρατηγός. Έφτασες επιτέλους.

Ο Κάρτερ πήδησε στην πλατφόρμα. Ο στρατηγός του σφίξε τα χέρια διαχτυλά. Τα βλέμματά τους δμως ήταν καρφωμένα στα ξύλινα κιβώτια.

—Ανοιξτε τα! διέταξε.

Μια ντουζίνα πρόθυμα χέρια ξεφόρτωσαν ένα από τα κιβώτια. Ένα σφυρί πούφηρον από την άτμομηχανή βοήθησε στο άνοιγμα του καπακιού. Το πύτω όπλοπολυβόλο τώβγαλε από μέσα ο στρατηγός. Το χάιδεψε, το θαύμασε με γουρλωμένα μάτια και φώναξε όστερικά:

—Ο τρίποδας! Που είναι; φέρτε τον.

Ο Κάρτερ έβγαλε έναν τρίποδα από το κιβώτιο και βοήθησε τον στρατηγό να στήση τ' όπλοπολυβόλο πάνω στη πλατφόρμα.

—Σφαίρες! Πολεμοφόδια! Πυρομαχικά! φώναξε ο στρατηγός Έσπίνα.

Δέν βασίστησαν. Ένας αξιωματικός τούφερε μία ζώνη γεμάτη από άπαστράπτοντα μπουτίτζινα φυσέκια. Φόρτωσε με μερικά την σφαιροθήκη του όπλοπολυβόλου, εκόπευσε και έπίεσε την σκανδάλη. Άκούστηκε ένα αδύνατο «κλίκ» τίποτ' άλλο.

—Δέκα έκατομύρια διαβόλοι! Ο στρατηγός ανεπήδησε. Το μούτρο του ήταν κατάμαυρο από λύσσα. Που είναι! που είναι ο άπατεώνας!

Ο άμερικός όμως είχε εξαφανιστή.

—Πιάστε τον! ούρλιαξε ο στρατηγός. Φέρτε τον μπροστά μου!

Οί αξιωματικοί άνέσυραν τα περίστροφά τους και σκορ-

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗ-

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ

πίστηκαν προς όλες τις διευθύνσεις, αφήνοντας τον στρατηγό και τον γιατρό Πετάρντο κεντά στο άχρηστο όπλοπολυβόλο.

Τι τρέχει; ρώτησε ο δόκτωρ.

—Δέν ξέρω! Τα όπλοπολυβόλα είναι Σουηδικής κατασκευής. Ποτέ μου δέν μεταχειρίστηκα τέτοια παληοπράγματα.

Ο γιατρός Πετάρντο γονάτισε κι' έπιασε τ' όπλοπολυβόλο. Το τράνταξε δυό—τρείς φορές και το άδειασε από τις σφαίρες. Έξέτασε τον μηχανισμό του και όστερα κύταξε τον στρατηγό.

—Χάθηκαν οι έπικρουστήρες, είπε.

Τα σανώνια του στρατηγού σφίχτηκαν σαν τανάλιας. Έβγαλε ένα άλλο από το κιβώτιο. Έλεπε κι' από αυτό ο έπικρουστήρας. Το ίδιο έλάττωμα παρουσίαζε και το τρίτο, το τέταρτο...

Ο στρατηγός άρχισε να βηματίζει στην πλατφόρμα σαν άλλυσοδεμένο θηρίο.

Σε λίγο—να!—δυό από τους αξιωματικούς του έρχονταν. Στη μέση είχαν τον άπατεώνα τον Κάρτερ.

—Κανάγια! βρυχήθηκε ο στρατηγός. Που είναι οι έπικρουστήρες των όπλοπολυβόλων; Μπρός πάρε τα πίσω και πέταξέ τα στη θάλασσα!

—Δέν έχω ιδέα, στρατηγέ μου, διεμαρτυρήθηκε ο Κάρτερ. Στο Πόρτο που τα ξεφορτώσαμε από το πλοίο λειτούργουσαν περίφημα.

—Τόν κακό σου τόν καιρό. Έξαφνα ο θυμός τον έγκατέλειψε. Ηρέμησε.

—Ωδηγώστε αυτόν τόν κατεργάρηστόμωλο του ποταμού, είπε στους αξιωματικούς. Έρχομαι κι' εγώ.

Πράγματι άπομακρύνθηκε δλη ή συνοδεία. Έμεινε όμως ο γιατρός Πετάρντο. Τους παρακολουούθησε πούφευγαν, και κατόπιν διέσχισε τόν δρόμο και μπήκε στο μαχαζι ενός ράφτη. Ο ράφτης αυτός του Σάν Ζακίντο καθόταν σταυροπόδι σε μία καρέκλα. Είχε ένα μαύρο μεγάλο μουστάκι και δυό-τρια περιστροφά πάνω στον πάγκο για τους... δεξούμους πελάτες. Κύταξε ένα γύρω πριν μπή στο ραφτάδικο, και κατόπιν πλησίασε τόν ράφτη. Έσκυψε και του ψιθύρισε.

—Κάποιος έβγαλε από τα όπλοπολυβόλα του Έσπίνα τους έπικρουστήρες. Όσπου να τους βρή ο στρατηγός τα όπλοπολυβόλα είναι άχρηστα. Θα προσπαθήσω να μάθω ποιός έχει τους έπικρουστήρες. Στείλε άμέσως αυτή την είδοποίηση στον στρατηγό Ραπόζο. Όστερα έλα στον μώλο του ποταμού.

Ο ράφτης χασμουρήθηκε... μπήκε στο νόημα και ο Πετάρντο έφυγε για να πάη στο μώλο.

Την μικρή πόλη του Σάν Ζακίντο στο Μεξικό, την διαρρέει ο ποταμός Ρίο Ράπα, ποταμός με μαύρα βρώμικα και άργολινητα νερά. Είναι γεμάτος με παράξενα και τρομερά δντα—άγρ όψαρα, κροκοδείλους, ηλεκτροφόρα χέλια, μαλλιάρους σκορπιούς και φειδάκια, φείδια και φειδορες.

Πριν φτάσουν στον μώλο ο στρατηγός, ο Κάρτερ και οι αξιωματικοί, είχε μαζευτή κιόλας εκεί άρκετός κόσμος. Η συνταρακτική είδηση είχε διαδοθή στην μικρή πόλη του Σάν Ζακίντο κι' όλος ο πληθυσμός είχε κατακλύσει τόν τόπο του μαρτυρίου ού Κάρτερ.

Πάνω στο τσιμέντο του μώλου κοιμώταν μακαρίως ένας να τους βρή ο στρατηγός τα όπλοπολυβόλα είναι άχρηστα. Θα προσπαθήσω να μάθω ποιός έχει τους έπικρουστήρες. Στείλε άμέσως αυτή την είδοποίηση στον στρατηγό Ραπόζο. Όστερα έλα στον μώλο του ποταμού.

Ο ράφτης χασμουρήθηκε... μπήκε στο νόημα κι' έγινε καπνός. Ο γιατρός χαμήλωσε το χέρι του, και συνεχάρη τόν στρατηγό ο οποίος έφερε άδελφικά το χέρι του στον ώμο του Πετάρντο.

ΜΑΤΑ ΥΠΟ Γ. ΣΟΜΕΡΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

εμπόλυτος νέγρος. Άνοιξε τα μάτια του, είδε τόν στρατηγό, και πετάχθηκε όρθιος.

—Μόζο, τού είπε ο στρατηγός. Υπάρχουν κροκοδείλοι στο ποτάμι;

—Τι λέτε στρατηγέ μου; Έκαμε ο νέγρος μ' ένα ήλιθιο γέλιο. Κροκοδείλοι; Χιλιάδες! Έκατομύρια!

—Λομπρά! Είπε ο στρατηγός.

Διέσχισε τόν μώλο και διάλεξε μία παχυστρόγγυλη κόττα από την βιτρίνα ενός χασάπικου. Το συγκεντρωμένο πλήθος παρακολουούσε κάθε κίνηση του στρατηγού, ο οποίος τώρα προχώρησε στην άκρη του μώλου και πέταξε την κόττα μέσα στο ποτάμι.

—Κύτταξε φλε μου, είπε του Κάρτερ. Θα διασκεδάσης.

Για μία στιγμή τίποτα δέν συνέβη: Η κόττα επέπλεε άκίνητη. Κατόπιν την έπιασε τρεμούλα και άνετράπη. Ψιθυροί έκπληξ-ως άκ ύστηκαν. Έξαφνα ή επιφάνεια του ποταμού γέμισε από κεφάλια ψαριών. Περιτριγύρισαν την κόττα, την καταέσχισαν με τα δόντια τους. Σε λίγο δέν υπήρχε κόττα. Το νερό είχε βαφή με το αίμα της ένω τα δόντια των κροκοδείλων και των ψαριών χτυπούσαν σαν το «τικ—τάκ» του ρολογιού. Κατόπιν ώδήγησε τόν Κάρτερ σ' ένα αλωρούμενο ξύλινο γερανό. Το πλήθος ακολουούσε. Στην πρώτη σειρά ήταν ο γιατρός Πετάρντο, και ο ράφτης. Ο στρατηγός έδεσε τους καρπούς των χεριών του Κάρτερ με το σκοινί.

—Τραβήξτε! βρυχήθηκε.

Ο γερανός ύψώθηκε τράβηξε τόν Κάρτερ και κατόπιν τόν έφερε στη μέση του ποταμού πάνω από τα μαύρα νερά.

—Τώρα, φιλαράκο, είπε ο στρατηγός, υπάρχει έλλipsis να μάς πής ποιός έχει πρει αυτούς τους έπικρουστήρες.

—Δέν ξέρω! διαμαρτυρήθηκε ο Κάρτερ, και κύταξε με άπειγισμένο βλέμμα στο νερό.

—Κάτω! λασκάρετε το σκοινί! διέταξε ο στρατηγός.

Ο αξιωματικός γύρισε τόν στρόφιλο του γερανιού. Τα πόδια του Κάρτερ βρίσκονταν τώρα μία σπιθαμή πάνω από το νερό.

—Οι κροκοδείλοι τρώνε και τα πετοιά, είπε ο στρατηγός. Δέν είναι ανάγκη να βγάλης τα παπούτσια σου.

Ο κόσμος πλησίαζε. Μουρμούριζε με οίκτο και σαδιστική ευχαρίστηση.

—Δέν ξέρω τίποτε τίποτα! φώναξε ο Κάρτερ μαζεύνοντας τα πόδια του.

—Κάτω! κάτω! διέταξε ο στρατηγός.

Το σκοινί χαλαρώθηκε κι' ο Κάρτερ έδιπλωσε τα γονατά του στο στήθος του για να μπορέση ν' αποφύγη την έπαφή του με το νερό.

—Τραβήξτε με! ούρλιασε, θα μιλήσω!

—Πές μας τώρα! είπε ο στρατηγός. Ποιός έχει τους έπικρουστήρες;

—Η Κεντρική Έμπορική Έταιρία στο πόρτο Μπαράτε. Τους άφαιρσαν για να σάς εκβιάσουν να τους δώσετε περισσότερα λεφτά. Τραβήξτε με!

Μ' ένα μειδίομα ικανοποίησεως ο στρατηγός Έσπίνα έδωσε τη διαταγή. Ο Κάρτερ σε λίγο βρέθηκε πάνω στο μώλο σώος και άβλαβής.

—Οδηγώστε τον στη φυλακή, διέταξε ο στρατηγός. Και κλειδαμπαρώστε τον!

Ο γιατρός Πετάρντο παρακολουούσε μ' ενδιαφέρον δλη την σκηνή. Έβγαλε ένα τσιγάρο κι' έκαμε πώς θα τόν άνάψη. Άντιθέτως όμως, πλησιάζοντας το στόμα στη χοφύτα του ψιθύρισε, ώστε να τόν άκούση μόνον ο ράφτης που βρισκόταν πλάι του.

—Είδοποίησε τόν στρατηγό Ραπόζο να τηλεγραφήση στο πόρτο Μπαράτε. Πρέπει με κάθε θυσία ν' αγοράση αυτούς τους έπικρουστήρες. Να δεχθί να πληρώση όσα λεφτά του ζητήση ή Κεντρική Έμπορική Έταιρεία. Τα όπλοπολυβόλα του στρατηγού Έσπίνα είναι άχρηστα δίχως τους έπικρουστήρες.

Ο ράφτης χασμουρήθηκε... μπήκε στο νόημα κι' έγινε καπνός. Ο γιατρός χαμήλωσε το χέρι του, και συνεχάρη τόν στρατηγό ο οποίος έφερε άδελφικά το χέρι του στον ώμο του Πετάρντο.

—Θά τηλεγραφήσω άμέσως στο Πόρτο Μπαράτε να μου στείλουν άεροπορικώς αυτούς τους έπικρουστήρες. Άβριο θά τούς έχω. Άν δέν έρθουν θά πετάξω τόν Κάρτερ στους κροκοδείλους.

Ο γιατρός τόν συνεχάρη. Ήταν όστόσο λιγάκι νευρικός.

—Τώρα άγαπητέ μου φίλε, είπε ο στρατηγός, πάμε στο Στρατηγείο να πιούμε το μπράντυ μας. Θά ήταν μεγάλη άδικία και άτυχία αν αυτοί οι έπικρουστήρες έπεφταν στα χέρια των έχθρών μου. Κανείς από τους άντιπάλους στρατηγούς δέν διαθέτει Σουηδικά όπλοπολυβόλα.

Στο γραφείο του στρατηγού το μπράντυ ήταν υπέροχο, κι' ο γιατρός Πετάρντο ένοιωσε να τόν έγκατελείη ή νευρικήτης, ο στρατηγός είχε κέφι.

—Θά ήθελες, φίλε, ν' άκούσης ποιό είναι για μένα οι δυό κανόνες της έπιτυχίας μου; ρώτησε.

—Είαι περιέργος να τούς άκούσω.

—Ο πρώτος είαι αυτός, είπε ο στρατηγός γελώντας σαρόνια. «Κά ν ε π ά ν τ α τ ο υ ς έ χ θ ρ ο υ ς ν ά π λ η ρ ώ ν ο υ ν γ ι ά τ ά δ π λ α σ ο υ.»

—Μά πώς το κατορθώνετε αυτό;

Δίχως να πη λέξη ο στρατηγός άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε από μέσα ένα πέτινο σακκίδιο. Έλυσε τόν σπάγγο κι' άδειασε επάνω στο γραφείο έναν αριθμό μικρών κυλινδρικών άντικειμένων από άτσάλι.

—Αυτά είναι έπικρουστήρες, τούπε με άπάθεια. Είχα παραγγείλει μία τέλεια σειρά στην Σουηδία. Οι άλλοι έπικρουστήρες βρίσκονται στο πόρτο Μπαράτε. Έπενόησα αυτό το μικρό έπεισόδιο του ποταμού μόνο και μόνο για να μάθουν οι κατάσκοποι των έχθρών μου που βρίσκονται οι έπικρουστήρες. Θα νομίσουν ότι τα όπλοπολυβόλα μου είναι άχρηστα δίχως τους έπικρουστήρες. Έτσι θά πληρώσουν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να μου τους στερήσουν και να τούς άποχτήσουν εκείνοι. Τα λεφτά που θά δώσουν θά έρθουν στα χέρια μου και με αυτά έχω θά πληρώσω τους Σουηδούς για τα όπλοπολυβόλα που μου προμήθευσαν.

Ο Πετάρντο διατηρούσε υπέροχα την ψυχραιμία του. Ήπие μόνον δυό—τρείς γουλιές μπράντυ για να δροσίση το λαρύγγι του.

—Είστε μεγαλοφυία, στρατηγέ, είπε. Τέτοια πρόβλεψη. Σηκώθηκε και κύταξε την ώρα. Να με συγχωρήτε. Πρέπει να έπισκεφθώ έναν άρρωστο πελάτη μου.

—Όχι ακόμα, φίλε μου, τόν διέκοψε ο στρατηγός. Μείνε λιγάκι. Θέλω να σου πω και τόν δεύτερο κανόνα της έπιτυχίας μου. Είναι δμως πολύ έμπιστευτικός γι' αυτό έλα μαζί μου απ' έδω.

Γελώντας γοητευτικά, ο στρατηγός ώδήγησε τόν Πετάρντο έξω από ένα καγκελόφρακτο δωμάτιο. Άνοιξε την πόρτα.

—Έλα έξω, φίλε μου Κάρτερ, είπε. Πώς είσαι καλά; Ο νεαρός Άμερικανός βγήκε από τη φυλακή του κάνοντας ένα μορφασμό.

—Πολύ καλά, στρατηγέ μου... Τι να γίνη; Πρέπει να εξυπηρετούμε τους φίλους.

—Περάστε μέσα, γύρισε κι' είπε κατόπιν στον γιατρό Πετάρντο.

Ο τελευταίος ανεπήδησε αφήνοντας μία κραυγή τρόμου, αλλά ο στρατηγός τόν έσπρωξε μέσα στο δωμάτιο. Έκλεισε την πόρτα και την κλειδωσε.

—Άγαπητέ μου φίλε, τού φώναξε τότε από τα κάγκελα της πόρτας. Έως έχθες δέν ήξερα ότι ήσουν κατάσκοπος. Δυστυχώς όμως το άνακάλυψα χάρις σ' ένα σφάλμα σου. Στάσου θά σου πω τόν δεύτερο κανόνα της έπιτυχίας μου: Είναι αυτός: Ποτέ μ η ν έ μ π ι σ τ ε υ τ ι κ ό ς γ ι' α υ τ ό χ α ν ι σ μ ό τ ω ν ό π λ ο π ο λ υ β ό λ ω ν.

ΓΚΡΕΓΚΟΡΙΟ ΣΟΜΕΡΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν έσπέραν ο μουσικός Ντεμπορά εκλήθη εις την οικίαν ενός πλουσίου τραπεζίτου εις γεύμα και διά να άκούση την σύζυγον του τελευταίου, ή όποία έκαιχάτο ότι ήτο μία καλή πιανίστρια. Όταν έπαιξε κάποιαν σύνθεσιν του Λιστ ή κυρία ήρώτησε τόν Ντεμπορά:

—Και τώρα ποιαν ιδέαν έχετε σεις;

—Φρονώ, άπήντησε ο Ντεμπορά, ότι είσθε σκόδεσποινα και ήμπορείτε να κάμετε ότι θέλετε εις το σπίτι σας.

ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠΟ ΛΥΠΗ

ΥΠΟ Α. ΜΑΡΤΕΝ

Μέσα στο φτωχικό και απομακρυσμένο σπιτάκι, χαμένο στην σιωπή του κάμπου ο Νίκ Ρεμόν κι' η γυναίκα του Κλάρα άλληλοκυττάζονταν σιωπηλοί. Ο Φρικέ, το λαϊρεμένο τους παιδί βρισκόταν εκεί κοντά τους, ξαπλωμένο στο κρεβάτι, ακίνητο, με τα μάτια κλειστά, τα μάγουλα κατακόκινα από τον πυρετό, την άναπνοή έλαφρύ μ' γρήγορη, σαν να βιαζόταν να σβύση, μέσα στην δίνη του θανάτου.

Με την τρέλλα της αγωνίας ο δυστυχισμένος πατέρας το πήρε στην αγκαλιά του, κι' εκείνο τύλιξε τα μικρά του χεράκια στο λαιμό του πατέρα του και χαμογέλασε στην μάννα του. Μά, κουροσμένο από τον πυρετό ζήτησε να πέση και πάλι στο κρεβάτι του και σέ λίγο αποκοιμήθηκε.

—Νικ, είπε η γυναίκα με μια λυπημένη φωνή, φοβόμαι. Το παιδί μας είναι βαριά άρρωστο... θα χρειαζόταν ένας γιατρός.

—Αλήθεια, καταραμένη ή μέρα που το έφερα να ζήση σ' αυτήν την έρημο... Για να βοή κανείς έναν άνθρωπο χρειάζεται να κάνει δόλοκληρα χιλιόμετρα... για να φθάση ως το Όσνυ όπου μπορεί να βοή γιατρό.

—Μά πρέπει να πάς...

—Ο Νικ Ρεμόν αναστέναξε.

—Πηγαίνω! είπε. Εκείνος οι λίγες οικονομίες που έχουμε, αν θέλν ο θεός, θα φθάσουν για να πληρώσουμε τον γιατρό για τη θεραπεία... Μά, έσθ Κλάρα, κλειδώσου στο σπίτι και μην άνοίξης σέ κανέναν αν σου χτυπήσουν την πόρτα. Δεν πιστεύω να φοβάσαι να μείνης μόνη!

Η γυναίκα έδειξε το παιδί της. Δεν είχε άλλον φόβο από την άρρώστεια του.

Ο Νικ βγήκε έξω κι' απομακρύνθηκε μέσα στο παγωμένο σκοτάδι, πηγαίνοντας προς το Όσνυ με γοργά βήματα.

Η Κλάρα σμπάρωσε την πόρτα κι' έγυρσε να καθίση κοντά στο μαξιλάρι του Φρικέ ακολουθώντας με τη σκέψη τον άνδρα της. Για μια στιγμή ανατρίχιασε. Της φάνηκε πως άκουσε ένα τριζύμο κάτω στην κουζίνα.

—Ο γάτος θάνει! μουρμούρισε.

Εν τούτοις όμως ο φόβος δεν την άφηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε μόνη τη νύκτα, αφ' ότου παντρεύτηκε. Μά τι μπορούσε να φοβηθή αφού ήταν τόσο φτωχοί! Οι κακοποιοί ήξεραν πού έπρεπε να κάνουν τις επιχειρήσεις τους. Κατόρθωσε να καθισχύαση μ' λίγο άργότερα ο ίδιος θόρυβος επανελήφθη, πιδ δυνατός άκρόμ. Η Κλάρα άρπάχτηκε άθελα από το κρεβάτι όπου βρισκόταν το παιδί της, σαν να ζητούσε προστασία. Τά χείλη της σιωπούσαν. Η κουζίνα συγκοινωνούσε με το δωμάτιο διά μέσον μιας μικρής ξύλινης σκάλας. Η Κλάρα άκουσε να τρίζουν ένα—ένα τα σκαλοπάτια και κάθε κακή σκέψη πλημμύρισε τον νοῦ της.

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Οι φωνές της όμως έμειναν χωρίς απάντηση. Ήθελε να βγή έξω και να ιδή τι συνέβαινε, αλλά δεν το κατόρθωσε.

Ήταν εκεί κοντά της ο Φρικέ, πού αν δοκίμοζε μια μεγάλη συγκίνηση, ίσως να χειροτέρευε ή κατάσταση του. Μέσα στο άδύναμο φως πού ύπληχε στο δωμάτιο, ή Κλάρα είδε να προβάλλη από τη σκάλα ένας άγνωστος με ύποπτο παρουσιαστικό, άπαίσιος στη μορφή και με πυκνά γένεια: φορούσε κουρελιόρικα ρούχα βουτηγμένα στην λάσπη, κι' είχε γυμνά τα πόδια και κατακόκινα από το

κρδο. Ήνοιωσε τον έαυτό της να χάνεται. Πως μπορούσε να άμυνθι μια άδύνατη γυναίκα σ' εκείνον τον άνθρωπο;

Σιγά—σιγά λύγισαν τα πόδια της και γονάτισε πλάι στο κρεβάτι. Μά ο άγνωστος επισκέπτης δεν έδειξε πως συγκινήθηκε. Κύτταξε τη νέα κι' ωραία γυναίκα και τα μάτια του πήραν μιό φλογισμένη έκφραση ενώ στο χείλη του ζωγραφιζόταν ένα άποίσιο χαμόγελο. Έξηκολούθησε να πλησιά ή την Κλάρα σαν σκιά και για μια στιγμή την άρπαξε στα δυνατά του χέρια και την σήκωσε τραβώντας την κατ' έπάνω του. Η Κλάρα ένοιωσε στο πρόσωπό της την κτηνώδη άναπνοή του άγνωστου εκείνου κακοποιού και τó είναι της πλημμύρισε από τον θυμό εκείνον πού καταλαμβάνει τον άνθρωπο πού ζητά την έλευθερία του. Ο φόβος της όμως μην ξυπηήση τον μικρό και τρομάξη, την έκανε να χάνη τις δυνάμεις της.

Ο άγνωστος την έσφιγγε δλοένα πιό δυνατά και την έσερνε μαζί του, γουρλώνοντας τα μάτια, όταν για μια

στιγμή από το λευκό κρεβάτι πρόβαλε το κεφάλι του Φρικέ. Ο όποιος με μια φωνή γεμάτη αγωνία είπε:

—Μπαμπά, μπαμπά... Έλα έδω! Ένα βραχνό ούρλιασμα άκούστηκε κι' έπηκολούθησε ένα κλάμμα.

Η Κλάρα Ρεμόν βρέθηκε έλεύθερη μπροστά σ' έναν άνθρωπο σωριασμένον στα πόδια της, πού τον κλόνιζαν βοθειόι λυγμοί οι όποιοι μόλις τον άφιναν να προφέρη λίγες λέξεις!

—Τό παιδί μου! τό παιδί μου!

Λίγες ώρες άργότερα ο Νικ Ρεμόν γύριζε από το Όσνυ μαζί μ' έναν γιατρό. Η γυναίκα του άνοιγοντας την πόρτα του έδειξε κάποιον πού ήταν μαζωμένος σέ μιόν άκρη της κουζίνας και τού είπε:

—Θά σου εξηγήσω άργότερα. Ο Φρικέ δεν ήταν βαριά άρρωστος κι' ο γιατρός είπε πως σύντομα θά γινόταν καλά.

Ο Νικ, άφου έμαθε από τη γυναίκα του τι είχε συμβή, έπληθίσε τον νυχτερινόν έπισκέπτη και τον παρετήρησε με προσοχή.

—Μά ενώ γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπο, είπε άργότερα, είναι ο Καζίμιρ Μπεντώ, πού τρελλάθηκε μόλις έλασε τό παιδί του και τον έγκατέλειψε ή γυναίκα του. Είναι ένας δυστυχισμένος άνθρωπος. Αλλά πως έκανε και μπήκε έδω μέσα;

Ο άλήτης σήκωσε τό πρόσωπο κι' έδειξε τό παράθυρο. —Δεν ήταν κλειστό, παρετήρησε. Η φωνή του, άντηχούσε ήρεμη και τό πρόσωπό του δεν είχε πιά την τρελή έκφραση.

—Καζίμιρ Μπεντώ, είπε ο Νικ άκουμπώντας τό δεξί του χέρι στον ώμο του έτσι... μού φαίνεται ύγειος... πως ξαναγύρισε στην έποχή εκείνη... με καταλαβαίνεις;

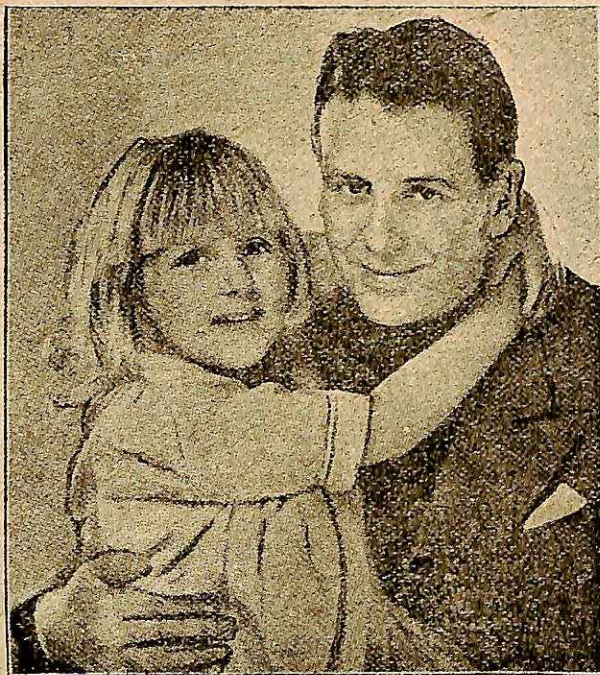
Ο άλλος συγκάτενευσε κι' ύστερα σηκώθηκε και προχώρησε προς την έξοδο. Και τη στιγμή πού περνούσε τό κατώφλι, είπε:

—Συγχωρήστέ με... και δώστε μου την άδεια να έρχωμαι καμιά φορά να βλέπω τό παιδάκι σας... Ξέρετε, όταν αυτό φώναζε: «Μπαμπά» μού φάνηκε πως άκουσα τη φωνή του παιδιού μου... Κι' έσωσε δυό πρόσωπα... Έμένα και τη γυναίκα σας... Άντίο...

Και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Α. ΜΑΡΤΕΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ...

Τό αυτοκίνητο έτρεχε στον δρόμο ποῦειχε άνοιχθι ανάμεσα στους βράχους. να αυτοκίνητο δυό θέσεων όπου μια γυναίκα κι' ένας άνδρας, σιωπηλοί, δεν έκαναν άλλο παρά να κυττάζουν έμπρός τους τον δρόμο πού από τό ένα μέρος έδειχνε καταπαράσιους λόφους κι' από τό άλλο τη θάλασσα της όποιας έσπαζαν με υπόκωφο βόγγο τα άφρισμένα κύματα.

Έτρεχαν με άρκετη ταχύτητα χωρίς να την ελαττώνουν στίς στροφές, άψηφώνιας τα έμποδια, πού συναντούσαν κάθε φορά σαν να έπρόκειτο να φθάσουν σ' ένα τέρμα, όπου κάποιος τους περιέμενε ψυχρογαώντας.

Νέοι κι' οι δυό, εκείνη ξανθή κι' ο άλλος μελαχρινός μπρούντζινος σαν θαλασσινός, ώδηγούσε τό αυτοκίνητο με τέτοια ταχύτητα τώρα, πού θάλεγε κανείς πως δεν έτρεχε αλλά πετούσε.

Από τα χωριά πού περνούσε, οι κάτοικοι, έβλεπαν τη δαιμονισμένη αυτή μηχανή κι' αποτραβιόνταν στην άκρη για να μην πολυτοποιηθούν κάτω από τους τροχούς της. Αλλά τό αυτοκίνητο έτρεχε ανένόχλητο στον φαρόδρομο πού άνοιγόταν μπροστά του.

Ύστερα έφθασε σ' ένα μεγάλο χωριό, εκείνο ποῦειχαν όρίση ως τέρμα του βιαστικού ταξιδιού των. Οι δρόμοι του ήσαν έρημοι, σαρωμένοι από την όρμη του λίβα πού σήκωνε δλόκληρα σύννεφα σκόνης.

Ο νέος έμετρίασε την ταχύτητα, και σταμάτησε μπροστά σ' ένα πανδοχείο, στο κατώφλι της πόρτας του όποιου στεκόταν ένας σερβιτόσος με λευκό σακάκι. Μπήκαν σ' αυτό.

Τους ώδήγησαν εις ένα μεγάλο δωμάτιο μ' ένα φαρόδ κρεβάτι κι' ένα ντουλάπι. Η νέα δεν είχε καταλάβει πως είχε φθάσει έως εκεί. Είχαν πάρει κανένα άσανοέρ ή άνέβηκαν τίς σκάλες; Δεν θυμόταν. Δεν θυμόταν τίποτε ή μάλλον δεν ήθελε να θυμηθι τίποτε, ούτε την τελετή του γάμου, ούτε το χαμόγελο του πατέρα της όταν την έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Τώρα, για πρώτη φορά βρισκόταν μόνη, εκείνη κι' ο Μαυρίκιος. Δεν είχε βγή ποτέ με τον άρραβωνιαστικό της όπως κάνουν τα μοντέρνα ζευγάρια, αλλά είχε μείνει πάντα κοντά στον πατέρα της, έως την τελευταία στιγμή πού παντρεύτηκε.

Αλλά την τελευταία στιγμή ενώ έφευγε άκουσε μερικά λόγια πού της έκαναν έντύπωση. Συζητούσαν ο πατέρας της, ο γιατρός κι' ο σύζυγός της.

—Πρόσεξε σου συνιστώ κάθε φροντίδα.

—Μην άνησυχήτε άπήνησε ο Μαυρίκιος.

—Προέξατε τις οδηγίες μου είπε ο γιατρός.

Ναί, ή νέα ήξερε πως ήταν κλονισμένη ή ύγεια της, αλλά δεν είχε καταλάβει πως ή άρρώστεια της είχε φθάσει σέ τέτοιο σημείο και πως ο θάνατος την άπειλούσε. Τώρα όμως τό είχε άκούσει καθαρά, πως από τη μια στιγμή έως την άλλη μπορούσε να πεθάνη. Η άρρώστεια της καρδιάς της την άπειλούσε άδιάκοπα. Ο Μαυρίκιος τό ήξερε κι' εκείνη, όχι! Ασφαλώς θά τον είχαν καταποτίσει σ' όλα, και έν τούτοις την παντρεύτηκε. Μά γιατί; Την άγαπούσε τόσο πολύ ώστε να την πάρη έτσι άχρηστη, δυστυχισμένη όπως ήταν; Χωρίς να τού δίνη καμμιάν ευτυχία;

Κι' άναρωτιόταν τώρα αν ή θυσία του Μαυρικίου ήταν από άγάπη ή από άλλην αίτια. Ο γάμος, καθώς καταλάβαινε, είχε ύψηλότερο σκοπό. Δεν θά μπορούσε να τού δώση ούτε παιδιά ούτε άκομη και τη χαρά.

Στεκόταν άκίνητη με τα δάκτυλα άνάμεσα στα μαλλιά της. Ύστερα σηκώθηκε ύφηνια, βγήκε από τό δωμάτιο της και μπήκε στο δωμάτιο του Μαυρικίου. Τόν βρήκε σχεδόν γυμνό και πλενόταν. Όταν εκείνος την είδε ταραγμένη και με ώχωρό τό πρόσωπο άνήλικος την έρώτησε.

—Τι έχεις;

—Τά ξέρω όλα. Σήμερα τό πρωτό άκουσα ό,τι σου είπε ο για-

τρός. Σώπα άσε με να τελειώσω. Κατάλαβα τη σημασία τους! Είμαι μιό έτοιμοθάνατη. Η μάλλον είμαστε χαμένοι κι' οι δυό γιατί έγώ δεν μπορώ να σου δώσω άλλο από την δυστυχία. Και σ' άγαπή, ξέρεις; Σ' άγαπώ τώρα μ' όλη μου τη ψυχή γιατί έδειξες πως είσαι γενναίος άνθρωπος και ήλιότης.

Ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Ο Μαυρίκιος δοκίμασε να γελάσει, να δώση κάποιο άστείο στην ύπόθεση. Εκείνη κούνησε τό κεφάλι.

—Τι θά κάνουμε; ρώτησε. Έχω τό δικαίωμα να δεχθώ αυτή τη θυσία; Έχω τό δικαίωμα; Δεν θά ήταν καλύτερα να φύγω; Να σ' άφίσω έλεύθερο;

Ο Μαυρίκιος την έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Μην τό λές. Δεν ξέρεις πως ή πραγματική δυστυχία για μένα θά ήταν ή απομάκρυνσίς σου;

—Μιά φορά όμως θά μετανιώσης και θ' απομακρυνθής, ίσως άποψε τό βράδυ, ίσως αύριο. Δεν τό ξέρουμε ποτέ. Δεν παντρεύτηκες μόνον έμένα. Μαζί μου παντρεύτηκες έναν άδελφό μου, άγάπη μου. Παντρεύτηκες τον θάνατο!

Η νέα δεν έκλαιγε. Ήνοιωσε τον έαυτό της πολύ δυστυχισμένη: αλλά δεν έκλαιγε. Είχε καθίσει σέ μιό πολυθρόνα κι' ο Μαυρίκιος στεκόταν όρθιος μπροστά της κι' έτρεμε. Όσο αυτή δεν ήξερε την κατάσταση της, ο Μαυρίκιος ήλπιζε πως θά μπορούσε να νική ή τον θάνατο πού στεκόταν πάντα δίπλα στην όμορφη νέα. Αυτή όμως τά ήξερε όλα. Κι' οι δυό έβλεπαν τώρα τον θάνατο μπροστά στα μάτια τους.

Τι νάκαναν; Πως μπορούσαν να νικήσουν εκείνη την άγανία;

Τότε ο Μαυρίκιος πήρε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του. Πόσο ήταν άδύμη, έλαφρύ, διάφανη! Ένα φύσημα μπορούσε, να την διώξη από κοντά του. Κι' όμως ήταν ή γυναίκα πού άγαπούσε και πού την άπειλούσε ο θάνατος.

—Θά δής, μικρή μου Λίλιαν, πως θά γίνης καλά.

Πως να την γιάνη, άφου ήξερε πως αυτό ήταν άδύνατο; Η άρρώστεια της έμοιαζε σαν ένα φείδι κλεισμένο στη καρδιά της.

Και τώρα τό φείδι αυτό κοιμόταν αν ύπνουσε, θ' άρκούσε μιό ξαγχωματιά, «για να σβύσουν» όλα: Όνειρα, έρωτα, και στην καρδιά του Μαυρικίου θ' άπέμενε μόνο μιό λύπη πού, σέ λίγο καιρό, άλλες γυναίκες θά τον έκαναν να την ξεχάση.

Ο Μαυρίκιος φαινόταν πως διάβαζε αυτή τη σκέψη στα μάτια της.

—Όχι, της είπε. Την ημέρα πού έσθ θά πεθάνης θά πεθάνω κι' έγώ. Δεν θά μπορούσω να ζήσω χωρίς έσένα.

Είβαι λόγια πού λέγουν όλοι οι έρωτευμένοι, σκεφτόταν ή Λίλιαν. Θάνατος! Μόνον αυτή καταλάβαινε τη σημασία αυτής της λέξεως.

Εκείνος της πήρε τα χέρια μέσα στα δικά του και έμειναν σιωπηλοί.

Οι δυό ζωές τους ήσαν τόσο κοντά ή μιό με την άλλην. Κι' όμως ήσαν τόσο μακριά.

Πόσο όμορφη, πόσο γλυκά και πόσο χαριτωμένη ήταν εκείνη. Κ' όμως ήταν άρρωστη, αγίαρευτα άρρωστη, αλλά τόσο καλή και τόσο άγαθή. Μά όχι! Η δική του άγάπη θά της έδινε δύναμη, ο έρωτάς του θά της έδινε τη ζωή.

Για μιό στιγμή τό δυνατό χέρι του Μαυρικίου, θερμό όπως ήταν, ένοιωσε τό μικρό χέρι της Λίλιαν να τρέμει και σιγά—σιγά πώς επάγωνε.

Ύστερ από λίγο έσβυσε ή ζωή της στην άγκαλιά του και χωρίς να προσφέρη λέξι άκούμπησε τα χείλη του στα παγωμένα δικά της και της έδωσε τό τελευταίο φιλή.

ΓΚ. ΚΑΝΤΙΝΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ

ΦΤΩΧΟΥΛΑΣ

Οἱ γιορτές πού ἔγιναν στὸν πύργο τοῦ Νεράκι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου θ' οὐ στή θεία του Ἰωάννα τῆς Ναβάρρας, εἶχαν πάρει μὴν ὄψι κυριολεκτικῶς φαντασμαγορικὴ :

Συμπόσια καὶ μουσικὰ βράδια ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικά, διασκεδάσεις καὶ κυνήγι. Παρευρίσκειτο στὸν πύργο ὅλη ἡ ἀφρόκριμα τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τὴν ἀκολουθία τοῦ Βασιλέως τόσο στὴν αὐλή, ὅσο καὶ στὰ ταξίδια ἀναψυχῆς πού ἔκανε στὴν Εὐρώπῃ.

Ἦταν παρὼν στίς γιορτές αὐτές κι' ὁ γιὸς τῆς Ἰωάννας τῆς Ναβάρρας, ὁ Ἑρρίκος τῆς Γκοντίζας, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε Ἑρρίκος Δ' βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Σὲ μιά ἀπὸ ἐκείνες τίς ἡμέρες, παρουσία τοῦ Βασιλέως καὶ ὁλων τῶν προσκεκλημένων τοῦ πύργου, ἔγινε μεταξὺ τῶν εὐγενῶν

ἕνας ἀγωνισμὸς σκοποβολῆς μὲ βέλη. Ὁ σκόπος ἦταν ἕνα πορτοκάλι. Ὁ δοῦξ τῆς Γκοντίζας, στὸν ὁποῖο δοθήκε ἡ τιμὴ νὰ ρίξει πρῶτος τὸ βέλος του, ἔπετυχε τὸν στόχο κι' ἐτύπησε στὸ κέντρο τὸ χρυσοῦχο καρότο.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο πορτοκάλι, ὁ νεαρὸς δοῦξ, ἀντὶ νὰ περιμένῃ τοὺς ὑπηρετές νὰ βροῦν κατὰ ἄλλο, ἐπλησίασε μιά χαριτωμένη κοπέλλα πού εἶχε ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο στὸ στήθος της καὶ τῆς τὸ ζήτησε νὰ τὸ βάλῃ στόχο στοὺς σκοπούς.

Ὅλοι οἱ συμμετέχοντες τοῦ ἀγῶνος, μάταια προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐπετύχουν. Ὁ Ἑρρίκος ὁμοῦς μὲ τὸ πρῶτο, ἐμπηξε τὸ βέλος του ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ τριανταφυλλοῦ.

Τότε ὁ νεαρὸς δοῦξ, μ' ἕνα χαμόγελο θριάμβου, ἔτρεξε καὶ πήρε τὸ τριαντάφυλλο χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ βέλος, καὶ πλησιάζοντας πάλι τὴν νεὰ τῆς ἔκανε μιά βαθεῖα ὑπόκλιση καὶ τὴν ρώτησε :

— Πῶς ὀνομάζεσαι, ὠραία μου ;
— Φλερέτ... ἀπάντησε ἐκείνη κοκκινίζοντας καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι.

— Ποιὰ εἶσαι ; Ποῦ κάθεσαι ;
— Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ καὶ μένω ἐδῶ στὸν πύργο.
— Νά, σοὺ δίνω πίσω τὸ τριαντάφυλλό σου.

— Ναί, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ τρυπήσατε στὴν καρδιά μὲ τὸ βέλος σας ! Τὰ λόγια αὐτὰ ὑπερῆσαν ὁ πρόλογος μιάς ἐρωτικῆς τραγωδίας πού εἶχε τὸ ἴδιο τέλος μὲ τὸ τριαντάφυλλο.

Ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα ὁ Ἑρρίκος ἄλλαξε ἐντελῶς. Ἐνῶ πρὶν ἦταν μελετηρὸς, ἥσυχος, εὐθύμιος κι' ἐνεργητικὸς, τώρα ἐγκατέλειπε τὰ βιβλία του, διέφευγε τὸν ἐλεγχὸ τῶν παιδαγωγῶν του καὶ περνοῦσε ὁλόκληρες ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο Που ;

Τὸ αἶνιγμα ἐξηγήθη πολὺ σύντομα : Πήγαινε καὶ εὗρισκε χρυσὰ τὴν ὠραία Φλερέτ καὶ τὰ γύρω δασύλλια ἀκούγαν συχνὰ τὸ τραγοῦδι τῶν δύο ἐρωτευμένων νεανικῶν καρδιῶν, πού ἀφινόνταν στὸ μεθῶσι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας ἡ ὁποία γι' αὐτοὺς παρουσιάζετο σὰν ἀτέλειωτο ὄνειρο...

Μὰ ἡ Βασίλισσα Ἰωάννα τῆς Ναβάρρας, μόλις ἔμαθε τὸ εἰδύλλιο τοῦ γιου τῆς ἐφρόντισε ἀμέσως νὰ τὸ διακόψῃ στέλνοντας τὸν Ἑρρίκο στὸ Παρίσι. Στὴν αὐλὴ τῆς Αἰκατερίνης αὐτοῦ Λουδο-

βίκου βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ ὠραιώτατες καὶ πρὶ εὐκόλες γυναῖκες.

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες. Ἡ ὠραία κηπουρὸς τοῦ Νεράκι περιπλανιόταν τώρα στὰ γύρω ἀπὸ τὸν πύργο ἀλσύλλια, πού κάθε τους δέντρο τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν μεγάλη ἀγάπη της κι' ὅπου, ἀπαρηγόρητη, μάταια σκεφτόταν τὸν ὠραῖο Ἑρρίκο. Ὁ νέος τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς πολὺ σύντομα θὰ γύριζε κοντὰ της καὶ γι' αὐτὸ τὸν περιέμενε μ' ἀγωνία κι' ἐνοιῶθε μέσα στὴ ψυχὴ της πὼς μιά μέρα θὰ ξαναζωντανέυε τὸ ἐρωτικὸ τῆς ὄνειρο πού ἀποτελοῦσε τὸν μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς της.

Πράγματι ὁ Ἑρρίκος ἐπέστρεψε, ἀλλ' ὄχι μόνος. Εἶχε κοντὰ του μίαν ὠραία γυναῖκα πού ὅλοι τὴν νόμιζαν γιὰ πριγκίπισσα...

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀφίξίν των, ἡ Φλερέτ ἐνῶ περπατοῦσε στὸ πάρκο, εἶδε κοντὰ στὴ μαρμαρένια βρύση, ἐκείνῃ πούηταν

μόρτυς τοῦ ἐρωτὸς τῆς, τὸν Ἑρρίκο πού κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τουτὴν πριγκίπισσα κι' ἀντήλασε μαζί της θερμὰ φιλιὰ.

Λιποθύμησε τότε καὶ σωριάστηκε χάμω βαρεῖα.

Ἐναν μῆνα ἀργότερα, θανύμενος ἕνα ὠραῖο μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα, ὁ δοῦξ θυμήθηκε τὴν ὠραία κόρη πού μιά μέρα εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόσο πάθος καὶ μὲ μιάς τοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξανασυναντήσῃ. Τῆς ἔστειλε ἕνα μπιλιέτο μ' ἕναν του ὑπηρετὴ καὶ τῆς ἔγραψε νὰ βρεθῇ τὸ ἴδιο βράδυ κοντὰ στὴ μαρμαρένη βρύση τοῦ πάρκου.

Ὅταν ὁ Ἑρρίκος τὴν ὠρισμένην ὥρα πῆγε στὴ βρύση, ἀντὶ γιὰ τὴ Φλερέτ βρεῖκε ἕνα γράμμα τῆς πούγραφε :

« Πρῶτα, κόψατε » τὸ τριαντάφυλλό μου καὶ τὸ νεκρώσατε μὲ τὸ βέλος σας. Ὑστερα πῆρατε τὴν καρδιά μου καὶ τὴν πληγώσατε θανάσιμα κι' ὅλη μου τὴν ὑπαρξί.

Οἱ παλμοὶ τῆς φτωχῆς μου καρδιᾶς κοντεῦουν νὰ σταματήσουν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς θὰ πάθω κι' ἐγὼ νὰ υποφέρω ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη λύπη μου... »

Πράγματι ἡ δυστυχισμένη Φλερέτ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού παρενέβη στὴ προδοσίᾳ πού τῆς ἔκανε ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο χάρισε ὅλο τῆς τὸ αἶσθημα καὶ πού ἦταν ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς, ἔπαθε ἕναν μεγάλο νευρικὸ κλονισμὸ πού σὲ λίγο καιρὸ τὴν συνέτριψε.

Δὲν δέχτηκε τὴ θεραπεία πού τὴν συνεβούλευσαν οἱ γιατροὶ ἀποφασισμένη νὰ τερματίσῃ τὴ ζωὴ της.

Κι' ὅταν, τὴ βαθεῖα νύχτα, ὁ δοῦξ Ἑρρίκος ἐφθασε ἀποκαμωμένος μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἐγκατεμένη στὸ κρεβάτι τῆς ζώντας τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της, ὁ δοῦξ ρίχτηκε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς ζητώντας τῆς συγγνώμην καὶ τῆς ὑπέσχετο μιά ἀγάπην ἀτέλειωτην.

Ἡ Φλερέτ ἀφῆκε νὰ ζωγραφιστῇ στὰ χεῖλῃ της ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας καὶ συγγνώμης κι' ἔκλεινε τὸ κεφάλι γιὰ πάντα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀλλὰ ποτέ δὲν ἔξελασε τὴν ὠραία κηπουρὸ πού πέθανε γιὰ τὴν ἀγάπην του.

Σ. ΟΡΣΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΕ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ
ΥΠΟ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

Εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ ἰδῶ τὸν φίλο μου Ράιλτερ, ὅταν ἕνα ἀπόγευμα τὸν ξαναβρῆκα τυχαίως. Ἐφάγμε ἔξω μαζί καὶ ἔπειτα ἐπέμεινε νὰ πᾶμε νὰ καπνίσουμε στὴν ταράτσα τοῦ νοσοκομείου, στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν ὡς ἐσωτερικὸς ἱατρός.

Ἐξαφνὰ, ἐνῶ μιλοῦσαμε ἀκούστηκε πίσω μας μιά γυναικεῖα φωνή.

— Κύριε ἱατρέ...

Γυρίσαμε μαζί κι' οἱ δύο. Ἦταν μιά ἀδελφὴ ὡς τριάντα πέντε χρόνων. Τὸ πρόσωπό της ἦταν τσακισμένο, μὰ στὴν ἐκφρασὴ της διέκρινε κανεὶς μίαν ἀξιοπρέπεια μεγάλης κυρίας, ἀνάμικτη μὲ κάποια μελαγχολία. Ἐνας μεγάλος ἀσημένιος στουρὸς κρεμόταν στὸ στήθος της, δίπλα ἀπὸ κάποιο παράσημο.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Ράιλτερ, πέταξε τὸ τσιγάρο του καὶ τὴν χαιρέτησε μὲ σεβασμό. Ἡ ἀδελφὴ τὸ εἶπε δυὸ λόγια

κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε.

— Τί γλυκεῖα κι' ἀξιόπρεπὴς φυσιογνωμία ! ψιθύρισα.

— Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, μιά ἀγία—μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ράιλτερ. Θέλεις νὰ σοὺ διηγηθῶ τὴν μυθιστορηματικὴ τῆς ἱστορία ;

— Ναί ! εἶπε μ' ἐνδιαφέρον.

— Πᾶνε δέκα πέντε χρόνια ἀπὸ τότε... ἄρχισε νὰ λήθῃ ὁ Ράιλτερ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη τὸ ἄστρο τῶν Παρισινῶν σαλονιῶν ἦταν ἡ δεσποινὶς Πωλὶν Βαλκρόζ πού ἦταν ὠραιότατη καὶ ἀπὸ μεγάλη καὶ πλούσια οἰκογένεια. Ὅπου καὶ νὰ παρουσιαζόταν, ὑποκλινόταν ὅλοι σὰν σὲ βίβλια. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ Πωλὶν Βαλκρόζ ἰερότάμνευε παντοῦ. Μὰ ἔμενε πάντοτε

ἀδιάφορη στίς ἐκδηλώσεις πού τῆς ἔκαναν οἱ διάφοροι νέοι. Κάθε φορὰ πού ὁ πατέρας της τῆς μιλοῦσε γιὰ κάποιον εὐπατρίδην πού τὴν ζητοῦσε σὲ γάμο, ἐκείνη κουνούσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε στερεότυπα.

— Ὅχι, ἀγαπημένε μου πατέρα...

Μιά μέρα πού ἀπέκρυε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν πρότασιν τοῦ μαρκησίου ντὲ Βερριέ, ὁ πατέρας της δὲν κρατήθηκε πιά καὶ τὴν ρώτησε :

— Ἐπὶ τέλος, πρέπει νὰ τελεῶνῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις... Κάποιον ἀγαπᾶς, γιὰ νὰ μὴ θέλῃς τοῦς ἄλλους... Γιὰ πέσμου.

— Πράγματι κάποιον ἀγαπᾶ... Τὸν Γκαστὼν Λαμπέρ ! Ὁ Λαμπέρ ἦταν ἕνας νεαρὸς ζωγράφος μὲ μεγάλο τάλεντο, ἀλλὰ φτωχός. Ὁ κόμης ντὲ Βαλκρόζ ἔκανε ἀμέσως μιά κίνηση ἀποδοκιμασίας καὶ ἀπάντησε αὐστηρά :

— Ἐνὰς τέτοιος γάμος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ. Μὴν τὸ σκέπτεσαι πιά !

Ἡ Πωλὶν ὁμοῦς ἀγαποῦσε δυνατὰ τὸν ζωγράφο. Τὸν εἶχε γνωρίσει ἕνα ἀπόγευμα στὸ σπίτι μιάς φίλης της κι' αἰσθάνθηκε μιά γοητεία ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ παρουσιαστικὸ του καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα του μάτια.

— Θέλω νὰ σὰς ἰδῶ, ἔλαστο καλλιτέχνη, τοῦ εἶπε αὐθόρμητα, κι' ἐκείνος ἐνοιῶσε ἕνα καινούργιο συναίσθημα σ' αὐτὰ τῆς τὰ λόγια.

Πόσο γρήγορα ὁμοῦς ἄλλαξαν τὰ πράγματα ! Ὁ αὐστηρὸς τόνος τοῦ πατέρα της τὴν εὐπνήσε ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ τῆς λήθαργο. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανάειδε πιά τὸν ζωγράφο. Μόλις ὁ κόμης ντὲ Βαλκρόζ τοῦ ἐμήνυσε νὰ μὴν ἔχ

τόσο μεγάλες φιλοδοξίες. Ἐτοί, ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ἡ δεσποινὶς Πωλὶν ντὲ Βαλκρόζ γινόταν Καλόγρυα καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν στεῖλουν «ἀδελφὸ τοῦ ἐλέους» σὲ κάποια μακρινὴ ἀποικία. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴ ἡ Πωλὶν ἔγινε «ἀδελφὴ Σιμόνη» καὶ ἔπαψε πιά νὰ ἔχῃ σχέση, μὲ τὸν ἔξω κόσμον, ἀφοσιωμένη στὸ ἔργο της.

Τρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ὅταν ἔξαφνὰ ἐξεργάγη μιά ἐπανάστασις, στὴν ἀποικία. Οἱ τραυματίες γέμιζαν τὸ νοσοκομεῖο. Ἐτοί ἕνα πρῶτ' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας νέος, ὑπαξιωματικὸς μ' ἕνα μετάλλιο στὸ στήθος καὶ ἀρκετὲς σφαῖρες στὸ κορμί του. Ὅταν τὸν εἶδε ἡ ἀδελφὴ Σιμόνη, ἔγινε κατάχλωμη. Ἐπειτα τὸν ἐπλησίασε σιγανά καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Καλημέρα Γκαστὼν.

Ἦταν ὁ ζωγράφος. Μὰ πὼς εἶχε βρεθῇ ἐκεῖ ; Μόλις ἔχασε τὴν ἀγαπημένην του κατετάχθη στὸν ἀποικιακὸ στρα-

τὸ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν λησμονήσῃ. Θὰ προτιμοῦσε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ δὲν τόκανε γιὰτὶ τὸ θεωροῦσε ἀνάνδρια. Ἡ ἀδελφὴ Σιμόνη περιποῖταν τώρα μόνη της τὸν πληγωμένο. Καὶ τὴ νύχτα, καθισμένη πλατὶ τοῦ ἀναπολοῦσε τὰ περασμένα. Ὁ Γκαστὼν τῆς ψιθύριζε : «διψῶ». Ἐκείνη τοῦ ἔδινε νερὸ ἀλλὰ ὁ τραυματίας δὲν τὸ ἤθελε... Ζητοῦσε τὰ χεῖλῃ της κι' ἐκείνη τοῦ τὰ προσέφερε... Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Γκαστὼν ἀνάρρωσε καὶ ἄρχισε νὰ βγαίνει στὸν κῆπο μὲ τὴν ἀδελφὴ Σιμόνη καὶ σὲ κάποια γωνία μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἐρωτὰ τους. Οἱ μέρες περνοῦσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ἐνα βράδυ, καθισμένοι κι' οἱ δύο τους μέσα στὸν μοναχικὸ θάλαμο, ἐνῶ ἔπαλλαν ὁλόκληροι ἀπὸ ἔρωτα, ἡ ἀδελφὴ Σιμόνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τὴ φύσιν ὡς μό-

νο συνένοχο καὶ μ' ὅλη τὴ θέλησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐρωτὰ της. Γιατὶ τάχα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ν' ἀνοίξῃ ἄξαφνα ἡ πόρτα ; Καὶ γιὰτὶ τάχα ἕνας ἐπιστάτης τοῦ νοσοκομείου πού μῆκε κατὰ σύμπτωσιν στὸ θάλαμο, ἔπῃγε νὰ μολύνῃ μὲ τὸ βλέμμα του τὴν ἱερὴ ἐκείνη περιπτύξιν τῆς νεότητος πού εἶχε γιὰ μιά στιγμὴ ξαναγεννηθῇ ; Ἐδημιουργήθηκε σκάνδαλο... Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα συνελάμβαναν τὸν Γκαστὼν μὲ τὴ φριχτὴ κατηγορίαν πὼς εἶχε βιάσει μίαν ἀδελφὴν τοῦ ἑλέους... Ὁ Γκαστὼν δὲν ἀνησύχησε. Ἐπερίμενε τὴν ἀγαπημένην του νὰ μιλήσῃ πρῶτὴ στὸ στρατοδικεῖο ὅπου τὸν παρέπεμψαν. Ἐκείνη ὁμοῦς στεκόταν μπροστὰ του πολὺ χλωμὴ, μὲ κατεβασμένα τὰ βλέφαρα καὶ καμμιὰ ὑπόψιν δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἐκείνου πού ἔβλεπε τὴν παρθενικὴ αὐτὴ γαλήνη πού ἦταν χυμένη σὲ πρόσωπο τῆς μαυροφορεμένης ἀδελφῆς.

— Ἀς μὴν ἐπιμένουμε, κύριοι, εἶπε τέλος ὁ συνταγματάρχης. Ἀς σεβαστοῦμε τὴν ἀγνότητα...

Καὶ ἡ ἀδελφὴ Σιμόνη ἀποσύρθηκε.

— Τί ἔχεις νὰ πῇς γιὰ τὴν ὑπερασπίσιν σου ; ἐρώτησαν ὕστερα τὸν Γκαστὼν ὁ στρατοδίκης.

— Τίποτε, συνταγματάρχα μου ! ἀπάντησε ἐκείνος. Τὸν κατεδίκασαν σὲ δέκα χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὸν ἐστράφη μακριὰ, σὲ μιά χώρα ὅπου ὁ ἥλιος σκοτώνει τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ μιά μέρα μαθεύτηκε πὼς ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο γιὰτὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ πιά... Ἡ ἀδελφὴ Σιμόνη ἔμεινε στὸ καθῆκόν της. Πολλοὶ ἀνθρώποι ἐδῶ στὸ νοσοκομεῖο τὴν ὀνομάζουν... ἀγία !...

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυεκατομμυριούχος Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βοηθήσει τον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιο που θα τον έκανε ένδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο Παλλάς με μια μικρή πληγή κάτω από την καρδιά, και δίπλα στο πτώμα του η κόρτα του Λουπέν. Ο διευθυντής της αστυνομίας Λενορμάν που δεν έπίστευε ότι τον φόνον τον έκανε ο Λουπέν, άρχισε τις ανακρίσεις. Βρέθηκε μια ταμπакιέρα με τα στοιχεία Λ. Μ. κι' αυτό τράμαξε τον Κάρολο, τον γραμματικό του Κέσσελμπαχ. Άλλα βρέθηκε κι' αυτός σκοτωμένος, κι' ένας υπηρέτης. Σε μια άκρη ανεκάλυψαν κάτι ανδρικά ρούχα, ένα μαύρο καπέλλο και το στυλέτο με το οποίο είχαν σκοτωθεί τα τρία θύματα. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολορές Κέσσελμπαχ, η οποία συντηριμμένη από τη δεινή συμφορά, άπεσούρη σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρίγκιπος Σερίν—του Λουπέν—ο οποίος διώργανωσε μια ψεύτικη επίθεση εναντίον της και την έσωσε δήθεν. Εκεί έμεινε και η τροφή του Λουπέν η Φραντσέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευομένην του Λουπέν ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφιαξε τέτοιον τον ποιητή Μπωμπού που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωρίσει με την Εύδοκία. Μια μέρα ο Λενορμάν έμαθε ότι ο Παίρμπαου—έναν υποπτος που ήταν στο Παλλάς την ημέρα του φόνου—άπηγαγε την Εύδοκίαν, έτρεξε και την έσωσε, και γύρισε στο γραφείο του όπου τον περίμενε η Κέσσελμπαχ και όπου του πήγαν τον Στάινβεγκ, τον γέροντα που είχε αποκαλύψει το μυστικό στον Κέσσελμπαχ. Άλλ' όταν κι' αυτός είδε την ταμπакιέρα με τα γράμματα Λ. Μ. έτράμαξε. Τον άρπαξαν όμως κι' αυτόν κι' ο Λενορμάν που υποπτεύθηκε ότι τον είχε πάρει ο Παίρμπαου με μια καμαριέρα της Δολορές, πήγε να ψάξει στον κήπο της. Άλλ' εκεί τον έπιασαν κι' αυτόν και τον Γκουρέλ και τους έβρισαν στο Σηκουάνα. Σε λίγες ημέραις ο Σερίν συνιτηθή στη βίλλα με τον Άλτενχάιμ που είχε κλέψει την Εύδοκία και τον έδεσε. Τους περικύκλωσαν κι' ο Άλτενχάιμ έδολοφονήθηκε από τον συνένοχόν του για να μην τον προδώσει, αλλά πριν πεθάνει αποκάλυψε ότι ο Λενορμάν ήτο ο Λουπέν, ο οποίος του απέκαλυψε το μυστικό του Κέσσελμπαχ δηλαδή ότι στον πύργο του Βένδινε ήταν κρυμμένες αποκαλυπτικές επιστολές προς τον Βίσμαρκ. Τότε ο Λουπέν έδημοσίευσε μερικούς ύπαινιμους και το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Κάιζερ τον έπεσκέφθη στη φυλακή και συνεφώνησαν να τον ελευθερώσει έναντι ανταλλαγμάτων προς την Γαλλίαν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπειτα από όλγων στιγμών βαθυτάτην σιωπήν, μετά έπισιμότητος ο Λουπέν διεκίνησε:
—Πρό είκοσι έτών κατηχήθη σχέδιον συνθήκης μεταξύ Γερμανίας, Άγγλιας και Γαλλίας.
—Ψευδέστατο! Αδύνατο! Ποιός θα μπορούσε...
—Ο πατέρας του Αυτοκράτορος και η βασίλισσα της Άγγλιας, η μάμη του, οι δυο αυτοί, υπό την επήρειαν της Αυτοκρατορίας.
—Αδύνατον. Σου ξαναλέω ότι είναι αδύνατον.
—Η άλληλογραφία βρίσκεται μέσα στην κρύπτη του πύργου του Βέλδεντε, κρύπτην της οποίας έχω μόνον έχω το μυστικό.
Ο ξένος επηγιανόρχωτανε ταραγμένος. Έσταμάτησε δε ξαφνικά και είπεν:
—Το κείμενον της συνθήκης αποτελεί μέρος της άλληλογραφίας αυτής.
—Μάλιστα, Μεγαλειότητε. Και είναι μάλιστα γραμμένη από το χέρι του πατέρα σας.
—Και τι λέγει;
—Διά της συνθήκης αυτής η Άγγλία και η Γαλλία κα-

τήριζαν και έπρότειναν εις την Γερμανίαν άπεραντον άποικιακόν κράτος, το όποιον δεν έχει και το όπιον της είναι άπαραίτητον σήμερα για να εξασφαλιση το μεγαλείόν της.

—Και εις αντίλλαγμα του κράτους αυτού η Άγγλία τι ζητούσε;

—Τόν περιορισμόν του γερμανικού Στόλου.

—Και η Γαλλία;

—Τήν Άλσατίαν και Λωρραίνην.

Ο Αυτοκράτωρ έμεινε σιωπών και έστέκετο στηριζόμενος επάνω στο τραπέζι. Έπειτα από αρκετές στιγμές ο

ο Λουπέν επανέλαβε:

—Όλα ήταν έτοιμα, άλλ' ο θάνατος του πατρός σας κατέστρεψε αυτό το όραϊον όνειρον της πανκοσμίου ειρήνης. Άλλα σας έρωτώ, Μεγαλειότητε, τι θα σκεφθή ο λαός σας, τι θα σκεφθή ο κόσμος όταν μάθω ότι ο Φρεϊδρείκος ο Γ', ένας από τους ήρωας του 1870, ένας άγνός και έντιμος Γερμανός, απολαύων του γενικού σεβασμού και θαυμαζόμενος διά την ευγένειαν του χαρακτήρος του, έδέχετο και κατά συνέπειαν θεωρούσε ως δικαίαν την αποκατάστασιν της Άλσατίας και Λωρραίνης;

Εσιώπησε για ν' άσκησιν το πρόβλημα ν' αναπτυχθή καθάρα στη συνείδηση του αυτοκράτορος, ως ανθρώπου, ως υιού και ως ήγεμόνος. Έπειτα δε συνεπέρανεν:

—Από την Ύμετέραν Μεγαλειότητα εξορτάται να μάθω ο κόσμος, αν έπιθυμήτε ή όχι, ν' αναγράψω η Ιστορία αυτήν την συνθήκην. Όσο για μένα, μεγαλειότητε, κατανοείτε βέβαιά, ότι η ταπεινή μου προσωπικότης κατέχει άσήμαντον μέρος εις αυτήν την συζήτησιν.

Έπακολούθησε μακρά σιωπή. Ο Λουπέν έπερίμενεν ευγενικά, ενώ ο Κάιζερ έβημάτιζε νευρικά. Τέλος έσταμάτησε και είπεν:

—Άλλοι όροι υπάρχουν;

—Ασήμαντοι. Εύρηκα το παιδί του Μεγάλου Δουκάς του Ντε Πόν Βελδιντε. Το Μέγα Δουκάτον θα του άποδοθή.

—Και έπειτα;

—Αγαπά μίαν κόρην, η οποία τον ανταγαπά και είναι η ώραιότερα και πιό ένάρετη γυναίκα. Θα πανδρευθή αυτό το κορίτσι.

—Άλλο τίποτε;

—Απολύτως τίποτε! Άρκεί να στείλν η Μεγαλειότης σας την έπιστολήν αυτήν εις τόν διευθυντήν του «Γκραν Ζουρνάλ» για να σχίσω χωρίς να το διαβάσω, το άρθρον, που πρόκειται να λάβω από στιγμής εις στιγμήν.

Έδωσε την έπιστολήν συγκινημένος. Άν ο αυτοκράτωρ την έπαιρνε, σημείων, ότι έδέχετο την πρότασιν. Εκείνος έδίστασε. Άλλ' έπειτα, με άπότομον κίνησιν, άρπαξε την έπιστολήν, έφόρεσε, το κασκέτο του, έδιπλώθη μέσα στον μανδύαν του και έφυγε χωρίς να ελπή λέξη.

Ο Λουπέν έστάθη λίγες στιγμές κλονιζόμενος, σάν να έκτυπήθη. Έπειτα έπεσεν εις το κάθισμά του, αφήνοντας άναφώνησιν χαράς και θριάμβου.

Ο Λουπέν έπερίμενε με ύπομονήν την ώραν της άποδράσεως, χωρίς να σκέπτεται με ποίον τρόπον η Γαλλία και η Γερμανία θα του την προετοιμάζαν.

Κατά το μέσον του άπογεύματος ο δεσμοφύλαξ τόν διέταξε να πάη εις το προαύλιον. Επήγε και εύρηκε εκεί τόν διευθυντήν, ο οποίος τόν παρέδωκεν εις τόν κ. Βεμπέρ. Έκείνος τόν ώδήγησεν εις ένα αυτοκίνητον, όπου ήτον και κάποιος άλλος. Ο Λουπέν έγέλασε.

—Πώς είπεν. Σύ, καλέ μου Βεμπέρ, θα γίνης ο υπεύθυνος της άποδράσεώς μου; Έξοχα! Έδοξάσθης διά της συλλήψεώς μου, θ' αποθαναιωθής τώρα, λόγω της άποδράσεώς μου.

Έστράφη προς τόν άλλον συνεπιβάτην:

—Πώς, κύριε ύπαυγέ της άστυνομίας, και σεις λοιπόν είσθε άνακατωμένος στο ζήτημα;

Προχωρούσαν γρήγορα κατά μήκος του Σηκουάνα από την Βουλώνην. Εις το Σαιν Κλου έπέρασαν τόν ποταμόν.

—Ωραία! έσκέφθη ο Λουπέν. Πηγαίνουμε εις το Γκάρς. Με χρειάζονται για την άναπαράστασιν του θανάτου του Άλτενχάιμ. Θα κατεβούμε στα ύπόγεια, έχω θα εξαφανισθώ και θα είπούν, ότι το έσκασα από άλλη έξοδο γνωστή μοναχά σε μένα. Θεέ μου! τι κουτό τέχνασμα!

Το πράγμα έγινε άκριβώς όπως το προέβλεπε, εις

Άναχωρήτηριον μέχρι του περιπτέρου Όρτάνς. Ο Λουπέν και οι δύο συνοδοί του κατέβηκαν και έπέρασαν τα ύπόγεια. Εις το τέρμα αυτού ο ύπουργός του είπεν:

—Είσαι έλεύθερος!

Ο Λουπέν τούς έχαιρέτισε, είπεν μερικά πειρακτικά λόγια εις τόν Βεμπέρ, ανέβη και πάλιν την σκάλα που ώδηγοῦσε εις την έπαυλιν Γκλυσίν, άνεσήκωσε την καταπακτήν και έπήδησε μέσα εις το δωμάτιον.

Ένα χέρι τόν άρπαξεν από τόν ώμον. Μπροστά του βρισκότανε εκείνος, που συνώδευε την προηγούμενην ημέραν τόν αυτοκράτορα. Τέσσαρες άλλοι στεκόντουσαν γύρω του.

—Τι σημαίνει αυτή η άστεϊότης; είπεν ο Λουπέν. Δεν είμαι λοιπόν έλεύθερος;

—Μάλιστα, μάλιστα! έγρύλλισεν ο Γερμανός με την τραχεία φωνή του. Είσθε έλεύθερος να συνταξιδεύσης μαζί μ' έμάς τούς πέντε... αν σοῦ άρέση.

Ο Λουπέν τόν έκύτταξε προς στιγμήν ειρωνικά, με την έπιθυμίαν να τόν διδάξη τι άξίζει μια γερή γροθιά κάτω από τήν μύτη. Άλλα οι πέντε εκείνοι άνδρες έφάνινοντο έντελώς άποφασιστικοί και μία έπιθεσις του δεν θα έφερνε εύχάριστο άποτέλεσμα.

—Μπα! έσκέφθη. Γιατί θυμώνω, άφου το έπεδίωξα; Εις την σύλην έπερίμενε ένα μεγάλο αυτοκίνητο. Δύο άνδρες έκάθησαν στο μπροστινόν κάθισμα, δύο πίσω και ο Λουπέν με τόν ξένον έπήραν θέσιν εις το μεσαϊον.

Ολόκληρον το δειλινό και ολόκληρη την νύκτα έταξιδεύσαν χωρίς το παραμικρότερον έπίσδιό και με μικρούς σταθμούς. Οι Γερμανοί φρουρούσαν έναλλάξ τόν αίχμά. Λωτον, ο οποίος δεν άνοιξε τα μάτια παρά μονάχα όταν έξημέρωσε.

Έσταμάτησαν διά το πρόγευμα εις ένα πανδοχείον και από εκεί άκολούθησαν τόν δρόμον που καμπυλοῦται βορειοανατολικώς, προς το μέρος των Τρεβών. Ο Λουπέν είπεν στον συνταξιδιώτην του:

—Έχω, άληθινά, την τιμήν να όμιλώ στον κόμητα Βαλδεμάρ, τόν έμπιστον του αυτοκράτορος, που έφαγε το σπιτί Έρμαν του Γ' εις την Δρέσδην.

Έπειδή ο ξένος δεν άπαντούσε, ο Λουπέν επανέλαβε:

Ο κύριος κόμης έχει άδικον να μη άπαντα. Εγώ μιλά για το συμφέρον του. Είδα την στιγμήν που ξεκινούσαμε από το χάνι, ένα αυτοκίνητο να μάς άκολουθή έξ άποστάσεως. Το είδατε σεις;

—Όχι, γιατί;

—Γιά τίποτα, Θαρρώ όμως ότι το δικό μας αυτοκίνητο είναι ταχύτερο. Αυτό μου φάνει.

Επήραν τώρα ένα μικρόν άνήφορον. Όταν έφθασαν εις την κορυφήν, ο κόμης έσκυφεν από την θυρίδα και άφησε φωνήν έκπληξεως.

—Πρόσεξε καλά! είπεν άπειλητικά προς τόν Λουπέν. Αν συμβή τίποτε, είσαι χαμένος.

—Μπα! τι έπαθες; Μήπως το αυτοκίνητο πλησιάζει; Θα είναι κάποιος φίλος...

Ο Γερμανός έσκυψε και πάλι. Το αυτοκίνητο μόλις άπείχε διακόσια ή τριακόσια μέτρα. Διέταξε τότε τούς άνδρας του να δέσουν τόν Λουπέν και εκείνος το έδέχθη γελώντας. Διέταξε το αυτοκίνητον τους να έλαττώσιν την ταχύτητα του. Το άλλο, άπ' εναντίας, την ηύξησε και έπέρασε μπροστά από το δικό των με μεγάλην ταχύτητα.

Εις το πίσω μέρος του αυτοκινήτου διέκριναν όρθιον ένα άνθρωπον ντυμένον μαύρα, ο οποίος φορούσε μαύρο καπέλλο. Ο άνθρωπος αυτός ύψωσε το χέρι. Δύο πυροβολισμοί άντήχησαν και ο κόμης που ήταν στην άριστερήν θυρίδα, άνετράπη μέσα στο αὐτ κίνητο. Ταυτόχρονας οι Γερμανοί ώρμησαν να δέσουν τόν Λουπέν και το έκαμαν, παρά τας ύβρεις και τας άντιρρήσεις του.

—Κτήνη! έφώνασε. Άντι να μ' άφήσετε να του δώσω ένα μάθημα... Διάβωλε είναι εκείνος! Ο μαύρος άνθρωπος... με το μαύρο καπέλλο... Ά, ήλίθιοι... Είναι ο δολοφόνος...

Τίποτε δεν κατώρθωσε να κάμη. Ο άγνωστος σε λίγο έξηφανίσθη.

Έξηκολούθησαν έπειτα από μερικές στιγμές την πορείαν των. Ο κόμης υπέφερε. Έσταμάτησαν τέλος και σε λίγες ώραις έφθασεν ούλαμός ίππικόν, ο οποίος και τούς παρέλαβε.

ΙΕ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Δύο ώραις άργότερα, ο Λουπέν, συνοδευόμενος πάντοτε από τούς Γερμανούς, ανέβαινε υπό το φώς ενός φαναριού τα σκαλοπάτια που έφερναν σε μικρό δωμάτιο με παράθυρα σιδεροφρακτα. Και εκεί έπέρασε την νύκτα.

Το πρωί ένας αξιωματικός τόν ώδήγησε διά μέσου μιας αὐλής, γεμάτης από στρατιώτες, μέχρι του κέντρου μακράς σειράς οίκοδομών, που έφθαναν ως τα πόρριζα μικρού βουνού, επάνω στο όποιον διέκρινοντο παλαιά έρείπια. Τόν έμπασαν εις ένα ευρύχωρον δωμάτιον, έπιπλωμένον άπλοῦστα.

Καθισμένος μπροστά εις ένα γραφείο, ο προχθεσινός έπισκέπτης έδιάβαζε έφημερίδα. Διέταξε να τούς άφήσουν μόνους και έπειτα, πλησιάσας τόν Λουπέν, του είπεν:

—Τά έγγραφα!

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν ο ίδιος! Ήτο ο έπιβλητικός και τραχύς τόνος του κυριάρχ. Ο που βρίσκει σπιτί του και μιλάει σε κατώτερον—και τι κατώτερον!—ένα έγκληματιάν, ένα τυχοδιώκτην του χειρότερου είδους, μπροστά στον όποιον είχε συντριβή δεχόμενος όρους του.

Ο Λουπέν δεν έταράχθη. Είπεν ήσυχα.

—Βρίσκονται εις τόν πύργον του Βέλδιντε.

—Είμαστε στα γύρω του πύργου. Να τα έρείπια του Βέλδιντε.

—Τά έγγραφα βρίσκονται μέσα σ' αυτά.

—Εμπρός! Πάμε...

Ο Λουπέν δεν έκινήθη.

—Μεγαλειότητε, είπεν, δεν είναι τόσο άπλό, όσον το φαντάζεσθε. Χρειάζεται κά-

ποιος χρόνος για να τεθούν εις εφαρμογήν τα στοιχεία που απαιτούνται για ν' άνοιξη ή κρύπτη.

—Πόσες ώρες σοῦ χρειάζονται;

—Είκοσι τέσσαρες.

Ο αυτοκράτωρ έπειράχθη, άλλ' ο Λουπέν του υπενθύμισε ότι τίποτε το ώρισμένον δεν συνεφώνησαν, ούτε να τόν ώδηγήσουν εκεί υπό συνοδείαν και ν' άμφιβάλλουν εις την ύπόσχεσιν που τούς έδωσε.

Ο αυτοκράτωρ, ο οποίος έκύτταζε με έκπληξιν τόν κακοποιόν εκείνον που έπειράχθη διότι δεν έδωσαν πίστιν στα λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

—Πάρε πέντε άνδρας μαζί σου και δεν θ' άφήσης αυτόν σιά λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

—Πάρε πέντε άνδρας μαζί σου και δεν θ' άφήσης αυτόν σιά λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

—Πάρε πέντε άνδρας μαζί σου και δεν θ' άφήσης αυτόν σιά λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

—Πάρε πέντε άνδρας μαζί σου και δεν θ' άφήσης αυτόν σιά λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

—Πάρε πέντε άνδρας μαζί σου και δεν θ' άφήσης αυτόν σιά λόγια του, έκάλεσε τόν Βαλδεμάρ και του είπεν:

σκέπτονται τὰς ὄχθας τοῦ ῥήνου καὶ τοῦ Μοξέλλα, περιλαμβάνουν τὰ λείψανα τοῦ Φεουδαλικοῦ πύργου ποῦ ἐκτίσθη τὸ 1277. Τὸ μέγαρον διηρπάγη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν ἐπὶ Ἑρμαν τοῦ Β'.

Τὰ παράθυρά του, χωρὶς φύλλα καὶ τζάμια, ἀποτελοῦν διακόσιες τεράστιες τρύπες εἰς τὰς τέσσαρας προσόψεις του. Ὅλα τὰ ξυλουργήματα, κί' οἱ τοιχογραφίαι ἐκάησαν ὡς καὶ τὰ περισσώτερα ἔπιπλα.

Εἰς διάστημα δύο ὥρῶν ὁ Λουπέν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του, τὰ εἶχε διατρέξει ὅλα, ἀλλὰ δὲν εἶχε μάθει τίποτε περισσώτερο ἀπὸ ὅ, τι ἤξερε καὶ τοῦτο τὸν στενοχωροῦσε διότι διὰ τὴν ἀντύπωσιν, ὅταν ἦτο στὴ φυλακὴ, εἶχε βεβαιώσει τὸν αὐτοκράτορα ὅτι τὰ ἤξερεν ὅλα.

Εἶχαν, ἄλλως τε, χάσει τὴν συνήθη του διορατικότητα. Τὸν ἐβασάνιζε διαρκῶς ἡ ἰδέα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, τοῦ τρομεροῦ δολοφόνου, τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ποῦ τὸν παρακολουθοῦσε κατὰ πόδας.

Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, κατόπιν νέας περιόδου ἀνὰ τὰ ἐρείπια, κατὰ τὴν ὁποίαν μάταια εἶχε ψάξει τοὺς τοίχους καὶ ὑπολογίσει τὸ ὕψος τῶν καὶ εἶχε μελετήσει τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, ρώτησε τὸν κόμητα ἀν' ὅπως κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ τελευταίου Μεγάλου Δουκός, ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἔμειναν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ κόμης ἀπήντησεν ὅτι ὅλοι εἶχαν διασκορπισθῇ, πλὴν ἑνὸς ποῦ ζοῦσε στὰ περὶχωρα καὶ ἀπέθανε πρὸ διατίας. Εἶχαν ἓνα παιδί ποῦ ὑπανδρεῖτο, ἀλλ' ἐξεδιώχθη μὲ τὴν γυναικα τοῦ λόγου τῆς σκανδαλώδους ζωῆς του καὶ ἀφῆκε μιά μικρὴ κόρη ὀνομαζομένην Ἰσιλδαν, ἡ ὁποία ζοῦσε σ' αὐτὲς τὶς οἰκοδομὰς, καὶ ἡ ὁποία ἦταν τρελλή. Πῆγαν καὶ τὴν εἶδαν. Ἦταν ἰσχνὴ ἀλλὰ φαινώταν ὠραία. Ὁ Λουπέν τῆς ἔκανε διαφόρους ἐρωτήσεις ἀλλ' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ λόγια ἀσυνορτήτα. Τῆς ἔγραψε τὸν ἀριθμὸν 813, ἔπειτα τὸ ΑΠΟΟΝ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔδειξε κανένα ἄνδιόφρον. Ὁ Λουπέν ἔγραψε τὰ γράμματα αὐτὰ κατ' ἀποσπάσεις καὶ σὲ μιά στιγμή τὴν τρελλὴν ἐπρόσθεσε ἓνα Λ κί' ἔτσι ἐσχηματίσθη ἡ λέξις ΑΠΟΛΛΟΝ.

Ἐπειτα ἡ τρελλή, κατόπιν μιᾶς ὑπερπληρώτου προσπαθείας ἔγραψε ἓνα Ζ, κί' ἔπειτα τὴν λέξιν ΑΡΤΕΜΙΣ. Τέλος ἔπηρε τὴν προηγούμενην ἀδιαφορίαν τῆς καὶ ἀπλῶσε τὸ χέρι τῆς, σὺν τῇ νῆσῃ τῆς χρημάτων καὶ μάλιστα ἔδειξε δύο χρυσὰ νομίσματα. Τὴν ἐρώτησε ποῦ τὰ βρῆκε. Ἐκείνη δὲν μίλουσε. Τῆς ἔδωσε κί' αὐτὸς χρήματα κί' ἐκείνη σήκωσε τὸ χέρι κί' ἔδειξε τὴν ἀριστερὰ πτέρυγα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἦτο κίνημα μηχανικόν, ἡ ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πληροφορία ποῦ ἐδίδετο εἰς ἀντάλλαγμα τῶν δύο χρυσῶν νομισμάτων; Ὁ Λουπέν προσέβλεψε τὸν κόμητα ποῦ δὲν εἶχε παύσει νὰ χαμογελά.

—Τὶ διάβολο ἔχει, λοιπόν, καὶ χαμογελά αὐτὸ τὸ ζῶν; ἔσκαψεν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι παίζει μὲ τὸ κεφάλι μου.

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἀκολουθοῦ-

μενος ἀπὸ τὴν συνοδείαν του. Τὸ ἱσόγειον ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολὺ εὐρυχωροὺς αἰθούσας ὑποδοχῆς, ποὺ συνεδέοντο μετὰ τῶν καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἶχαν συγκεντρωθεῖ τὰ ὀλίγα ἔπιπλα ποῦ ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, πρὸς τὸ βόρειον μέρος, ὑπῆρχε μεγάλος διάδρομος, δπου ἔβλεπαν κατὰ σειρὰν δώδεκα ὠραῖαι αἰθούσαι ἐντελῶς ὁμοιαὶ πρὸς ἀλλήλας.

Ὁμοίος διάδρομος ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἀλλὰ μὲ εἴκοσι τέσσαρα δωμάτια

ἐπίσης ὁμοία μετὰ τῶν. Καὶ ὅλα ἦσαν ἄδεια καὶ μισογκρεμισμένα. Ἀπ' ἐπάνω τῶν δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Τὰ ὑπερῶα εἶχαν ἀποτεφρωθῇ.

Ἐπὶ μιά ὥρα ὁ Λουπέν ἀνεβοκατέβαινε, ἔψαχνε, ἔτρεχε, πηδοῦσε, ἐσκαρφάλωνε, ἐξήταζε μὲ μάτι ἀστραποβόλο καθε τι, κάθε γωνιά, ὅλο τὸ κτίριο. Κατὰ τὸ βράδυ ἔτρεξε σὲ μιά ἀπὸ τὰς δώδεκα αἰθούσας τοῦ πρώτου πατώματος, σὺν τὴν προτιμῶσε γιὰ λόγους ἰδιαίτερους, γνωστοὺς μονάχα σ' αὐτὸν καὶ κατεπλάγη ὅταν εἶδε τὸν αὐτοκράτορα νὰ καπνίζει, ξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα, ποῦ εἶχε διατάξει νὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ.

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν του, ὁ Λουπέν ἄρχισε τὴν ἐρευνά τῆς αἰθούσης, κατὰ τὴν ἰδίαν του μέθοδον, ποῦ ἐφήρμοζεν εἰς παρομοίας περιστάσεις, δηλαδὴ ἀφοῦ τὴν διήρπασε εἰς τομεῖς, τοὺς ὁποίους ἐξήταζε διαδοχικῶς. Τέλος εἶπε:

—Θὰ σὰς παρακαλέσω, Μεγαλειότατε, νὰ λόβετε τὴν καλωσύνην νὰ παραμερίσετε Ὑπόρχει ἐκεῖ μιά καμινάδα.

—Εἶνε ὁμοία μὲ ὅλας τὰς ἄλλας καὶ ἡ αἰθούσα αὕτη κατὰ τίποτα δὲν διαφέρει ἀπὸ τὶς γειτονικὰς. Καί.. ὑποθέτω, κύ. ιε Λουπέν, ὅτι προσπαθεῖς νὰ μ' ἐμπαίξεις λιγάκι, ἔ;

—Ἀλλὰ σὲ τί, Μεγαλειότατε;

—Διάβοι! Ὅ, τι ξεύρει κανεὶς, δὲν ψάχνει νὰ τὸ μάθῃ καὶ σὺ ψάχνεις τώρα δέκα δόκλους ὄρες. Δὲν εἰσαι τῆς γνώμης, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἐπιστροφή σου στὸ Ὑγειονομεῖο;

—Ἀλλὰ δὲν μοῦ δώσατε προθεσμίαν ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι; Ὡς τότε θὰ ἔχω βρῇ, ὅ, τι μοῦ χρειάζεται... Καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τι ἀνακάλψω. Οἱ δώδεκα αἰθούσαις ποῦ βλέπουν στὸν ἴδιο διάδρομο, ἔχουν ἡ κάθε μιά ἓνα διαφορετικὸ ὄνομα, τοῦ ὁποῦ το ἄρχικὸ γράμμα εἶναι γραμμένο ἐπάνω στὴν πόρτα τῆς. Στὴ μιά πόρτα εἶδα μισοσβουμένο τὸ Α, πρῶτο γράμμα τῆς λέξεως Ἀ ρ τ ε μ ι ς. Σὲ δεύτερη ἄλλο Α, ἄρχικὸν τῆς λέξεως Ἀ π ὀ λ λ ο ν. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα ἀνήκουν εἰς μυθολογικὰς θεότητας. Ἀνεκάλψω ἓνα Ζ, ἀρχικὸν τῆς λέξεως Ζ ε ὕ ς, τρίτον Α, ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος Ἀ φ ρ ο δ ῖ τ η, ἓνα Ε τοῦ Ἑ ρ μ ῆ ς, ἓνα Κ τοῦ Κ ρ ὀ ν ο ς κλπ. Δηλαδή κάθε μιά αἰθούσα φέρει τὸ ὄνομα μιᾶς θεότητος τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὰ γράμματα ΑΠΟΟΝ, ποῦ συνεπληρώθησαν ἀπὸ τὴν Ἰσιλδαν, σημαίνουν ΑΠΟΛΛΟΝ. Ἐδῶ λοιπόν, ποῦ εἶναι ἡ αἰθούσα τοῦ Ἀπόλλωνος, βρῶσκονταὶ κρυμμένες οἱ ἐπιστολές. Ἀρκοῦν δὲ ἴσως λίγες στιγμὲς ἕως ὅτου τὶς ἀνακαλύψω.

—Λίγες στιγμὲς ἡ λίγα.. χρόνια καὶ νὰ ἴδωμε! εἶπε γελῶν ὁ αὐτοκράτορ.

Ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζε πολὺ καὶ ὁ κόμης χαμογελοῦσε εἰρωνικῶς. Ὁ Λουπέν ρώτησε:

—Ἡ μεγαλειότης σας ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξηγηθῇ;

—Κύριε Λουπέν, τὴν συγκινητικὴν ἐρευνάν ποῦ κάνετε σήμερα καὶ τῆς ὁποίας μοῦ ἐδείξατε τόσα θαυμαστά ἀποτελέσματα, τὴν ἔκαμα ἤδη πρὸ δύο ἑβδομάδων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλον σας Φὼν Χέντερς Ἰγγελν. Μαζὶ ἀνεκρίναμε τὴν μικρὰν Ἰσιλδαν, μαζὶ ἐφαρμόσαμε γι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν μὲ σὰς μέθοδον καὶ μαζὶ ἀνεκαλύψαμε τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ διαδρόμου καὶ ἐφθάσαμε ἐδῶ, στὴν αἰθούσαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

Ὁ Λουπέν ἀκούγε κατὰπληκτος.

—Ὡστε τὰ ἴδια εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ;

—Ἀ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Λουπέν, πόσο γρήγορα θὰ τὸ κατώρθωσα, ἂν δὲν εὑρίσκα τόσα προσκόμματα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

Ὁ ἐφιάλτης τῶν ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων τοῦ Μόντε Κάρλο ἦσαν οἱ ἀλεπάλληλες κλοπὲς τῶν τιμαλφῶν τῶν ἐνοίκων καὶ οἱ ἀνεξήγητες ἐξαφανίσεις ὀρισμένων πλουσιῶν ἀτόμων. Ἡ ἀστυνομία μάταια προσεπάθει ν' ἀνακαλύψῃ τὴν μυστηριώδη αὐτὴν σπείραν τῶν κακοποιῶν ποῦ ἐλυμαίνετο τὴν περίφημον αὐτὴν πόλιν. Εἰδικοὶ ντετέκτιβ ἀφιέρωσαν ὀλόκληρους μῆνες κάνοντας ἐρευνες καὶ παρακολουθοῦντες ὀρισμένα ἄτομα ποῦ ἐθεώρουν ὡς ὑποπτα. Συνέλαβον μερικά ἀλλ' ἀπεδείχθη ἀργότερα ὅτι δὲν εἶχαν καμμιάν σχέσιν μὲ τὴν σπείραν τῶν ἀγνώστων κακοποιῶν.

Μίαν ἡμέραν στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο «Φράνς» κατέλυσε μιά οἰκογένεια ἀμερικανῶν προερχομένη ἀπὸ τὸ Κιγκινάτι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ὁποία κάνοντας ἓνα ταξίδι ἀναφυχθῆς σ' ἓνα Εὐρώπη, εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραμείνῃ ὀλίγες ἡμέρες στὸ Μόντε Κάρλο. Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κύριον Τζῶν Ράλφσον, τὴν κυρία Ράλφσον καὶ τὴν ὠραιωτάτην δεσποινίδα Ἑλλεν Ράλφσον.

—Ἀπόψε ἔχει μεγάλῃ συγκέντρωση στὸ Καζίνο καὶ εἰν' εὐκαιρία νὰ παρευρεθοῦμε, εἶπε στὸν ἄνδρα τῆς ἡ κυρία Ράλφσον.

—Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ συνοδεύσω, ἀγαπητή μου, ἀπήντησε ὁ κύριος Ράλφσον, γιὰ τὴν ὑποχρέωσίν μου μὲ καλοῦν νὰ πάω ὡς τὴν Βιέννην καὶ νὰ ἐπιστρέψω μετὰ πέντε ἡμέρες. Μπορεῖ νὰ σὲ συνοδεύσῃ ἡ Ἑλλεν.

—Νσιώθω τὸν ἑαυτὸν μου τόσο κουρασμένο, εἶπε ἡ ξανθοὶά νῆα, ὥστε προτιμῶ νὰ μείνω στὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ διαβάσω λίγο.

—Μὰ δὲν θὰ βαρυστήσης, κόρη μου, διαβάζοντας ἓνα ρομαντικὸν ἔργο τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς; ρώτησε ἡ μητέρα μ' ἑνὶν τὸν κουρασμένο.

—Ὁχι, γιὰ τὸ βιβλίον μου εἶναι ἔργο ἑνὸς μεγάλου συγγραφέως τῆς Γαλλίας.

—Γιὰ φαντάσου! Μπορεῖ νὰ καταλάβῃς τί ἔργο εἶναι ἀφοῦ στοιχίζει ἓνα δωλλάριο!.

Ἡ Ἑλλεν δὲν ἀπήντησε ἀλλὰ μῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ ἐξάπλωσε σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἀνοίγοντας τὸ βιβλίο τῆς γιὰ νὰ διαβάσῃ.

Σὲ λίγη ὥρα μῆκε κί' ἡ μητέρα της καὶ τῆς εἶπε:

—Ἑλλεν, ἀφοῦ θέλεις νὰ μείνῃς στὸ δωμάτιό σου θὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ φυλῶς τὸ μ' ὀργαριταρένιο μου περιδέραιο. Ξέρεις πῶς τὸ Μόντε Κάρλο τὸ λυμαίνεται μιά συμμορία κακοποιῶν καὶ φοβοῦμαι μὴν μοῦ τὸ κλέψουν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκούστηκε ἓνα τρίξιμον στὴν κλειστὴ πόρτα. Τὸ πόμοιο γύρισε, ἡ πόρτα μιάνοιξε καὶ ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητη.

—Ποιὸς εἶναι; φώναξε ἡ Ἑλλεν.

Καμμιά ἀπάντησις δὲν δόθηκε.

Τότε ἡ νῆα πετάχτηκε ἀπὸ τὴν θέσιν της κί' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ.

Μέσα στὸ σαλόνι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς!.

—Ὑστερα, ξαναγύρισε στὴ πολυθρόνα τῆς γεμάτῃ ὑποψίας καὶ εἶπε στὴ μητέρα της:

—Θὰ τὸ φυλῶ καλὰ, μὴν φοβᾶσαι!.

Ἡ κυρία Ράλφσον τότε ἔβγαλε ἀπὸ ἓνα ἀσημένιο κουτί τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο καὶ τὸ ἔδωσε στὴν κόρη της.

—Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε πάλι στὴν πόρτα ποῦ εἶχε μείνῃ μισάνοιχτη.

Οἱ δύο γυναῖκες γύρισαν καὶ κύταξαν ἐντρομες ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθησαν τίποτε.

Ὁ κύριος Ράλφσον δὲν μπορούσε νὰ εἶναι γιὰ τὴν ὥρα αὕτη ταξίδευε γιὰ τὴ Βιέννη.

Ἡ Ἑλλεν πῆρε τὸ πολύτιμον κολ-

ΥΠΟ Ρ. ΡΕΖΙ

λιὲ καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα στὴ τσάντα της.

—Ὁρβουάρ, ἀγαπητή μου Ἑλλεν.

—Ὁρβουάρ, μαμά, ἀπήντησε ἡ κόρη.

Ὅταν ἡ Ἑλλεν ἔμεινε μόνη, ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ βιβλίο τῆς μ' ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Δὲν εἶχε ὅμως προχωρήσει πολὺ στὴν ἀνάγνωσίν της, ὅταν ἄκουσε ἓναν ὑπόκωφον ἦχον μουσικῆς.

Κάποιος θὰ ἔπαιζε πιάνο στὸ διπλάνδ σαλόνι.

—Ὑστερα ἡ μουσικὴ ἔπαυσε. Ἀκούστηκε βήματα θορυβώδη καὶ πάλι ἡσυχία. Ἡ Ἑλλεν στάθηκε ν' ἀκούσῃ καλλιτέρα. Σιωπῇ.

Ἀργότερα ὅμως ἄρχισαν πάλιν οἱ ὑπόκωφες νότες τοῦ πιάνου κί' ἡ Ἑλλεν περιερνῇ σηκώθηκε κί' ἀνοίγοντας σιγὰ τὴν πόρτα ἀντίκρυσε ἓναν ἄνθρωπον ποῦ καθόταν στὸ πιάνο τοῦ σαλονιοῦ.

Ἦταν ἓνας νέος μὲ μακρὰ μαῦρα μαλλιά καὶ κοντὰ γένεια καὶ φοροῦσε μαῦρα γυαλιά.

Ἡ Ἑλλεν μὲ σιγανὰ βήματα, ἔφτασε ὡς τὸν πιανίστα. Τὸ μουσικὸ κομμάτι ἐξακολουθοῦσε ὅταν γιὰ μιά στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα ποῦ ἔφερεν ἀπὸ τὸ σαλόνι στὸ χῶλλ καὶ μῆκε μιά γυναικα ἀρετὰ κομψὴ ἀλλὰ μᾶλλον ἡλικιωμένη, ἡ ὁποία ἐπλησίασε τὸν πιανίστα, τοῦ ψιθύρισε μερικὰς λέξεις σ' αὐτὴν κί' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Ἑλλεν τότε ἀντελήφθη πῶς ὁ πιανίστας ἦταν τυφλὸς καὶ πῶς θὰ ἦταν μεγάλος καλλιτέχνης γιὰ τὴν ἀπέδιδε θυμαρία τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ.

Ὁ μουσικὸς γιὰ μιά στιγμή ἀντελήφθη πῶς ἦταν κάποιος πίσω του καὶ γύρισε τὸ κεφάλι λέγοντας:

—Ποιὸς εἶναι;

—Ἐξακολουθεῖτε τὴ μουσικὴ σας, κύριε. Ἐδῶ εἶναι μιά θαυμάστριά σας. Μὲς Ἑλλεν Ράλφσον.

—Ὡ! μὲς Ράλφσον, σὰς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ προτιμῶ πάντα αὐτὴν τὴν ὥρα ποῦ παίζω πιάνο νὰ μείνω μόνος, ἀπήντησε ὁ πιανίστας Φουζεράι. Κί' ὅμως τώρα νοιώθω τὴν προή σας καὶ τὴν νεανικὴ φωνή σας ποῦ λέγει πῶς εἶσθε μιά ὠραία κόρη, ξανθοὶά κί' ἀξιογάπητη. Μπορεῖτε νὰ μείνετε, ἐξαιρετικῶς ἔσεϊς, ἂ εἴσθε ἀμερικανὶς, νομίζω. Συγχαρηστέ με γιὰ τὴν κακοκεφιά μου. Φαντάζεσθε τί χάνει κανεὶς ὅταν δὲν ἔχει πιά τὰ μάτια του. Κί' ὅμως σὰς νοιώθω τόσο ὠραία!

—Μὰ πῶς τὸ καταλάβατε;

—Μοῦ τὸ λέγει ἓνα μουσικὸ ἔνστικτο. Τί θέλετε νὰ σὰς παίξω;

—Θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω τὸν «Ἰσπανικὸ χορὸ» τοῦ Γκρανάντος...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἡ Ἑλλεν μῆκε στὸ δωμάτιό της. Ἡ μουσικὴ τοῦ τυφλοῦ πιανίστα τῆς εἶχε ἀγγίξει τόσο τὴν ψυχὴ, ὥστε αἰσθάνθηκε νὰ πληττῇ μέσα στὴν περιωρισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου, κί' ἐνοιῶθε τὴν ἀνάγκη νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ κάνῃ ἓναν περίπατο.

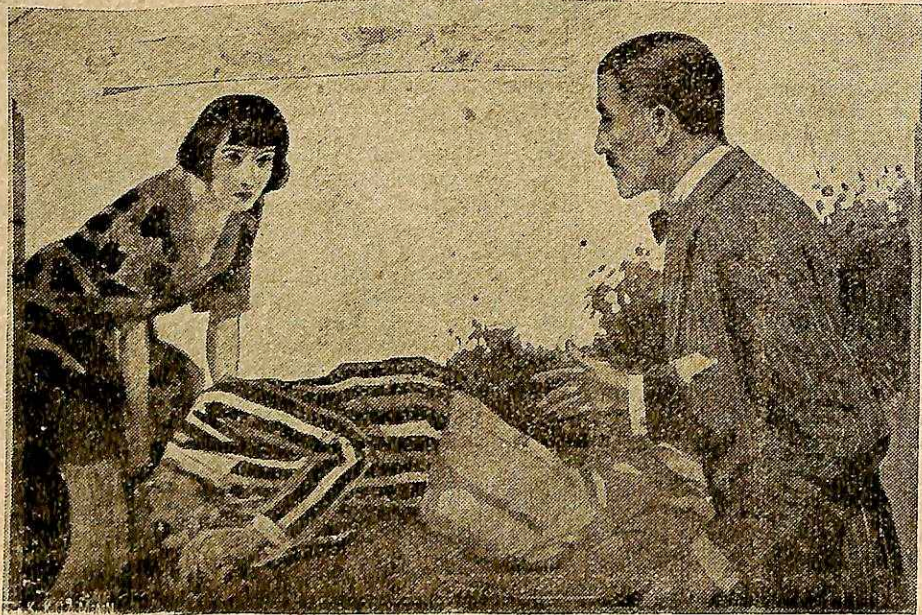
Σὲ λίγες στιγμὲς κατέβαινε τὶς μαρμαρίνες σκάλες τοῦ ξενοδοχείου κρατώντας στὰ χέρια της τὴν τσάντα καὶ τὸ βιβλίο της. Ὅταν ἔφθασε στὸ χῶλλ, ἐπλησίασε τὸν θυρῶν καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐνα αὐτοκίνητο, σὰς παρακαλῶ.

Ἐνας μικρὸς γκροῦμ ἐξηφανίσθη ἀμέσως καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε λέγοντας στὴν μὲς Ἑλλεν.

—Τὸ αὐτοκίνητο σὰς περιμένει μὲς.

Ἐκείνη προχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδὸν ὅταν γιὰ μιά στιγμή σκούνησε ἓναν βιαστικὸν κύριον μὲ γκρίζο

κουστούμι που έβγαίνει κι' αυτός από το ξενοδοχείο.

—Ω! συγγνώμη μίς! Έκανε ο άγνωστος μ' ευγένεια.
'Η Έλλεν έρριξε μιά ματιά στον άγνωστο κομψό κύριο και ύστερα του απάντησε με ένα χαμόγελο.

Προχώρησε πρώτη και την ακολούθησε ο άλλος.
Πριν όμως ανέβη στο αυτοκίνητο ή νέα γύρισε κι' εκύτταζε ακόμη τόν κομψόν κύριο ο οποίος τώρα στεκόταν στο πεζοδρόμιο και την παρατηρούσε.

—Στή λεωφόρο Βάρ, είπε ή Έλλεν στον σωφέρ, ένωστη φωνή της διεκρίνετο μιά ανησυχία.

Ο άγνωστος άνθρωπος με τό γκρίζο κουστούμι την στιγμή εκείνη απομακρυνόταν από τό απέναντι πεζοδρόμιο όπου και στάθηκε. Τό αυτοκίνητο της μίς προχώρησε κι' έξηφανίσθη στο βάθος του δρόμου.

Άκουμπισμένη στο δεξιό μαξιλάρι του αυτοκινήτου ή νέα σκεφτόταν τόν άγνωστο και περίεργο κύριο και για μιά στιγμή άνοιξε την τσάντα της κι' εκύτταζε τό μαργαριταρένιο κολλιέ της μητέρας της και μιά ιδέα της ήλθε στο νού: «Γιατί άραγε νά με παρακολουθούσε εκείνος ο άνθρωπος;» Κι' άμέσως την έπιασε ένας άπεριόριστος φόβος. Ήθελε νά έπιστρέψη στο ξενοδοχείο αλλά άργότερα προτίμησε νά τελειώσει τόν περίπατό της.

Τό αυτοκίνητο θά είχε διατρέξει περί τά τρία χιλιόμετρα όταν ή Έλλεν ειπν στον σωφέρ.

—Στάσου, σέ παρακαλώ!

Κατέβηκε και προχώρησε προς την άκτι που την ώραν εκείνην ήταν έρημη. Σιγά σιγά απομακρύνθηκε και στάθηκε κοντά σ έναν βράχο. Έρριξε μιά ματιά πίσω της κι' είδε πώς άπλωνόταν καταπράσινη ή πλαγιά του βουνού.

Άλλά για μιά στιγμή άντελήφθη νά ζωγραφίζεται επάνω στη πρασινάδα μιά ανθρώπινη σιλουέτα, πράγμα που την έκανε νά τρομάξει. Δέν άργησε όμως ν' άνανωρίσει πώς ο άνθρωπος εκείνος φορούσε μαύρα γυαλιά. Ήταν ο κ. Φουγεραί, ο τυφλός πιανίστας τόν όποιον κάποιος θά είχε οδηγήση ως εκεί και τόν άφήκε μόνον του νά όνειροπολή.

Γιά μιά στιγμή ή Έλλεν θέλησε νά τόν πλησιάση και νά κουβεντιάση μαζί του. Ύστερα όμως σκέφτηκε πώς ή παρουσία της μπορούσε νά είναι ένοχλητική για τόν λυπημένον μουσικό που δέν ήθελε νά νοιώθη γύρω του «κόσμο».

Τότε, κάθισε κι' αυτή επάνω στη χλόη, πήρε τό βιβλίο στα χέρια της κι' άρχισε τό διάβασμά του.

Δέν είχαν περάσει όμως ούτε δεκα λεπτά της ώρας όταν για μιά στιγμή άκουσε πίσω της βήματα. Και μόλις γύρισε τό κεφάλι άντίκρυσε τόν κύριο με τό γκρίζο κουστούμι.

Η Έλλεν προσεποιήθη πώς εξακολουθούσε την άνάγνωσή της, αλλά μιά φωνή την έκαμε νά κλονιστή.

—Μίς... είπε ο άγνωστος.

Η Έλλεν δέν άπήντησε.

—Μίς, επανέλαβε ο άλλος, είμ' εύτυχής που σάς συναντώ, έδώ.. τόσο μόνη..

Η νέα και πάλι δέν άπήντησε.

—Γι' αυτό θέλω νά σάς ζητήσω..

Η Έλλεν έκλεισε τό βιβλίο της.

... νά σάς ζητήσω την τσάντα σας! συνεπλήρωσε ο άγνωστος.

Ή φράσις αυτή έτάραξε την νέα. Γιατί ένώ στην άρχή νόμισε πώς ο κύριος με τό γκρίζο κουστούμι μπορούσε νά είναι ένας που την είχε έρωτευθη και γι' αυτό την παρακολούθησε, τώρα τόν έβλεπε άπειλητικό.

Με μιάν άπότομη κίνηση έσφισε στην άγκαλιά της την τσάντα της ένώ ο άλλος μουρμούρισε:

—Έμπρός! Δέν άξίζει τόν κόπο νά κάνετε έτσι για μιά τσάντα. Άλλως τε δέν σκεφθήκατε πώς δέν ήταν λογικό νά βγήτε περίπατο μ' ένα πολύτιμο κολλιέ μέσα στη τσάντα σας; Η μητέρα σας σάς τό έδωσε νά τό φυλάξετε για νά μην τό χάση στο Καζίνο. Ίσως νά τό έπαιζε και νά τό έχανε στη ρουλέττα. Προτιμώτερον είναι λοιπόν νά τό πάρω έγώ!

Ο άγνωστος έκανε ένα βήμα προς τό έμπρός.

—Αν με πλησιάστε ακόμη, θά φωνάξω! είπε ή νέα.

—Ω! μπορείτε νά φωνάζετε όσο θέλετε. Τό αυτοκίνητό σας δέν υπάρχει πιά κι' ο τυφλός πιανίστας που κάθεται παραπάνω δέν θά μπόρ-ση νά σάς βοηθήση.

—Άφήστε με, σάς λέγω!

—Αυτό θά τό δούμε.

Άπλωσε τό χέρι για νά πάρη τη τσάντα αλλά ή Έλλεν με μιά άπότομη κίνηση του τό χτύπησε με τη γροθιά της τόσο δυνατά ώστε ο άγνωστος στάθηκε άκίνητος από τόν πόνο.

Σέ λίγο όμως, άποφασισμένος με κάθε θυσία νά πάρη τό πολύτιμο κολλιέ, ο άγνωστος κακοποίησε την άρπαξη δυνατά και με μιά άπότομη κίνηση της έπήρε την τσάντα. Την ίδια στιγμή άκούστηκε μιά φωνή:

—Ψηλά τά χέρια!

Ο τυφλός πιανίστας με λίγα πηδήματα βρέθηκε κοντά τους.

Δέν φορούσε πιά τά μαύρα γυαλιά.

Τά φωτεινά μάτια του είχαν πάρει μιάν έξαγριωμένη έκφραση και τό δεξί του χέρι κρατούσε ένα «μπράουνινγκ».

Η Έλλεν λιποθύμησε και δέν μπόρεσε νά παρακολουθήση τί συνέβη κατά την ώραν της άναισθησίας της.

Όταν άνοιξε τά μάτια είδε τόν κύριο με τό γκρίζο κουστούμι ξαπλωμένον κοντά της και στα χέρια του περασμένες τίς χειροπέδες.

—Μπαάβ, μίς Ράλφσον! της είπε όπιανίστας Μ έβοηθήστε νά συλλάβω αυτόν τόν «τζέντλεμαν» που ζητούσα από καιρό. Είναι ο έφιάλτης τών άριστοκρατικών ξενοδοχείων του Μόντε Κάρο!

—Μά... μουρμούρισε ή Έλλέν, δέν είσθε τυφλός;

—Όχι. Κάνω τόν τυφλό όταν παρουσιάζεται ανάγκη.

Όταν μου τό επιβάλλη τό έπάγγελμά μου..

—Τό έπάγγελμά σας;

—Ναι. Είμαι άστυνομικός!

Σέ λίγες στιγμές είδε τόν κ. Φουγεραί νά απομακρύνεται προς ένα ύψωματάκι της πλαγιάς του βουνού.

Ύστερα άκ ύστηκε ο θόρυβος μιάς μοτοσυκλέτας στής όποίας τό καροτσάκι ο Φουγεραί έτόποθέτησε τόν κακοποιό. Έπειτα είπε στη νέα:

—Έχει μιά θέση και για σάς, μίς. Κοθήστε πίσω μου, γιατί απέχουμε τρία χιλιόμετρα από τό ξενοδοχείο...

P. PEZI

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς ενός γερμανού μηχανικού, έκατό ίσσοί άράχνης ίσοδυναμούν με τό πάχος μιας ανθρώπινης τριχός. Ένώ για νά φθάσουν τό πάχος μιας κλωστής ραψίματος, χρειάζονται 18,000 ίσσοί άράχνης.

Ο ίστος της άράχνης πλέκεται, κατ'ά μέγα μέρος από τό θήλυ που είναι πιο μεγαλόσωμο και ρωμαλέο από τό άρρεν.

Μιά μυίγα δέν πετά ποτέ περισσότερο από πέντε λεπτά της ώρας χωρίς νά σταματήσει κάπου.

Ύστερα από δέκα λεπτών πτήσι χωρίς άνάπαυση, ή μυίγα έξαντλεί όλες της τίς δυνάμεις και δέν μπορεί

πιά νά πεττάξει.

Κατά την γνώμη ενός σοφού επιστήμονος ο όποιος ήσυχολήθη μ' αυτά τά πειράματα μιά μυίγα πετά κατά μέσον όρον δέκα χιλιόμετρα την ή-μέρα.

Ο ήλιος, μη νομίζετε πώς είναι ο θερμότερος πλανήτης. Υπάρχουν άστρα, που άναπτύσσουν θερμότητα εξη φορές μεγαλύτερη από την δική του.

Οί άστρονόμοι έμέτρησαν έπακόσια άπ' αυτά τά θερμότατα άστρα.

Παρατηρήθη ότι τά παιδιά μεγαλώ νουν πιο γοργά κατ'ά τούς μήνες Άπρίλιον. Μάϊον και Ιούνιον, παρά κατ'ά τούς άλλους.

Ενας άγγλος, ο όποιος τελευταίως συνεπλήρωσε τό 98ον έτος της ήλικίας του, παίρνει κάθε πρωί κρύο μπάνιο και ισχυρίζεται ότι μ' αυτό τό σύστημα ούδέποτε στην ζωή του έκρυολόγησε.

Υπολογίζεται ότι ο ποταμός Μισισσιπής παρασύρει με τα νερά του κατ'έτος 400 έκατομμύρια τόννους διαφόρων άπορριμάτων.

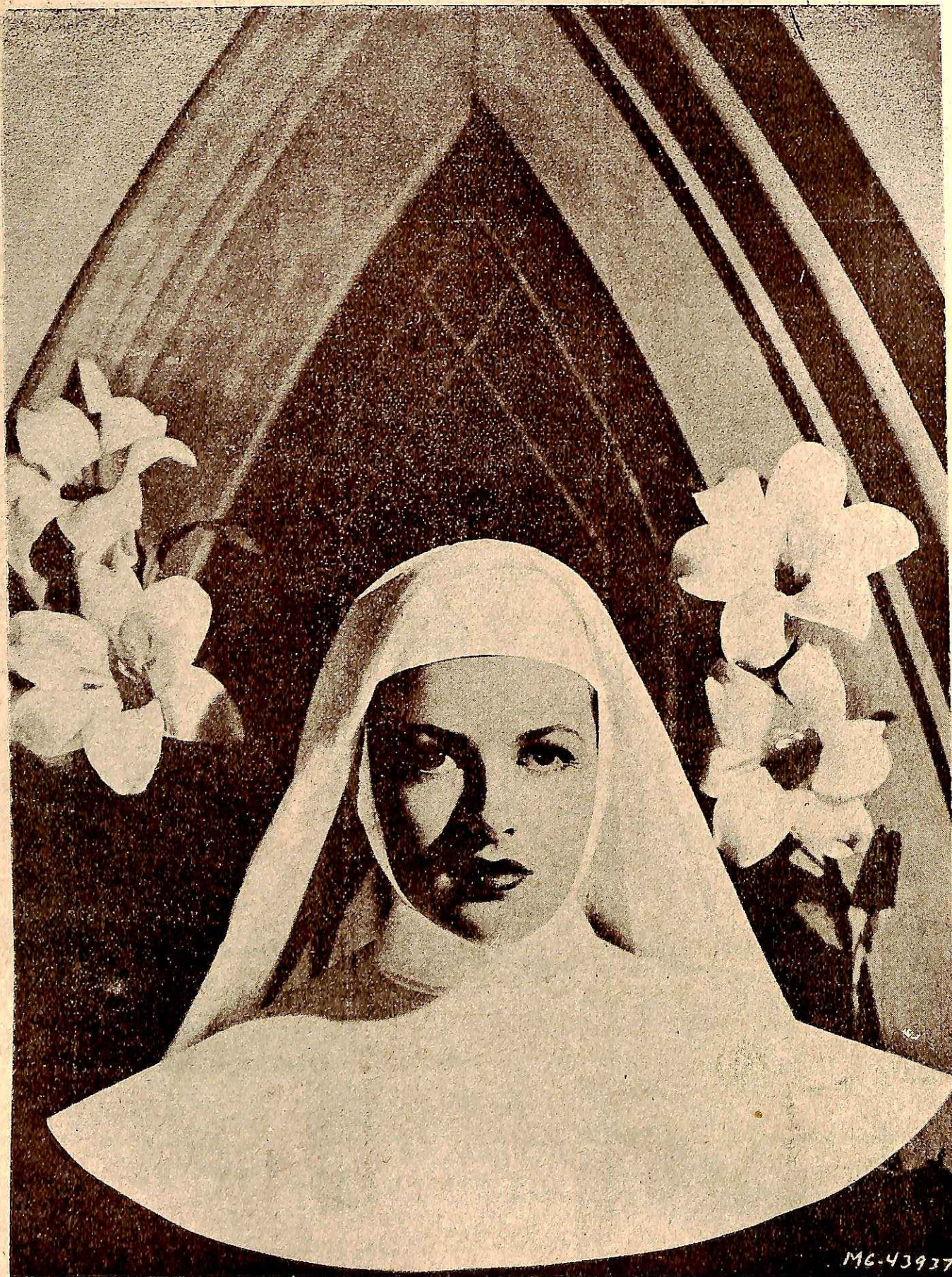
ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφία: Μέιρο - Γκλόντουν

ΜΠΟΝΙ ΜΠΑΝΟΝ

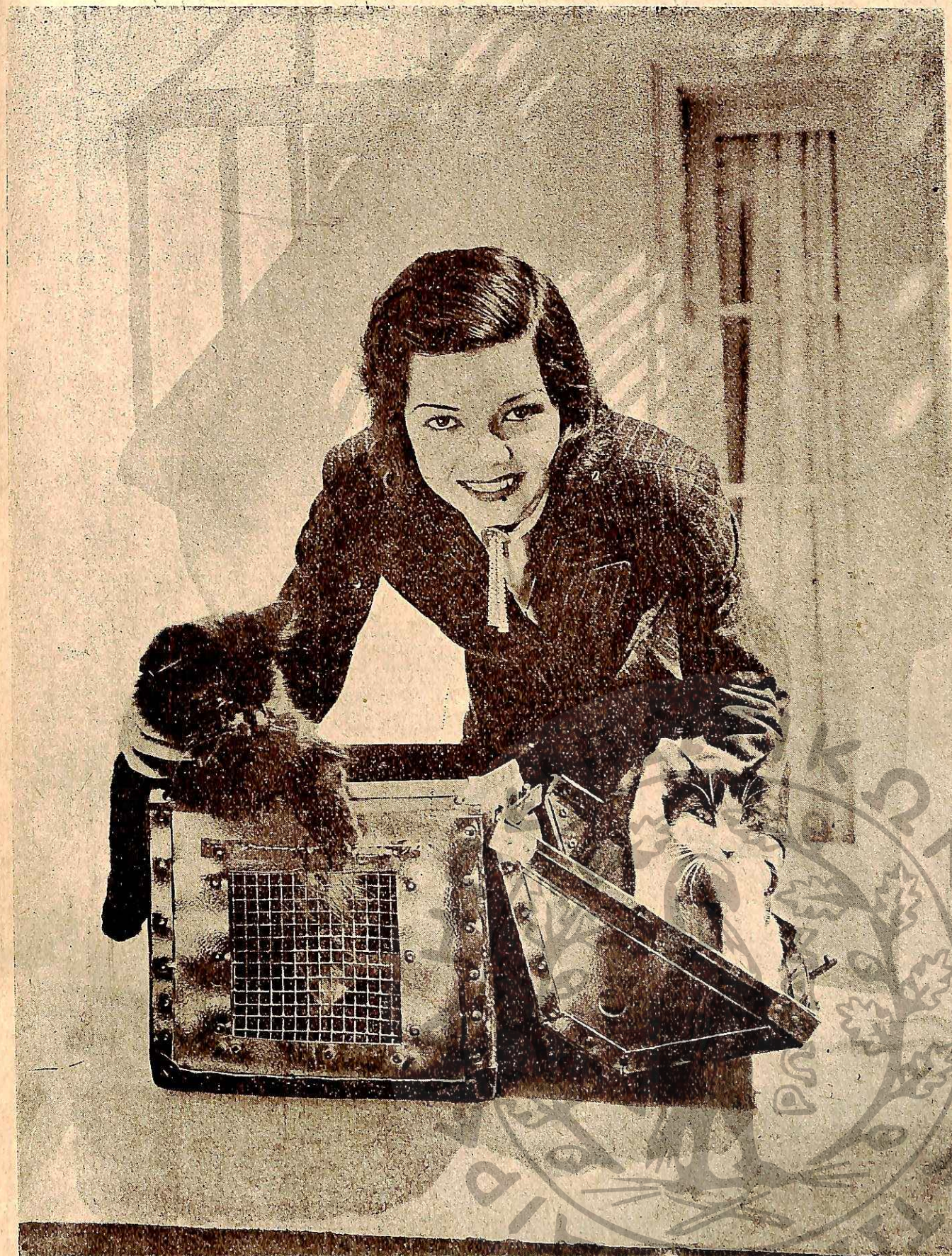
ΠΑΝΘΕΟΝ

MC-43937

ΜΠΕΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

PANΘΕON

ΦΡΑΝΣ ΛΑΝΓΚΦΟΡΤ

PANΘΕON

ΑΝΝΑ ΜΕΡΚΕΛ - Μέτρο Goldmann-Hayer

ΑΝΝΑ ΜΕΡΚΕΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πρωτότυπες δικαστικές υποθέσεις

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μεταξύ του ωραίου και του ασχήμου φύλου, δημιουργούνται διάφορα τσακώματα. Άλλα ποιά υπήρξε το πρώτο; Έκείνο μεταξύ του Άδαμ και της Εύας για τον περίφημο απαγορευμένο καρπόν! Από τότε, πόσα τσακώματα, πόσες σκηνές, πόσες ψυχρότητες, πόση και μεταξοβυσσώδης κοινωνική τάξεως και των δυο φύλων. Μόνον που τότε, ο Άδαμ και η Εύα δεν έπληγαν στα δικαστήρια και ούτε έπληραν διαζύγιο.

Τσακώματα ένιοτε παιδικά, άλλοτε δραματικά και πολλές φορές σωστές τραγωδίες ή και σωστές κωμωδίες γίνονται κάθε μέρα. Τσακώματα που διήρκεσαν δόλοκληρα χρόνια κι' έφτασαν στα δικαστήρια και έρωτικά τσακώματα (τά πιό φοβερά) που τελειώνουν σχεδόν πάντοτε βράδυ σ' έναν έρημικό και σκοτεινό δρόμο, με στεναγμούς αγκαλιάσματα και φλογερά δάκρυα. Τσακώματα που συχνά ακόμη κι' οι δικασταί οι πιό πεπειραμένοι δεν κατορθώνουν να διαλευ-

κάνουν και που θα έφερναν σε δύσκολη θέση, ακόμα και τον Σολομώντα.

Το λαχείο και η έφημερίς

Τόν περασμένον μήνα στο Βουένος Άϊρες έγινε η κλήρωσις του μεγάλου λαχείου, ο πρώτος αριθμός του οποίου κερδίζει ένα εκατομμύριο δολλάρια.

Όταν έκυκλοφόρησαν οι έφημερίδες, ο Τζίμ Ρολντάν που διηνοῦσε εκείνην την στιγμήν στο έστιατόριο έκύτταξε μια απ' αυτές και είδε ότι δεν είχε κερδίση τίποτα.

Τήν στιγμήν εκείνην το γκαρσόνι του έστιατορείου ήλθε να του σερβίρη το μπεφτέκι του, κι' ο μίστερ Τζίμ για ν' άστειυνθή του δωσε το λαχείο με την δήλωσιν ότι του το χάριζη.

Όταν την άλλη μέρα είδε ότι η έφημερίς που έκύτταξε, είχε κάνει το τεράστιο λάθος να μην έντελως άλλοιωμένον τον πρώτον αριθμόν, κι' ότι τον έκέρδιζε το δικό του λαχείο, έτρεξε στο γκαρσόνι, αλλά δεν το βρήκε να ύπηρετή. Είχε εν τώ μεταξύ εξαργυρώση το λαχείον και διεσκέδαζε, κι' όταν τέλος τον συνήντησε, του έδήλωσε ότι δεν είχε κανένα δικαίωμα να το γυρίση πίσω, αφού του το έχαρισε.

Τώρα ο Ρολντάν περιμένη την απόφασιν του δικαστηρίου στο όποιο κατέφυγε. Άλλα το γκαρσόνι έλπίζη ότι θα δικαιωθή αυτός, αφού καλώς και νομίμως το απέκτησε.

Εν τώ μεταξύ καλοπερνάη διασκεδάζοντας.

Στους δημοσιογράφους δέ έδήλωσε ότι αν ό δωρητής του έχανε λάθος έξ αιτίας του λανθασμένου αριθμού της έφημερίδος, το καλλίτερο που έχει να κάνει, είναι να ζητήση αποζημίωση απ' αυτήν.

Όπως φαίνεται όμως οι δυο αντίδικοι που φοβούνται έξ ίσου κι' οι δυο, θα συμβιβασθούν να μοιρασθούν το τεράστιο έκείνο ποσόν, πριν να έκδοθή η άπάφασις!

Έλησμόνησε ένα τραίνο

Ένα περίεργο γεγονός έλαβε χώραν προ έτών, μετά την αποικιακήν έκθεση των Βινσέν, πλησίον των Παρισίων.

Μετά την έκθεσιν, όλα τα αντικείμενα παρελήφθησαν από τους κατόχους των.

Ένα όμως δόλοκληρο τραίνο με την μηχανή του και τα βαγόνια του, παρέμεινε στο μέγαρο της Έκθέσεως χωρίς κανείς να φροντίση γι' αυτό.

Η διεύθυνσις της Έκθέσεως απέφασισε τότε να χρησιμολογήση το τραίνο για λαϊκή διασκέδαση κάνοντας έκδρομές.

Μιά μέρα όμως, μετά ένα έτος, έπαρουσιάσθη ό νόμιμος κάτοχος του τραίνου—ό διευθυντής μιάς μεγάλης βιομηχανικής

εταιρείας—ό οποίος έδήλωσε ότι το λησμονημένο τραίνο ήταν της εταιρείας του.

Η διεύθυνσις της έκθέσεως ήρηθή να του το παραδώση και κατέληξε το ζήτημα στο δικαστήριο.

Είναι αλήθεια—έλεγε ό ιδιοκτήτης—πώς λησμονήσα το τραίνο, αλλά ό κανονισμός της έκθέσεως δεν είχε προσδιορίσει το χρονικό διάστημα της παραμονής των έκτεθειμένων αντικειμένων. Έξ άλλου, έπιδη η διεύθυνσις έχρησιμολογήσε ένα αντικείμενον της περιουσίας μου και απ' αυτό έκέρδισε άρκετά χρήματα, δικαιούμαι το ήμισυ των εισπραξέων του.

Ο διευθυντής της έκθέσεως όμως ύπεστήριξε ότι «έπειδή τόξευχε μέσα στην έκθεση, γι' αυτό το έχρησιμολογήσε ως «μέσον λαϊκής διασκέδασεως».

Από την ήμέραν της πρώτης συζητήσεως της υποθέσεως αυτής έχει περάσει ένα έτος, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, ενώ το τραίνο εξακολουθεί ακόμη να κάνει έκδρομές!...

Αντίδικοι και... σύζυγοι

Ένα πρωί στον σιδηροδρομικό σταθμό της Βιέννης, μιά ξανθεία και εύτραφής νέα κατέβαινε από ένα βαγόνι πρώτης θέσεως.

Ένας κύριος που κάποιαν θα περίμενε, μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, την χαιρέτησε και σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του, της κόλλησε δυο γεμάτα φιλιά στα μάγουλα. Έως εδώ, τίποτε το περίεργον. Βλέπει κανείς πολλές παρόμοιες σκηνές στους σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Το νόστιμο όμως είναι πώς πίσω από την εύτραφή νέα ήταν ή μητέρα της, ό άρραβωνιαστικός της και δυο φίλοι του τελευταίου. Έτσι συνέβησαν άνακατέμματα.

Η νέα διεμαρτύρετο πώς δεν έγνώριζε καθόλου τον τολμηρόν κύριο... Ο τολμηρός κύριος έδήλωσε ότι είχε κάνει λάθος, πώς είχε παραγνωρίσει.

Η μητέρα της νέας φοβόταν μήπως διαλυθή ό άρραβών και οι φίλοι του μνηστήρος έγενλούσαν ειρωνικά.

Αποτέλεσμα: ό άρραβών διελύθη και η νέα, έξω φρενών, έζήτησε από τον άγνωστον κύριο αποζημίωση λόγω «διαλύσεως τεύ άρραβώνος έξ υπαιτιότητός του».

Κι' έπειδή το ζήτηθέν ποσόν ήταν υπέρογκο κατέληξαν στα δικαστήρια και στους δικηγόρους.

Μετά ενός έτους δικαστικών αγώνων, ή «υπόθεσις του φιλήματος» έγένισε τας στήλας των έφημερίδων. Μάλιστα, ένας δημοσιογράφος, έγραψε «γιατί ό.. δόσστης δεν κατέδικάσθη στην ποινή να.. παντρευτή την δεσποινίδα που έφίλησε; Κατ' αυτόν τον τρόπον θα είχε οικονομίση όλα τα δικαστικά έξοδα και το πρόστιμο.»

Ακριβώς έτσι έτελείωσε ή υπόθεσις. Οι δυο νέοι παντρεύτηκαν.

Έρωτικά τσακώματα

Απατεώνα, σκληρό, προδοτή. Δεν θα με ξαναϊδής πιά. Τελείωσε μια για πάντα...»

Αυτές είναι οι συνηθισμένες φράσεις στα έρωτικά τσακώματα. Κι' ύστερα από λίγο καιρό, όταν οι δυο έρσασαι τα ξαναφτιάξουν: «Για θυμήσου τί τσάκωμα! Και πόσο όμως άγαπιώμαστε!»

Πράγματι. Τα τσακώματα είναι το βαρόμετρον του έρωτος. Όσο περισσότερα είναι τόσο πιό πολύ άγάπη υπάρχει. Κι' αυτά τα τσακώματα γίνονται μεταξύ των ειχασι και σαράντα ετών. Υστερα, μὴν άνησυχήτε, δεν υπάρχουν πιά τσακώματα. Είναι λυπηρόν. Μά έτσι είναι!:

N. ΑΟΥΓΚΟΥΣΤΙ

Το γράμμα που περιέμενε με τόση αγωνία, έφθασε επί τέλους με το πρωινό ταχυδρομείο.

«Αγαπητέ Φράνς, Πρέπει να σου πω κάτι που μου φλογίζει τα χείλη, θέλω να σου δώσω τουλάχιστον λίγη από την μελαγχολία μου και σε παρακαλώ να προσέξεις και να με καταλάβεις. Ήταν Δεκέμβρης. Μιά μέρα ηλιόλουστη και φωτεινή. Κατέβηκα στον δρόμο για να ξεχάσω για λίγες στιγμές τον βαρύ μου πόνο που μεγάλωνε με την ευωδία των γαρυφάλων που είχα καρφίτωσει επάνω στο στήθος μου. Ο αέρας με χάραινε χωρίς αγάπη. Ένοιωθα στην ψυχή μου μιαν άπογοήτευση που με κουράζε. Προσπαθούσα να αναπνεύσω βαθιά αλλά δεν το κατάρθωσα. Το παράθυρο με τις ροζ κουρτίνες ήταν ανοιχτό. Ένα πιάνο έπαιζε ακόμη το γνωστό μας τραγούδι, κι εκείνη ή γυναίκα, στην πόρτα του ζαχαροπλαστείου, χαμογελούσε... Όλα γύρω μου ήταν ήρεμα όπως τα ξέραμε, ενώ μέσα μου η ψυχή μου αγωνιούσε, και ζητούσε βάλασμα ζητούσε παρηγοριά κάποια λέξι. Ένοιωσα μια μαύρη ομίχλη να απλώνεται μπροστά στα μάτια μου κι ένας κρύος ιδρώς να μου περιβρέχει ολόκληρο το κορμί μου, ενώ τα γόνατά μου έλύνιζαν προς την γη, σαν αυτή να με καλούσε στην άγκαλιά της.

Ξέρεις πολύ καλά την αίσια που μ' έκανε να υποφέρω τόσο, σαν κι' εκείνες τις γυναίκες που βλέπαμε να βασανίζονται από τους άτυχούς των έρωτες, και γελούσαμε με καταλαβαίνεις τώρα και με συμπονείς γιατί υποφέρω έξ' ιδίας σου.

Πήρα μιαν απόφαση Φεύγω. Απομακρύνονται από σένα για λίγες ημέρες, για να συνειθίσω να μην σε βλέπω. Δεν διαμαρτύρομαι καθόλου έναντίον σου γιατί ίσως να μη ξέρεις ακόμη τον πόνο που μου έδημιούργησε και την ταπείνωση αυτής της έκλυσης της ευτυχίας.

Ελπίζω να επιστρέψω υγιής. Σκέψου με όπως με ήξερες πριν σου γράψω αυτό το γράμμα: μια γυναίκα με μικρή καρδιά άλλ' αφοσιωμένη σε σένα. Δική σου. Βάννα»

Το ξαναδιάβασε μέσα στην άδεια έρωτική τους φωνή καθισμένος εκείνο το κάθισμα όπου τόσες φορές έφιληθήκαν την τελευταία φορά, κοντά σ' εκείνο το τραπέζι με τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η Βάννα λοιπόν τον αγαπούσε πραγματικά. Αλλά εκείνη ή μυστηριώδης απομάκρυνση θα ώφειλετο σε κάποια σοβαρή οίτια κι' ή φίλη της, εκείνη που τόσες φορές τους είχε συμφιλιώσει στα μικρομαλώματά τους, ασφαλώς κάτι θα ήξερε.

Το αυτοκίνητο του Φράνς σταμάτησε μπροστά στο σπίτι της Δώρας. Κατέβηκε και χτύπησε το κουδούνι. Το άνοιξε ή ίδια και μόλις τον είδε χάριξε.

—Σε είδε; Σας περιμένα από μέρες! Πώς λοιπόν ήλθατε; Έχετε ειδήσεις από την Βάννα;

—Όχι, άλλ' έρχομαι ακριβώς για να μάθω. Σήμερα το πρωί πήρα αυτό το γράμμα που μου έστάλη όπως δείχνει ή ημερομηνία του προ δέκα ημερών. Μπορείτε να μου εξηγήσετε την απότομη αναχώρησή της;

—Ναι, καθήστε, Φράνς. Σας περιμένα ακριβώς για να μ' ερωτήσετε την αίσια. Η Βάννα μου την είπε με τα δάκρυα στα μάτια και με παρακάλεσε να σας την είπω μόνον όταν θα ρχόσαστε να με συναντήσετε. Ασφαλώς το γράμμα θ' άργοπόρησε να φθάσει κι' ίσως να το έκανε έπιτηδες για να κερδίσει καιρό. Ένθυμείστε το τελευταίο

ΕΝΑ ΨΕΜΜΑ

αναπνοές σας και στο τρείς λέξεις που ήταν γραμμένες με το δάκτυλο: «Αία και Νίνο».

Νίνο, δεν σάς έλεγε ή Βάννα όταν βρισκόταν κοντά σας; Μέσα στην έρωτική σας φωνή, προ ήμερών είχε ιδί ή μια σταχτοθήκη μ' οσφραμένη κάτω από μερικά περιδικά. Εκεί μέσα είδε δυο αποστάγματα που ή άκρη τους ήταν, βαμμένη με κραγιόν. Δεν έμιλησε. Αυτή δεν έκάπνιζε και συνεπώς δεν μπορούσε να ήσαν δικά της. Κάποια άλλη γυναίκα είχε μπη στο διαμέρισμά σας. Από τη στιγμή εκείνη άφηκε το Μιλάνο, άφου έπεφόρτησε κάποιον να σάς στείλει το γράμμα που έλάβατε άργοπορημένο.

Ο Φράνς σιωπούσε. Δεν ήξερε τί ν' απαντήσει... —Η Βάννα μ' αυτό που έκανε μου έδειξε την μεγάλη αγάπη της και γι' αυτό θέλω τώρα να εξηγηθώ. Αλλά, για πέστε μου την διέθυση της. Ή πρέπει να την περιμένο να επιστρέψω;

—Εστείλε ένα τηλεγράφημα έπειγον: «Γύρισε άμέσως. Θά σου εξηγήσω την παρεξήγηση. Πάντα δικός σου. Φράνς».

—Υστερα έστειλε κι' άλλο: «Έρχομαι άμέσως. Δεν μπορώ να σε περιμένο. Φιλιά. Φράνς».

Η άκτη ήταν άγκαλιασμένη από το γαλάζιο του ουρανού και της ήρεμης θάλασσας, από τις χρυσές άχτίδες του θερμού ήλιου. Τι χαρά να ζή κανείς κοντά σ' έναν άνθρωπο που λατρεύει! Ακόμη κι' ή φύσις συμμετέχει στον ύμνο του έρωτος!

Η Βάννα είναι ευτυχισμένη. Έχει λησμονήσει τον πόνο της, τον έφιόλητή της, τη ζήλεια, την ταπείνωση.

Ξέχασε τις ημέρες της αγωνίας που της φαινόταν άτέλειωτες, έχασε τους περιπάτους που έκανε μόνη της, έχασε το μονότονο τραγούδι των κυμάτων. Όλα γύρω της ήιν άνθισμένα ή άκτη γιόρταζε γι' αυτήν και για την αγάπη της. Κι' όλα έξ' αιτίας του Ζάν, του φίλου του Φράνς, που πριν να φύγει είχε παρακαλέσει τον Φράνς να του δανείσει το αυτοκίνητό του και να του παραχωρήσει για μια μέρα το διαμέρισμά του για να δεχθή μιαν αγαπημένη του φίλη την άγνωστη Λία.

Και στον Ζάν, στον Νίνο (με το χαϊδευτικό του όνομα) χρεωστούσε τώρα την ευτυχία της.

Μόνον στο γράμμα που έφευγε εκείνη την ήμέρα από το Σόν Ρέμο ήταν γραμμένο το μυστικό: «... και σε παρακαλώ, αγαπητέ Νίνο, να μου στείλεις άμέσως ένα ψεύτικο γράμμα που θα το δείξω στη Βάννα για να την κοθησυχάσω, έπειδή περιμένει μ' αγωνία την άπόδειξη της άθωότητάς μου. Μην με κατακρίνεις αλλά συγχώρησέ με αν καταχωρώ τόσο πολύ της φιλίας σου, γιατί αυτή τη στιγμή υπερασπίζω τον μεγάλο της έρωτα, έναντιον μιας τρέλλας που έκανα. Ευχαριστώ. Με αγάπη. Φράνς.

Α. ΡΕΖΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

βράδυ που είσατε μαζί προ δέκα ημερών; Έκανε πολύ κρύο και την συνωδύσατε ως το σπίτι της, με τ' αυτοκίνητο. Όταν σταματήσατε στη γωνιά του δρόμου, πριν εκείνη φύγει, άγκαλιαστήκατε τρυφερά, κι' αυτό σας το άγκάλιασμα ήταν ή άφορμή να δοκιμάσει έναν άνεκφραστο πόνο. Το βλέμμα της έπεσε επάνω στα τζάμια του παραθύρου που ήταν θαμπό από τις θερμές

φώς του φαναριού έδιάβασε τις γραμμένες με το δάκτυλο: «Αία και Νίνο».

Νίνο, δεν σάς έλεγε ή Βάννα όταν βρισκόταν κοντά σας; Μέσα στην έρωτική σας φωνή, προ ήμερών είχε ιδί ή μια σταχτοθήκη μ' οσφραμένη κάτω από μερικά περιδικά. Εκεί μέσα είδε δυο αποστάγματα που ή άκρη τους ήταν, βαμμένη με κραγιόν. Δεν έμιλησε. Αυτή δεν έκάπνιζε και συνεπώς δεν μπορούσε να ήσαν δικά της. Κάποια άλλη γυναίκα είχε μπη στο διαμέρισμά σας. Από τη στιγμή εκείνη άφηκε το Μιλάνο, άφου έπεφόρτησε κάποιον να σάς στείλει το γράμμα που έλάβατε άργοπορημένο.

Ο Φράνς σιωπούσε. Δεν ήξερε τί ν' απαντήσει... —Η Βάννα μ' αυτό που έκανε μου έδειξε την μεγάλη αγάπη της και γι' αυτό θέλω τώρα να εξηγηθώ. Αλλά, για πέστε μου την διέθυση της. Ή πρέπει να την περιμένο να επιστρέψω;

—Εστείλε ένα τηλεγράφημα έπειγον: «Γύρισε άμέσως. Θά σου εξηγήσω την παρεξήγηση. Πάντα δικός σου. Φράνς».

—Υστερα έστειλε κι' άλλο: «Έρχομαι άμέσως. Δεν μπορώ να σε περιμένο. Φιλιά. Φράνς».

Η άκτη ήταν άγκαλιασμένη από το γαλάζιο του ουρανού και της ήρεμης θάλασσας, από τις χρυσές άχτίδες του θερμού ήλιου. Τι χαρά να ζή κανείς κοντά σ' έναν άνθρωπο που λατρεύει! Ακόμη κι' ή φύσις συμμετέχει στον ύμνο του έρωτος!

Η Βάννα είναι ευτυχισμένη. Έχει λησμονήσει τον πόνο της, τον έφιόλητή της, τη ζήλεια, την ταπείνωση.

Ξέχασε τις ημέρες της αγωνίας που της φαινόταν άτέλειωτες, έχασε τους περιπάτους που έκανε μόνη της, έχασε το μονότονο τραγούδι των κυμάτων. Όλα γύρω της ήιν άνθισμένα ή άκτη γιόρταζε γι' αυτήν και για την αγάπη της. Κι' όλα έξ' αιτίας του Ζάν, του φίλου του Φράνς, που πριν να φύγει είχε παρακαλέσει τον Φράνς να του δανείσει το αυτοκίνητό του και να του παραχωρήσει για μια μέρα το διαμέρισμά του για να δεχθή μιαν αγαπημένη του φίλη την άγνωστη Λία.

Και στον Ζάν, στον Νίνο (με το χαϊδευτικό του όνομα) χρεωστούσε τώρα την ευτυχία της.

Μόνον στο γράμμα που έφευγε εκείνη την ήμέρα από το Σόν Ρέμο ήταν γραμμένο το μυστικό: «... και σε παρακαλώ, αγαπητέ Νίνο, να μου στείλεις άμέσως ένα ψεύτικο γράμμα που θα το δείξω στη Βάννα για να την κοθησυχάσω, έπειδή περιμένει μ' αγωνία την άπόδειξη της άθωότητάς μου. Μην με κατακρίνεις αλλά συγχώρησέ με αν καταχωρώ τόσο πολύ της φιλίας σου, γιατί αυτή τη στιγμή υπερασπίζω τον μεγάλο της έρωτα, έναντιον μιας τρέλλας που έκανα. Ευχαριστώ. Με αγάπη. Φράνς.

Α. ΡΕΖΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μέγας Αλέξανδρος προσέφερε κάποτε εις τον φιλόσοφον Ξενοκράτην έκατό δραχμάς. Ουτος ήρνήθη να τας δεχθή ισχυριζόμενος ότι δεν είχε ανάγκην αυτών.

—Περίεργον, απεκρίθη ο Αλέξανδρος· δεν έχεις ούτε ένα φίλον να έχη ανάγκην; Έχω όλους τους θησαυρούς του Δαρείου αν είχα δεν θα με άκούσαν να βοηθήσω τους φίλους μου και συ δεν μπορείς να διανείμης ούτε έκατό δραχμάς; Τι άθλία, άλήθει, που είναι αυτό το είδος ή φιλοσοφία!

Κάποτε ένας γενναίος ευπατρίδης παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως της Γαλλίας Ερρίκου Δ' και του ένεχείρισεν άναφοράν, εις την όποίαν έλεγε τας ύπηρεσίας, τας όποιας προσέφερε και έζητεί κάποιον βοήθημα.

—Θά ιδούμε, απάντησε ο βασιλεύς, λαμβάνων την άναφοράν.

—Από την μεγαλειότηά σας εξαρτάται, απήντησε ο ευπατρίδης, να ιδή άμέσως, και άνοίξας το υποκάμισόν του το έπέδειξε τας πληγάς του.

Ενας βογιόρος έτόλμησε κάποτε να άντιέη εις τον περίφημον διάτην βιαιότητά του τσάρον Πέτρον τον Α'. Ο τσάρος έξω φρενών άρπαξε τον βογιόρον από τον λαιμόν έτοιμος να τον πνίξη εις τον Νεύαν. Απαθέστατος ο βογιόρος παρετήρησε:

—Μπορείς να με πνίξης; αυτό όμως δεν θα μεταβάλη το δικαίόν μου εις άδικον και ή ιστορία θά σου το μάθω.

Ο τσάρος συνελθών ήσθάνθη το μίσθημα, ένηγκαλίσθη και ήσπασθη τον βογιόρον, μηδέποτε του λοιπού άποχωρισθείς από αυτόν, όποβάντα τον μάλλον έμπιστον σύμβουλόν του.

Εις την διάσημον διά το πνευμά της ήθοποιόν της γαλλικής σκηνης Σοφίαν ειπε κάποιος που ήθελε να την πειράξη:

—Ξέρετε, κυρία μου, ότι σάς διδουν πενήντα χρόνια;

—Μπα! και μήπως εγώ είμαι υποχρεωμένη να τα δεχθώ, έειδή μου τα δίδουν;

Κάποιος μεγιστάν ειπε μιαν ήμέραν εις τον συγγραφέα του «Δόν Κιχώτου» Θερβαντές, ότι μια κυρία του ύψηλου κόσμου είχε πολλούς έραστάς.

—Το πράγμα είναι σύνηθες, απήντησε ο διάσημος συγγραφέας, γιατί είναι εύκολοτερον να εύρη κανείς μια γυναίκα χωρίς έρωμένον, παρά να έχη ένα μόνον έραστήν.

Ο βασιλεύς της Ποωσσίας Φρειδερίκος ο Β' δεν ήτο μόνον άθεος, αλλά και μέχρις υπερβολικότητος τολμηρός εις την διατύπωσιν των δήθεν λογικών επιχειρημάτων που παρέτασεν ή εύκολος φιλοσοφία της έποχής του ά-

ποδεικνύουσα τάχα δι' αυτών την άνυπαρξίαν της θεότητος. Μιαν ήμέραν που ο Φρειδερίκος έπανελάμβανε δημοσία αυτάς τας θεωρίας του, ο παριστάμενος και άκούων περίφημος επιστήμων και σοφός, πράγματι, Άρνώλ Μπακουλάρ, παρετήρησεν ήσυχώτατα ότι όλα αυτά τα έπιχειρήματα είχαν λαν προβληματικήν όξιναν.

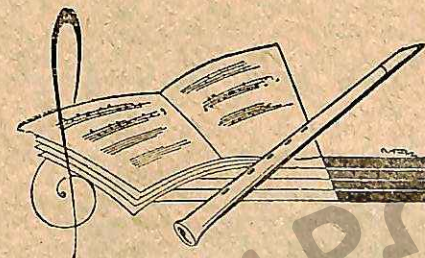
—Πώς, παρετήρησεν έκπληκτος ο μονάρχης, σοφός σείς και επιστήμων πιστεύετε εις αυτάς τας προλήψεις των παπάδων και των γυναικών;

—Πιστεύω άδιστάκτως, Μεγαλειότηε.

—Πιστεύετε ότι υπάρχει Θεός; —Μάλιστα, διότι αισθάνομαι την ανάγκην να πιστεύω ότι υπάρχει και κάτι άλλο άνωτερον από τους βασιλείς εις τον κόσμον αυτών.

Ο Γάλλος θεατρικός συγγραφεύς Λαμπρίν έκλήθη εις μιαν έσπερίδα να άκούση ένα δεκάτη πιανίσταν, θαν μάσιον διά την ήλικίαν του, όπως ισχυρίζοντο οι γονείς του. Όταν ο μικρός έπαιξε κάποιαν σονάταν, ο Λαμπρίν παρεκλήθη να είπη την γνώμην του. Προσεπάθησε κατ' αρχάς να άποφύγη, αλλά τέλος ειπε, θωπεύων τον μικρόν:

—Λοιπόν, μικρέ ταραξία, δεν θα παίξωμε πιά άλλο, έ;

Ενας Άγγλος λόρδος, άνήκων εις μιαν από τας άρχαιοτέρας οικογενείας του Ηνωμένου Βασιλείου, μεταβάς εις έπίσκεψιν του φίλου του κόμητος Πάρτον, έχρειάσθη να περιμένη έπ' όλλον εις το σαλόνι. Ένώ έπερίμενε ένα μικρό σκυλάκι, σπανιωτάτης ράτσας, εδρεθέν εις το σαλόνι ήρχισε να γαυγίση δαιμονιωδώς τον λόρδον, τον όποιον τελικώς και έδάγκασε εις την κνήμην.

Την στιγμήν εκείνην εισήλθε ο κόμης Πάρτον, ο όποιος άπευθυνόμενος προς τον λόρδον ειπε:

—Μην άνησυχήτε, φίλτατε· το χαριτωμένο αυτό σκυλάκι δεν δαγκάνει.

Απαθέστατα ο λόρδος σηκώνει το μαστούνι του και μεσοκρέβει το σκυλί με μιαν μπαστουνιά... ριζική.

Μεθ' ό στρέφεται προς τον κατάπληκτον κόμητα και παρατηρεί σοβαρώτατα:

—Μην άνησυχήτε, φίλτατε· εγώ, δεν κνιτώ ποτέ τα χαριτωμένα σκυλάκια όπως είναι το δικό σας.

Ο Σουίφτ, ο πολυμαθής και όρηπτικώτατος ρήτωρ, ο έκπληκτος Ραμ-

πελαι της Άγγλίας, ήτο μέχρις όμοιότητος ειλικρινής και δηκτικώτατα σκόπτης. Ομιλών κάποτε ενώπιον πολυπληθούς και έκλεκτής όμηγύρεως δεν έδίστασε να ειπή:

—Υπάρχει τριών ειδών υπερηφάνεια· της καταγωγής, του πλούτου και του πνεύματος. Δεν θά σάς διμλήσω περί της τελευταίας, διότι έδω μεταξυ ήμων δεν υπάρχει κανείς τον όποιον να δύναμαι να... μεμφθώ διά τοιοῦτον ελάττωμα.

Μιαν έσπεραν ο Σαρσαί, ο διάσημος Γάλλος θεατρικός κριτικός, μετέβη εις το Λυρικόν θέατρον όπου έγιγνετο ή δ' όμιλ' ενός νέου έργου. Ο Σαρσαί έγραφε τότε κριτικός εις μιαν παρισινήν έφημερίδα, αλλά δεν ήτο ακόμη πολύ γνωστός. Όταν εισήλθεν εις το θέατρον δεν εύρίσκετο ούδεμία κενή θέσις και ο έπόπτης της οίθαύσης του έδωσε να έννοηση ότι ώφειλε να μη έπιμείνη ζητών θέσιν, διότι μόνον εις την γαλάραν ήτο άκόμη μιαν διαθέσιμος. Ο Σαρσαί έπέμενε να παρακολουθήση την πρώτην πράξιν όρθιος εις την αίθουσαν. Κατά το διάλειμμα πλησιάσας τέν έπόπτην του ειπε:

—Σε ευχαριστώ, φίλε μου, διά τας καλές σου διαθέσεις...

—Δυστυχώς δεν ήμπορούσα να κάνω καλλιότερα Σας έπέτρεψα να μέινετε όρθιος.

—Δεν πρόκειται περί αυτού, προσέθεσεν ο Σαρσαί. Σε ευχαριστώ διότι προσεπάθησεν να με πείσης ότι έπρεπε να φύγω.

Και άποχαιρείσας έξήλθε της αίθουσης.

Ο Παντερέβσκι ζταν ήτο νέος ήτο πολύ άφηρημένος. Μιαν ήμέραν, εύρίσκόμενος εις το Παρίσι, έλησμόνησε το ξενοδοχείον εις το όποιον έμενεν. Ένεθυμείτο μόνον την συνουσίαν, εις την όποιαν όμως ήσαν πολλά ξενοδοχεία.

Ο Παντερέβσκι παρουσιάσθη εις έν έξαυτών κατήρώτησε τον θυρωρόν:

—Μήπως γνωρίζετε έν μόνον έδω;

—Πηγαίνετε, κύριε, διότι δεν έχω διάθεσιν δι' άστεϊσμούς! του απήντησε ο θυρωρός.

Ο Παντερέβσκι μετέβη κατόπιν εις άλλο και ήρώτησεν:

—Έδω μένει ο κ. Παντερέβσκι;

—Μάλιστα, κύριε. Εις τον τρίτον όροφον.

—Σας παρακαλώ, συνοδεύσατέ με μέχρι του δωματίου του.

Μιά φίλη της παρεπονείτο εις την Αύγουστίναν Μπροχάμ, ήθοποιόν του παρελθόντος αιώνος, διάσημον ιδίως διά το πνευμά της, ότι ή δρασίς της έήσθησεν.

—Αυτό δεν πρέπει να σε λυπη, της ειπε ή Μπροχάμ.

—Διαιτί;

—Διότι δεν θά διακρίνης πλέον τί ρυτίδες του προσώπου σου, όταν θά κοιτάξης εις τον καθρέπτην!

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Αὐτὸς εἶναι! εἶπε ση-
κωνόμενος.

Ὁ Ὀκεντοβίλ δταν βεβαι-
ώθηκε ὅτι ὁ Δουὲς ἦτο νεκρὸς
ἔσβυσε τὴν δάδα μὲ τὸ πόδι
του! Καὶ ἔπειτα ἐχάθησαν καὶ
οἱ τέσσερες στὸ σκότος βαδι-
ζοντας κατὰ μῆκος τῶν τοί-
χων.

—Γρήγορα καὶ καλὰ ἔτε-
λείωσε! κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ!
Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν
δρόμον των γρήγορα! Κἀπο-
τε ἐσταμάτησαν καθίδροι! ὁ
Σκάς εἶπεν!

—Εἶμαι βέβαιος διὸ ὁ Τυμ-
πὸ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ.

—Ἄν δὲν θελήσῃ νὰ μᾶς
ἀνοίξῃ τότε θὰ τοῦ σπάσωμε
τὴν πόρτα, ἀπρόσθετον ὁ Γκύς

Δὲν ξαναείπαν οὔτε λέξιν
γὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ διευθύν-
θησαν πρὸς τὸ πανδοχεῖο τῆς
Κρεμασμένης Γουρούνας!

Τὴν ἰδίαν στιγμήν στήν ὁδὸν
Μπαρμπέτ ἀκούσθη κάποιος
θόρυβος βιαστικῶν βημάτων!
Κάποια σιλουέττα διεγράφη
στὸ σκοτάδι. Κάποιος ἔφθανε
σὺν θύελλα στὸν τόπον τῆς
σφαγῆς!

Τὰ τρία πτώματα ἦσαν ἀ-
φειμένα ἐκεῖ καὶ ὁ ἀγνωστος
ἐσκόνταψε σὲ ἕνα ἀπ' αὐτὰ
καὶ σταμάτησε! Τὸ σῶμα ἔ-
καμε μὴ κίνησιν.

Ἦτο κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς Ἑρριψε ἑναάδυνα-
το παράπονον καὶ ψιθύρισε.

—Βοήθεια! Ἄ! θὰ πεθάνω λοιπὸν χωρὶς νὰ μπορέ-
σω νὰ φανερώσω τοὺς δολοφόνους! Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ
ἔλθῃ.

—Μάλιστα! εἶπεν ὁ ἀγνωστος! εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀ-
κούσω! ὁ δουὲς τῆς Ὀρλεάνης;

—Νεκρὸς!

—Δυστυχία! Πολὺ ἄργά! Τὸ ὄνομα τοῦλάχιστον τῶν δο-
λοφόνων;

—Μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς;

—Εἶμαι κάποιος ποῦ ὀφείλει τὴν ζωὴν σου στὸν Δουκά
τῆς Ὀρλεάνης.

—Ποῖος εἶσθε;

Ὁ ἀγνωστος ἐγονάτισε στὸν τραυματία, καὶ εἶπεν·

—Εἶμαι κάποιος τὸν ὁποῖον ἐσκότωσε ἀπόψε ὁ Δουὲς
τῆς Βουργώνης. Μιλήστε.

XXXI'

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΟΜΙΛΕΙ

Τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Μπρασκάγι ὁ Λαβάν καὶ ὁ Μπρα-
σκαγιὸν μετέφερα τὸν σάκκον, ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς σάβα-
νον στὸν ἱππότην Πασσαβάν, καὶ καθὼς διέσχισαν τὴν μυ-
στικὴν ἐξώθυραν, μὴ φωνὴ πῶς τοὺς τοὺς ἐφώναξε νὰ
σταματήσουν. Γύρισαν καὶ εἶδαν τὸν λοχαγὸν τῶν Σωματο-

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

φυλάκων τοῦ ἀνακτόρου τῆς
Βουργώνης, στὸν ὁποῖον Γιάν-
νης ὁ Ἀτρόμητος, ἐνῶ ἀνέ-
βαινε τὴ σκάλα εἶχεν εἰπῇ με-
ρικές λέξεις. Ὁ λοχαγὸς διέ-
ταξε νὰ ἀφήσουν τὸν σάκκον
σὲ κάποιον φυλάκιον ἐκεῖ κον-
τὰ τὸν ὁποῖον εὗρισκοντο
καμνιά δεκαριά φρουροί.

—Νὰ βεβαιωθῇτε γιὰ πῶς
πράγμα λοιπὸν; ἀνεφώνησε
ὁ Μπρασκάγι.

—Νὰ βεβαιωθῶ διὸ ὁ ἀν-
θρώπος ποῦ βολάκεται στὸν
σάκκο εἶναι νεκρὸς— εἶπεν ὁ
λοχαγός. Ἐχὼ διαταγὴν.

—Ὁ ἐξοχώτατος δυσπιστῇ
σὲ μᾶς; εἶπεν ὁ Μπρασκάγι.
Ἀφοῦ σὰς εἶπαμε ὅτι εἶναι
νεκρὸς.

—Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ βε-
βαιωθῶ κι' ἐγώ. Ἐμπρὸς ἀ-
νοίχτε τὸν σάκκον! Διάβολε
νομίζετε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ
δυσχερестηθῇ νὰ βγάλῃ γιὰ μὴ
τελευταία φορὰ τὴν μήτην του

στὸ πορὰθυρο τοῦ κόσμου;
Ὁ ἀξιὸς λοχαγὸς ἀρχισε
νὰ γελᾷ. Καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι
ἀντήλλαξαν μὴ ἀπελπισμένη
ματιά. Καὶ οἱ τρεῖς ἔλεγαν·

«Εἶναι χαμένος!» Νὰ ἀναλά-
βουν ἕνα ἀγῶνα ἐναντίον τῶν
φυλάκων ποῦ ἦσαν ἐκεῖ συ-
ναγμένοι ἦταν δυνατόν! Τὸ
ἀδύνατον ἦτονὰ κάνουντὸν ἀ-
γῶνα χωρὶς θόρυβον. Καὶ ὁ

θόρυβος θὰ καλοῦσεν ὀλόκληρον τὴν φρουρὰν τοῦ ἀνακτο-
ρου! Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ ἔκαναν τὴν ζωὴν τοὺς οἱ τρεῖς
αὐτοὶ ἀχροῖοι μὴ καλὴ πράξη, βρῆκαν μπροστὰ τοὺς τὴν
ἀτυχία.

—Εἶναι ἀηδία νὰ εἶναι κανεὶς τίμιος ἄνθρωπος! εἶπεν
ὁ Μπρασκάγι.

—Τί θέλεις νὰ πῇς ἄθλιε; φώναξε ὁ λοχαγὸς τοῦ ὁποῖου
αἱ ὑπόνοιαις πολλαπλασιαζόντο.

—Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ ἐξοχώτατος μᾶς βρίζει. Δὲν θὰ
ἀνοίξω τὸν σάκκον—αὐτὸν—ὄχι.

—Οὔτε ἐγώ! εἶπεν ὁ Μπρασκαγιὸν σταυροκοπούμενος,
αὐτὸ εἶναι ἱεροσυλία.

—Οὔτε ἐγώ! πρόσθετον ὁ Λαβάν. Ἐν πρώτοις ἡ θεὰ
τῶν νεκρῶν μὲ παγώνει.

Ὁ Λοχαγὸς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους! Ἐτράβηξε τὸ ἔγχει-
ριδιὸν του, ἐσκυψε καὶ ἔκοψε τὸν κόμβον. Οἱ τρεῖς ἐυφομά-
χοι, πελιδνοί, ἔκλεισαν τὰ μάτια των! Ὁ Μπρασκάγι ἀνε-
στένανεν. Ὁ Μπρασκαγιὸν ἐβλαστήμησε. Ὁ Λαβάν ἔκλα-
ψεν! Καὶ φρικιώντες ἐπερίμεναν τὴν φωνὴν τῆς μανίας τοῦ
λοχαγοῦ καὶ τὴν φωνὴν τῆς λύπης τοῦ Πασσαβάν.

—Ἐμπρὸς! καλὰ! εἶπεν ἡσυχά ὁ λοχαγός, ξανακλείστε
καὶ μετεφέρατέ τον. Εἶναι νεκρὸς!

Οἱ τρεῖς ἀρχεῖοι ἀπολιθωμένοι ἀπὸ φρίκην, ἀνοίξαν τὰ
μάτια! ἔμειναν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ σηκωμένα τὰ
μαλλιά.

Ὁ ἱππότης Πασσαβάν ἦτον νεκρὸς.

Τὸ κερίνον πρόσωπόν του, τὰ σκληριμένα χαρακτηρι-
στικά του, τὸ ἀκαμπτο σῶμά του, μάλιστα ἦτον ἕνα πτώ-

μα, αὐτὸ ποῦ εἶχαν ἐμπρὸς των. Ἡ ἰδία σκέψη τοὺς ἤλθεν!
Εἶχε πνίξῃ τὸν σωτήρα των! Ἀρχισα νὰ τρέμουν.

—Ἐ, λοιπὸν! εἶπεν ὁ λοχαγός. Δὲν ἤθελον νὰ ἀνοίξουν
καὶ νὰ ὅτι τώρα δὲν θέλουν νὰ κλείσουν!

Ἐκαμε ἕνα νεῦμα σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς φύλακες, ὁ ὁποῖος
ἐγονάτισε. Ὁ σάκκος ξανακλείσθη! ὁ λοχαγὸς ἔφυγεν λέ-
γοντας·

—Πηγαίντε τον, εἶναι πεθαμένος.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐκυττάχθησαν στὰ μάτια, καὶ σὺν νὰ ρω-
τοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἂν ἦτον αὐτὸ ἀληθινόν.

Σήκωσαν τὸ πτώμα καὶ τὸ μετέφερον ἀπὸ τοὺς σκοτει-
νοὺς δρόμους πρὸς τὸν Σηκουάνα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σταματοῦσαν. Τότε ἄφιναν μὲ
προσοχὴ κατὰ τὸ πτώμα, ἔμειναν λίγα λεπτά σιωπηλοί,
καὶ ἔπειτα ὁ ἕνας ἔλεγε στὸν ἄλλον.

—Εἶναι ἀλήθεια νεκρὸς.

Ἐφθασαν στὶς ὄχθεις τοῦ Σηκουάνα.

—Τί θὰ κάμνωμεν τώρα; ρώτησε ὁ Μπρασκάγι μὲ ἕνα
ἀγωνιώδη τόνον στήν φωνήν ποῦ ἔκαμε ἐξαιρετικὴν ἐντύ-
πωσιν στυγρὸς τοῦ συντρόφου.

—Ἀφοῦ εἶναι νεκρὸς! εἶπεν ὁ Μπρασκαγιὸν. Θὰ εἰποῦ-
με τρεῖς φορὲς ὁ καθένας μᾶς τὸ πάτερ ἡμῶν! Αὐτὸ θὰ
κάμῃ ἐννέα φορὲς καὶ ἔπειτα..

Αὐτὸ τὸ ἔπαια τοὺς ἔκανε νὰ τρέμουν. Φρικιοῦσαν
στήν ἰδέαν νὰ προσθέσουν μὴ πέτρα στὸ λαμὸ τοῦ πτώ-
ματος, μὴ ἄλλη στὰ πόδια καὶ νὰ τὸν ρίψουν στὸν ποταμό.

Τὸν εἶχαν ἴδει τόσον λίγο. Ἀλλὰ
πόσα χρόνια τὸν ἐσκέπτοντο. Ἡ καρδιά
τοὺς ἦτον γεμάτη ἀπὸ αὐτόν! Πόσες
φορὲς δὲν εἶχον ὀρκισθῇ νὰ τὸν βροῦν
καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὴ ζωὴν τοὺς!

Τὸν εἶδαν! Καὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποῦ
θὰ τὸ μετέφερον σὲ μὴ βάρκα μέχρι
τὸ μέσον τοῦ Σηκουάνα καὶ ἐκεῖ θὰ
τὸν ἔρριχναν στὸ νερό! Μὴ ὀλόκλη-
ρη ὥρα ἐκάθηντο ἐκεῖ σκεπτόμενοι καὶ
ἀναποφάσιμοι.

Καὶ οἱ τρεῖς εἶπαν τὸ «Πάτερ ἡμῶν»
τέλος ἔφηραν τίς δύο πέτρες καὶ ἐγο-
νάτισαν νὰ τοῦ τίς δέσουν!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ νεκρὸς ἔφε-
ρνίσθη!

Οἱ τρεῖς ζωντανὸι ἀνεπήδησαν! Ἡ
πρώτη τους κίνησις ἦτο νὰ τρέξουν νὰ
φύγουν! Σὲ εἴκοσι βήματα ἐσταμάτη-
σαν, γύρισαν πρὸς τὰ πίσω, ἐπίσθη-
σαν ἀπὸ τὰ χεῖρα γιὰ νὰ οἰσθάνωνται
τὸν ἑαυτὸν τοὺς δυνατότερον ἐναντίον
κάθε προσπάθειας νέου φερνίσματος
τοῦ πεθαμένου καὶ μὲ τὰ μάτια ἔξω
ἀπὸ τὰς κόγχας των, ἐπλησίασαν, ἀ-
κούσαν!

Καὶ ξαφνικὰ μὴ φευγάλα ταχύτερη
καὶ πῶς ἀτακτῇ ἀπὸ τὴν πρώτην! Ἀ-
κούσαν τὸν θόρυβον τοῦ ὑφάσματος
ποῦ σχιζώταν. Ὁ νεκρὸς ἐξέσχιζε τὸ
σάβανόν του! Σὲ πενήντα βήματα ἐξ-
ανασταμάτησαν. Τότε ὁ Μπρασκαγιὸν
ἀνεφώνησε·

—Ἐ, λοιπὸν συμβαίνει τὸ ἴδιο
πράγμα ποῦ συνέβη καὶ στήν Σιτέ. Ὁ

ἱππότης Πασσαβάν εἶναι ἕνας νεκρὸς ποῦ δὲν πεθαίνει.

Ἀμα ὁ σάκκος ἀνοίξε μὲ μὴ μαχαιριά ὁ Πασσαβάν ἀνε-
σηκόθη, ἔμεινε λίγο ζαλισμένος. Ἐπειτα συνήλθε καὶ ἐ-
κύτταξε γύρω του! Πρώτα εἶδε τὸν Σηκουάνα.

—Ὡμορφα τὴν γλύτωσα! ἐμουρμούρισε φρικτιῶν.

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτόν καὶ τὸν
εἶδαν ὄρθιον, νὰ ζῇ. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε τὸν
καιρὸν νὰ ρωτήσῃ τί συνέβαινε ἢ τουλάχιστον νὰ ἐκπλαγῇ
γιὰ ὅτι συνέβη!..

—Ἀντίο γενναῖοι μου! εἶπεν, μόλις τοὺς ἀνεγνώρισε.
Θὰ ξανασυναντηθοῦμεν!

Ἐκείνιν εἶχαν γονατίσει καὶ ἔκλεγον! Μόλις ἐσηκόθησαν
δὲν τὸν εἶδαν πιά. Πῆγαν λοιπὸν στὸ Μέγαρον τοῦ δουκὸς
τῆς Βουργώνης καὶ παρουσιάσθησαν ἀμέσως στὸν κύ-
ριόν τοὺς.

—Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μπρασκαγιὸν, ὁ λοχαγὸς σὰς εἶ-
δε καλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο νεκρὸς.

—Ναί, καὶ κρατῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου! Ὁ σάκκος μὲ τὸ

χρυσάφι εἶναι ἐκεῖ!

—Εἶναι λοιπὸν πεθαμένος. Τὸν ἐφέραμε στὸν Σηκου-
άνα! ἔδεσσαν δυὸ πέτρες καὶ τὸν ἐρρίξαμεν στὸ νερό.

—Ὡστε τώρα ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ Ση-
κουάνα;

—Στὸ βάθος τοῦ Σηκουάνα, μάλιστα! Πεθαμένος! Ἄν
καμνιά φορὰ ξανέλθῃ...

—Δὲν ξανάρχονται ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐβάλετε, εἶπεν ὁ
Δουὲς. Πάρετε καὶ πηγαίντε

Ὁ Πασσαβάν ἔτρεχε πρὸς τὴν ὁδὸν Μπαρμπέτ. Ἦξερε
τόσον ὥραϊα τὸ Παρίσι του! Μέχρις τῆς ἡλικίας 12 ἐτῶν
πρὶν κλεισθῇ στὸν πύργον τοῦ Χουίντελόν, τὸ σπήτι τοῦ
ἦτο κυρίως ὁ δρόμος. Μόλις λοιπὸν συνήλθε εἰς τὰς αἰσθή-
σεις τοῦ ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς τὴν ὁδὸν Μπαρμπέτ, δηλαδὴ
ἐκεῖ ἀπὸ ποῦ θὰ περνοῦσε ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὀρλεάνης.

—Αὐτὸς ὁ μεγιστάν, ἐσκέπτετο, μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν,
καὶ ἐγὼ ποῦ μοῦ δίδεται μὴ τόσον ὥραϊα εὐκαιρία νὰ ἐξω-
φλήσω τὸ χρέος μου, αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν κοιμᾶμαι! Ἄ!

διάβολε, τώρα θὰ φθάσω πολὺ ἄργα.

Καὶ ὄντως ἔφθασε πολὺ ἄργα. Καὶ δταν τὸ πόδι του
σκόνταψε στὸν ἀκόλουθον ἀντελήφθη ὅτι δλα εἶχαν τε-
λειώσῃ. Τότε τὸν ἔπιασε μὴ πραγματικὴ μανία. Κατηρά-
σθη τὸν ἑαυτὸν του. Ἀλλὰ κατηράτο καὶ τοὺς δολοφόνους
καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν δοῦκα τῆς Βουργώνης!..

Γονατισμένος κοντὰ στὸν τραυμα-
τισμένον ἀκόλουθον, τοῦ ὁποῖου ὑπο-
βάσταζε τὸ κεφάλι ἄκουσε μὲ τὰ δόν-
τια σφιγμένα, τὴν διήγησιν ποῦ τοῦ ἔ-
καμε γιὰ τὴν σύρραξιν. Ποῖοι λοιπὸν
ἦταν οἱ δολοφόνοι;

—Ἀνεγνώρισα καὶ τοὺς τέσσερις
εἶπεν ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖος ἐλαχά-
νιαζε.

—Ἐ, λοιπὸν. Πέστε τοὺς μου, γιὰ
νὰ ἐκδικήσω τὸν δυστυχὴ πρίγκηπα.

—Ἦσαν ὁ Ὀκεντοβίλ. Ὁ Σκάς. Ὁ
Γκύς καὶ ὁ Κουριέζ.

—Ὡστε τοὺς γνωρίζετε λοιπὸν;
Ἄς μὴ μιλάμεν πιά γι' αὐτούς.

Ἄ! σὰς μεταφέρω τώρα κάπου
γιὰ νὰ σὰς γιαιτρέψω.

Ὁ Πασσαβάν ἐδοκίμασε νὰ τὸν ση-
κώσῃ! ἀλλὰ αὐτὸς ἔβγαλε μὴ φωνὴ
πόνου.

—Ἄς περιμένωμεν λίγο, κάντε κου-
ράγιο.

—Ἀνωφέλεις, εἶπεν ὁ ἀκόλουθος.
Ἐκτυπήθηκα γιὰ γερά! Θὰ πεθάνω!
ἀλλὰ σὲς ὀρκισθῇτε μοι ὅτι..

Ὁ ἱππότης ἐβεβαιώθη διὸ ὁ ἀκόλου-
θος ἦτον νεκρὸς, χωρὶς νὰ προφθάσῃ
νὰ τελειώσῃ ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε, νὰ εἰπῇ.

Ὁ Πασσαβάν ὅμως ἐμάντευσε τὴν σκέ-
ψιν του! Ἐσηκόθη! Ψηλαφητὰ μέσα
στὸ σκοτάδι ἀνεζήτησε τὸ πτώμα τοῦ
δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης καὶ ὅφου τὸ βρή-
κε τὸ ἔβαλε κοντὰ στὸν τοίχο κάποιου
σπητιοῦ καθὼς καὶ τὰ δύο ἄλλα πτώ-
ματα καὶ ἔπειτα ἔφυγεν.

Εἶχεν τὴν ψυχὴν γεμάτη φρίκην! Καὶ ἂν δὲν εἶχε καμ'
μὴ ἀφορμὴ εὐνωμοσύνης γιὰ τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης
πάντως ἡ παγὶς αὐτὴ τοῦ Γιάννη Ἀτρόμητου θὰ τοῦ προ-
καλοῦσε τὴν ἀγανάκτησιν. Ὁ δουὲς ἦτον ἕνας συμπαθητι-
κὸς τύπος τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε καὶ ἐπὶ τέλους ἦτο ὁ ἀν-
θρώπος ποῦ τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν! Τώρα ἀντιλαμβάνετο διὸ
ἡ ἐπέμβασις τοῦ δουκὸς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ δὲν ἦτον πράξις
χωρὶς γενναιοδωρία, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις ἤμποροῦσε νὰ
προκαλέσῃ ἐναντίον του τὸ μῖσος τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀτρό-
μητου.

—Καὶ ποῖος ξεύρει, εἶπεν ὁ Ὀκεντοβίλ καὶ οἱ σύντροφοι
του δὲν διηγῆθησαν τὴν σκηνὴν ἐκείνην στὸν κύριόν τοὺς.

Ὡστε εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀξίου αὐ-
τοῦ Μεγιστάν; Καὶ ἔκλειαν ἀπὸ λύσαν.

Μηχανικὰ κατεθύθη στὸ πανδοχεῖο, ὅπου ἔμενε. Ἄλ-
λοτε ἐβάδιζε γρήγορα, ἄλλοτε σταματοῦσεν!

Ξαφνικὰ ἔπεσε ἐπάνω σὲ μὴ ομάδα ἀνθρώπων ποῦ
προξενοῦσαν ἕναν μεγάλον θόρυβον, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκού-

σή. Τόσον ήτο άπορροφημένος.
Αυτοί οι άνθρωποι έβριζαν δλους τους διαβόλους και τόν έσπρωξαν ! Ο Πασσαβάν πού συνήλθε γρήγορα έτοιμαζόταν νά άπαντήση στήν επίθεσιν.
—Στό διάβολο μεθύστακα, είπεν ένας άπό τους άγνώστους !

Ο Πασσαβάν έμεινε άπολυθωμένος, κι' έδάγκασε τήν γλώσσα του γιά νά μή μιλήση.

—Χολέρα νά σέ πιάση, προσέθεσεν ό άλλος !

—Θά φύγης γέννημα του διαβόλου ;

Και ό Πασσαβάν σιωπούσε. Άφησε νά τόν σπρώχνουν και γλύστρησε κατά μήκος του τοίχου.

—Ο έχθρός φεύγει, είπον και οι τέσσαρες γελώντας.

Και έξακολούθησαν τόν δρόμον τους ! Ήσαν οι γνώριμοί μας Όκεντοβίλ, Κουρτέγ, Γκός και Σκάς ! Έβγαναν άπό τό πανδοχείο του Τυμπόν.

Πάντως οι δολοφόνοι δέν ήσαν ήσυχoi ! Δέν έπρόκειτο περί ενός κοινού ανθρώπου. Τό θύμά των ήτον ό αδελφός του βασιλέως ! «Στό κάτω κάτω και άν ζητήσουν ευθύνες, θά δώση ίκανοποίησιν ό κύριός μας, ό δούξ της Βουργώνης» έσκέπτοντο.

Όταν έφθασαν στήν πόρτα του Άνακτόρου έφώναξαν δυνατά νά νά τους άνοίξουν.

Πίσω των, άπό τό βάθος του σκότους βγήκε μιά φωνή πού τους έκαμε νά γυρίσουν φρικιδώντες ! Ή φωνή έλεγε.

—Όκεντοβίλ ! Όκεντοβίλ !

—Άκούτε ; είπεν ό Όκεντοβίλ τρίζοντας τά δόντια του ! Είναι ή φωνή του !

—Ή φωνή του νεκρού ! άπήντησεν ό Γκός.

—Άλλά άπάντησε λοιπόν ! είπεν ό Σκάς.

—Όκεντοβίλ ! Όκεντοβίλ ! έπανέλαβε μιά φωνή πού βγαίνει άπό τήν άβυσσον της νύκτας.

—Νά με ! τί με θέλεις ; είπεν ό Όκεντοβίλ. σάν πεθαμένος άπό τήν φρίκην.

—Όκεντοβίλ, έφώναξεν ή φωνή. Θά πεθάνης άπό τό χέρι μου !

—Σκάς είσαι εκεί ;

—Είμαι ! άπήντησεν ό Σκάς, ένω έσηκώνοντο οι τριχες του κεφαλιού του.

—Σκάς ! έφώναξεν ή φωνή. Θά πεθάνης άπό τό χέρι μου ! Γκός εκεί είσαι ;

—Εδω είμαι ! άπήντησεν ό Γκός τρέμοντας.

—Γκός θά πεθάνης άπό τό χέρι μου ! Κουρτέγ και σύ θά πεθάνης άπό τό χέρι μου ! έφώναξεν ή ίδια πάντοτε φωνή.

—Ή φωνή έσιώπησεν ! Άκούγαν άκόμη ! Άκούγαν τό μυσήριο ! Προσεπάθουν νά διακρίνουν μακρύνει ! Έβλεπαν τόν τρόπον ! Ή αφνικά άνοιξε ή πόρτα και έμπήκαν μένα.

—Κλείστε ! άμπαρώστε ! δέστε τις άλυσσιδες !

—Έκλεισαν ! Άμπαρώσαν ! Έτράβηξαν τις άλυσσιδες.

Άλλά ό τρόμος και τό μυστήριο μπήκε μέσα μαζί τους !

Όχροι, πελιδνοι, κάθιδροι έτρεξαν πρós τήν σάλλαν των δπλων και βρήκαν έμπρός των τόν Γιάννην Άτρόμητον !

—Ε, λοιπόν ! είπεν όσθμαίνοντας όδούξ της Βουργώνης. Έτελείωσεν είναι νεκρός.

—Έξοχώτατε Ό Πασσαβάν έσκοτώθη

—Κατάρα ! άνεφώνησεν ό δούξ. Είναι μεθυμένος !

—Έξοχώτατε τί έγινεν ό άνθρωπος πού ήτον έδων ; είπεν ό Όκεντοβίλ.

—Κεραυνός έπάνω σας ! βρυχήθηκε ό δούξ ! Άν δέν

μοι άπαντήσετε σέ ό,τι σάς ρωτώ, θά διατάξω νά σάς κρεμάσουν !

—Χέριν, έξοχώτατε ! είπεν ό Γκός, ό όποιος, έγονάτισε. Άλλά προτιμάμε νά πεθάνωμεν παρά νά μήν ξέρουμε επί ένα άκόμη δευτερόλεπτο τί άπέγινεν ό Πασσαβάν.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους έκύταζεν με αυτή τήν σκυθρωπή έκπληξη του τρέμου, στήν πρώτη άστραπή της θυέλης πού πρόκειται νά έκσπάση ! Έννόησεν δι κάτι τρομερό συνέβαινε. Ή ύπόθεσις του Δουκός της Όρλεάνης έρχώταν σέ δευτέραν μοίρα ! Έννοίωσε μιά άγρή χαρά γιά τήν έκστηλη τόν λοχαγόν του νά βεβαιωθεί γιά τόν θάνατον του Πασσαβάν.

—Γιατί οι έρωτήσεις αούταις ; είπε.

Δέν άπήντησαν. Με μιά φωνή βροντώδη ό δούξ έκάλεσε τόν λοχαγόν του. Αυτός έτρεξε τρομαγμένος. Ό δούξ διέταξεν.

—Πέστε μου, έπανελάβετέ μου, τί είδατε κάτω ;

—Έξοχώτατε άνοξα τόν σάκκον ! Είδα τόν άνθρωπον ! Ήτο πλέον δύσκαμπτος ! Ή καρδιά δέν κτυπούσεν. Τότε διέταξα και έκλεισαν τόν σάκκον, και τόν έπήγαν.

—Στείλτε μου αούτους πού τόν μετέφεραν, διέταξε ό δούξ.

Σέ λίγα λεπτά οι Μπρασκάγι, Λαβάν και Μπρασκαγιόν ήταν μπροστά του.

Ό δούξ διέταξεν.

—Πέστε μου, τί έκάματε τό πτώμα.

—Τό πτώμα ; είπεν ό Μπρασκαγιόν και με τους άγκωνες έκτύπησε δεξιά και άριστερά τους δύο άλλους γιά νά είναι προσεκτικοί.

—Τό πτώμα ! Ή κατάρα έπάνω σας ! τί έκάνατε τό πτώμα ;

—Ό έξοχώτατος μάς ειρωνεύεται ! είπεν ό Μπρασκαγιόν.

—Πρέπει νά πάμε νά τό ξαναφαιρέσωμεν ; είπεν ό Μπρασκάγι.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ό δούξ έπέισθη ! Ό Μπρασκάγι χωρίς νά κάνη λάθος ούτε σέ μιά λέξη, ξανάρχισε τήν ιστορίαν του, πώς μετέφερεν και έρριψαν τό πτώμα στόν ποταμόν !

—Στήν αιώνιότητα ! πρόσθεσεν θρησκευτικά ό Μπρασκάγι.

—Καλά ! πηγαίνετε ! είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος.

Έκαμαν μιάν στροφή και άπεσύρθησαν.

—Βλέπετε λοιπόν, είπεν ό Γιάννης Άτρόμητος, ότι ό Πασσαβάν είναι νεκρός.

Ήτον γιά αούτό βέβαιος ! Και όμως αισθανώτανε στό βάθος της ψυχής του ότι δυσπιστούσε πρós τήν μοίραν !

Οι τέσσαρες έμπιστοί του έκυττάχθησαν μεταξύ των.

—Είναι λοιπόν άλήθεια νεκρός ; είπαν με άλλωιωμένα χαρκτηριστικά.

Γιάστιγμή φαντάσθηκα ότι ό Πασσαβάν ζούσε ! Άν ήταν έτσι με τό καλό τους έγχειρίδιον στό χέρι δέν έφοβούντο τίποτε ! Άλλά νεκρός ήτο άλλο πράγμα ! ή φωνή πού τους άπειλούσε έρχώταν σάν άπό μυστήριο.

Τέλος διηγήθησαν τήν ιστορίαν της όδοι Μπεμπέτ.

Γιάννης ό Άτρόμητος τους άκουσε φρικιδών ! Όταν τόν έβεβαίωσαν πώς τόν είδαν νεκρόν, τότε ένας άναστεναγμός βγήκε άπό τά στήθη του.

—Τί νά τό κάμωμεν ; πρόσθεσεν ό Λαβάν.

Ο άνθρωπος ο οποίος έπαιχε μέσα σ' αυτό το κατασκότεινο δωμάτιο να βρή την καρφίτσα είχε δοκιμάσει προηγουμένως ν' αιώσει με νούμερα το πέτασμα του χρόνου. Κανένα σημάδι, στους τοίχους ή πουθενά, άλλου δεν μπορούσε να του χρησιμεύσει σε τίποτα, γιατί οι τοίχοι ήταν βαμμένοι κατάνυχοι. Πολύ πριν είχε δοκιμάσει να κάμει χαρακιές πάνω στα χοντά σανίδια που κοιμόταν, από τότε όμως που γι' αυτή τη δουλειά τοῦμεινε στη διάθεσή του μόνον ένα κομμάτι ντενέκ από κουτί κονσέρβας, παραιτήθηκε τ' ο σκοπὸς του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴ θυμᾶται πόσες μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πὺν ἔψαχνε νὰ βροῖτὴν καρφίτσα. Τοῦ φαίνονταν πὺς ἦταν μὴ βδομάδα. Μποροῦσε ὅμως νὰ ἦταν περισσότερο ἢ καὶ λιγώτερο.

Ὁ Λόενα περπατοῦσε μὲ τὰ τέσσερα, ψηλαφόντας ἀδιάκοπα στὸ θεοσκότεινο λιθόστρωτο. Ἐξάφνα τὸν κυρίεψε μὴ ἰδέα. Σηκώθηκε ὀρθὸς, καὶ ψηλάφησε, ἕνα γύρω, τὴν ἄκρη τοῦ σακκακιῦ του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν ἡ καρφίτσα νὰ μὴν εἶχε χαθῇ ὅπως ἐνόμιζε. Τὰ δάχτυλά του κάτω ἀπὸ τὸν γακὰ, ψηλάφησαν τὸ κεφάλι μὴς καρφίτσας. Ὑστερὰ ἐνοιῶσαν τὸ κεφάλι μὴς δευτέρης, μὴς τρίτης, τέταρτης, πέμπτης. Κανένα ἄλλο κεφάλι καρφίτσας δὲν μπόρεσε νὰ βροῖ, Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ ἦταν ἕξη. Τὴν μὴ, λοιπὸν, τὴν εἶχε χάσει. Γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιος κι' ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὴν βροῖ.

Ἦξερε ὅτι ἡ καρφίτσα ἔπρεπε νὰ βροῖσκαται κάπου στὸ σκοτάδι. Ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπως δὲν μποροῦσε νὰ δραπετεύσει κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἐπρεπε λοιπὸν, νὰ τὴν βροῖ γιὰ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν μικρὸ—2 μέτρα καὶ 40 ἑκατοστὰ μήκος καὶ 1 μέτρο καὶ 50 ἑκατοστὰ πλάτος!— καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κρυπτή πὺν νὰ εἶχε χαθῇ.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια στὴ Μασσαλία κυριευμένος ἀπὸ πάθος γιὰ τὴν ἀπίστια τῆς ἐρωμένης του, τῆς μικρῆς Λουίζας Ντεσὺλ, τύφλωσε τὸν ἀντίζηλό του, ἕναν νεαρὸ ζωγράφο, μὲ βιτριόλι.

Γιὰ τὸ ἔγκλημά του αὐτὸ καταδικάστηκε κι' ἐστάλη νὰ ἐκτίσει τὴν ποινὴ στὴς φυλακὲς τῆς Νέας Καληδονίας. Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια ἐπέτεθη ἑνὸς δεσμοφύλακος μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸν πνίξη. Ἐταί ἡ διεύθυνση τῶν φυλακῶν τὸν θεώρησε ἐπικίνδυνον καὶ διέταξε νὰ τὸν κλείσουν στὸ μαῦρο κελλί.

Μέσα, λοιπὸν, σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κελλί ὁ Πάυλος Ράντιν ἔψαχνε νὰ βροῖ τὴν καρφίτσα. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ τοῦ φύγη ἡ ἰδέα ὅτι εἶε πάθει κάτι.

Ἡ ἀκίνησία καὶ οἱ σκέψεις τοῦ φερόνταν στὸ νοῦ τὴν ἀπάθεια ὁπτασία τῆς τρέλλας.

Ἐταί ἀπὸ φόβο μήπως γίνε κι' αὐτὸν τρελὸς, εἶχε ἐφεύρει ἐκείνη τὴν ἀπασχόληση: Πὺς νὰ βροῖσκα τὴς ἕξη καρφίτσες, τὴς ὁποῖες δὲν τὴς ἔβρισκε τὴς καρφίτσωνε στὸ γακὰ τοῦ σακκακιῦ του. Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τὸν διεσκέδαζε καὶ τοῦ κρατοῦσε τὸ μυαλὸ ἱσορροπημένο.

Εὐθὺς μόλις τὸν ἔρριξαν μέσα στὸ μαῦρο κελλί, ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὸ παιχνίδι τοῦ ἀψηφώντας τοὺς φόβους, τὴν μοναξιά καὶ τὸ σκοτάδι.

Ἐπαίρνε τὴς ἕξη καρφίτσες τὴς πέταγε μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ κατόπιν ἔψαχνε νὰ τὴς βροῖ. Ἐταί περνοῦσε τὴν ὥρα του καὶ προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον του, πὺν ἦταν τὸ ἀντιφάρμακο τῆς ἀνίας καὶ τῆς τρέλλας.

Ὁ Πάυλος Ράντιν εἶχε ἐπαναλάβει τὸ παιχνίδι τοῦ αὐτοῦ πολλὰς φορὲς, καὶ κάθε φορὰ κατάρθωνε νὰ βροῖσκα καὶ τὴς ἕξη καρφίτσες. Τώρα ὅμως εἶχε περνοῦσε στὸ σκοτάδι τὴς ἕξη καρφίτσες, κι' εἶχε κατορθώσει νὰ βροῖ τὴς πέντε. Ἡ ἕκτη καρφίτσα εἶχε χαθῇ. Ὁ χρόνος περνοῦσε καὶ ὁ Πάυλος Ράντιν μὲ ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον, ἔψαχνε συστηματι-

ΟΙ
ΕΞΗ

ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

κά νὰ βροῖ τὴν χαμένη καρφίτσα. Ἐψαχνε δλοένα. Ἀδίκαια ὅμως. Μποροῦσε κάλλιστα νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ αὐτὴ ἐρευνᾶ του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ παιχνίδι τοῦ μὲ τὴς πέντε καρφίτσες ποῦεῖχε. Ἡ σκέψη ὅμως αὐτὴ τὸν ἀνέσταισε, καὶ τοῦτο γιὰτὶ μποροῦσε νὰ ἔχανε καὶ τὴν πέμπτη καρφίτσα. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ νὰ ἔχανε τὴν τετάρτη καὶ οὕτως καθ' ἑξῆς, καὶ νὰ ἔμεινε δίχως καρφίτσες. Πὺς τότε θὰ περνοῦσε τὴν ὥραν του; Ἀσφαλῶς θὰ τρελαινόνταν πὺν δὲν θὰ εἶχε νὰ ἀπασχοληθῇ σὲ τίποτα. Ὅχι! Ὅχι! Ἐπρεπε νὰ βροῖ καὶ τὴν ἕκτη καρφίτσα!

Διέκοψε τὴν ἐρευνᾶ του καὶ κτύπησε τὴν μηδαμινότητα πὺν τὸν περιέβλεπε. Ἐνοιῶσε τὸ σκοτάδι νὰ τοῦ καίη τὰ μάτια σὺν βιτριόλι. Τὸν κυρίεψε φόβος καὶ ἐπανελάβε μὲ νευρικότητα τὴν ἐρευνᾶ του. Τώρα ὅμως τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν καὶ ψηλάφειαν τὴν πόρτα, τοὺς τοίχους. Ἐψαχνε δίχως τὸ χαρακτηριστικὸ του σύστημα. Ἡ τρεμὸντα τῶν δαχτύλων του εἰσεβαλεν βαθμικῶς σὲ ὅλο του τὸ κορμί, ἐξικολουθώντας νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ σκοτάδι πανικὸβλητος. Χτυποῦσε κάθε τόσο τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο καὶ φρένιαζε πότερη. Ἐπρεπε νὰ βροῖ τὴν καρφίτσα πάσηθυσία γιὰτὶ θὰ τρελαινόνταν. Τ' ἀλλεπάλληλα χτυπήματα σὺς τοίχους τοῦχαν δημιουργήσει τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ δωμάτιο εἶχε μικρύνει ἀκόμα, καὶ οἱ κινήσεις του ἔγιναν περὶωσιμένες, ψάχνοντας μόνον γύρω του, μὲ συνεχεῖ νευρικότητα. Συγχρόνως δὲ πίστευε, καὶ σκεφτόταν ἔμμονα δὲ ἡ καρφίτσα ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε ἐξφανισθῇ ἀπὸ κεῖ μέσα. Κάπου ἦταν κρυμμένη κι' ἔπρεπε νὰ τὴν βροῖ.

Οἱ ἐρευνᾶς του διακοπόνταν ἀπὸ μὴ σειρά σπασμῶν, ὁ καθένας ἀρχίζε μὲ μὴ νευρικὴ ταραχὴ, μεταβαλλόταν σὲ πανικὸ καὶ κατέληγε σὲ λιποθυμία. Σὲ λίγο συνεχόταν, ἐπανελάμβανε τὴν ἐρευνᾶ του γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ ἴδια παρὰπάνω συμπτώματα.

Βρισκόταν σὲ μὴ τέτοια ψυχολογικὴ κατάσταση ὅταν ἔξαφνα ἀκουσε μὴ φωνή.

Σταμάτησε κι' ἀφουγκράστηκε.

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιῦ τοῦ ἀνοιξε. Στὸ φωτισμένο ἀνοιγμά της στεκόταν ἕνας φύλακας, ἀπὸ τὸν ὅμο τοῦ ὁποῖον ἔξεῖχε τὸ κεφάλι ἑνὸς δευτέρου πὺν βρισκόταν ἀπὸ πίσω του.

—Ἐλα ἔξω! Ἡ τιμωρία σου ἔληξε, τὸν διέταξε ὁ δεσμοφύλαξ. Θὰ σὲ μεταφέρουμε στὰ συνηθισμένα κελλιά ἐκεῖ ὅπου ἦσουν πρὶν ἔλθης ἐδῶ.

Ὁ δεσμοφύλακας ὅμως εἶχε μεγαλύτερο λάθος.

Ὁ Πάυλος Ράντιν δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν μεταφέρουν στὰ ἐπάνω κελλιά. Πρῶτισσε νὰ μείνῃ σὶδ «μαῦρο κελλί» του γιὰ νὰ βροῖ τὴν καρφίτσα.

Εἶχε γίνε τόσο ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη στυμναλότης, ὥστε οἱ δύο φύλακες χρειάστηκαν νὰ τοῦ περάσουν τὴς χειροπέδες, νὰ τὸν σπρώξουν, νὰ τὸν κλωσήσουν, νὰ τὸν τραβήξουν... Ἐπὶ τέλους κατάρθωναν μὲ μεγαλὴ ἀγωνία νὰ τὸν βγάλουν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

—Ἀφῆστέ με! Ἀφῆστέ με! Θέλω νὰ βροῖ τὴν καρφίτσα! ἰ τοὺς φώναζε ἔξαλλος κάθε τόσο.

Τὸν πῆραν καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τῶν φυλακῶν. Ἐκεῖ τὰ κελλιά ἦσαν μεγάλα, ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς ἔμπαναν ἀπὸ τὰ παράθυρα, καὶ ἡ ἐπίπλωση κι' ἡ περιποίηση ἦταν κάπως ἀνθρώπινη, Στὰ κελλιά αὐτὰ ἔκλειναν τοὺς τρελλοὺς!

Ἐκεῖ μέσα, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κελλιά κι' ἐπὶ δλόκληρα χρόνια, ὁ Πάυλος Ράντιν στριφογυροῖσε στὸ πάτωμα μὲ τὰ τέσσερα καὶ μὲ τὸ ἀπλετο φῶς τῆς ἡμέρας ἔψαχνε νὰ βροῖ τὴν καρφίτσα. Τρελλὸς πᾶ συνέχιζε τὸ παιχνίδι τοῦ πὺν εἶχε ἐπινοήσει ἀπὸ φόβο μήπως τρελ' αἰθῇ.

ΡΙΤΣΑΡΔ ΝΤΡΙΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ Λίστ καὶ ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκούλτ

Ἡ Μαρία ντ' Ἀγκούλτ, τὸ γένος Φλαβινὺ, ἦταν μὴ ἀπὸ τὴς τρεῖς καλλονῆς τοῦ Φωμπούργκ Σαῖν Ζερμαίν, τὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία νῶν Παρισίων. Τὸ λεπτὸν πνεῦμα, ἡ μόρφωσις καὶ ἡ καλλιτέχνια ἦσαν τὰ ψυχικὰ προσόντα τῆς νέας αὐτῆς καὶ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς φανέρωναν μὴ μυστικοπάθεια γιὰ τὸν ἔρωτα, πὺν δὲν βρῆκε στὸν ἄνδρα πὺν ἡ οἰκογένειά της καὶ οἱ κοινωνικὲς συνθήκες τῆς ἐπέβαλλον.

Στὰ 1833 ἐγνώρισε τὸν Φράνς Λίστ, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου βρῆκε πὺς μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ρωμαντική της φαντασία. Ὁ Λίστ δὲν ἦταν μόνον ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἐθαύμαζε κι' ἐλάτρευε σὺν ἕνα νέα μουσικὸ εἶδωλο, ἀλλὰ ἦταν ἕνας νέος ὀρειώτατος μὲ ὡχρὸ πρόσωπο στεφανωμένο μὲ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά καὶ πὺν ἡ ματιά του εἶχε σαγηνεύσει πολλὰς γυναίκες καρδιές.

Ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκούλτ μάταια προσπαθῆσε ν' ἀντισταθῇ στὴ πρώτη συνάντησή της μὲ τὸν Λίστ. Ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν κατάρθωναν νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Μαρία τὴν σαγηνὴν τοῦ Λίστ πὺν ἦταν κι' αὐτὸς, σκλάβος τῆς φωνῆς τῆς καρδιάς του.

Σὲ λίγο καιρὸ ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκούλτ γίνθηκε ἐρωμένη τοῦ Λίστ καὶ ἀδιαφοροῦσε μὴ σὸςτὰςτὸ πάθος της, γιὰ κάθε κοσμικὸ σκάνδαλο καὶ γιὰ τὴν προσβολὴ τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἡ Γενεὴ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς ἐρωτικῆς περιπετειᾶς τοῦς. Ἀπομονώθηκαν ἐκεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον κι' ἔζησαν ἕνα δλόκληρον χρόνον μὲσα σ' ἐρωτικὰ ὄνειρα, στὴ καλλιτεχνία, στὴν πνευματικὴ ἀπόλαυσιν.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀγκούλτ ἐνοιῶσε πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι μόνον ἡ ἐρωμένη τοῦ Λίστ, ἀλλὰ καὶ ἡ σύντροφος του, ἡ ἔμπνευσίς του, ἡ ἐμπιστὸς του.

Ὅμως κατάρθωνε τάχα νὰ δημιουργήσῃ μὴ τέτοια ἀτμόσφαιρα, σύμφωνα μὲ τοὺς σκοποὺς της;

Ἐν μέρει ναί. Στὴ κόμησσα Μαρία ὁ Λίστ ὀφείλει ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ του δύναμη καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν του.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ σταθεροποιήσουν τὸν ἔρωτά των καὶ ἡ ζηλοτυπία τῆς κομῆσσης Ντ' Ἀγκούλτ ἀντέκειτο ριζικὰ στὴ ζωερὴ καὶ φλογερὴ φύσιν τοῦ μουσικοῦ πὺν ἤθελε νὰ διατρέξῃ μόνος τὸν δρόμον τοῦ θριάμβου του.

Πολλοὶ ἐμίσουσιν αὐτὸ τὸ ζευγάρι πὺν ἐπαρουσίασε στὸν κόσμον τὸν ἔρωτά του τὸν στεφανωμένο μὲ ρόδα, κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ ἰδιόρρυθμη γυναίκα μὲ τὰ ἀνδρικά φορέματα, ἡ περφόμος συγγραφεὺς πὺν εἶδε στὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι δυὸ ἥρωες τοῦ μυθιστορήματος της.

Ἡ Γεωργία Σάνδη πὺν ἦταν φίλη τοῦ Λίστ, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη προσωπικῶς τὴν Μαρία, τῆς ἐξέφρασε ἐν τούτοις τὸν θαυμασμό της μὲ μὴν ἐπιστολή:

«Ὁραία Μαρία, κόμησσα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, δὲν σὰς γνωρίζω προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀκουσα ἀπὸ τὸν Φράνς Λίστ πολλὰ γιὰ σὰς. Νομίζω πὺς ὕστερα ἀπ' αὐτὰ, μπορῶ νὰ σὰς πῶ πὺς σὰς ἀγαπῶ καὶ πὺς μοῦ φλίνεσθε ἡ μόνη γυναίκα, ὀραία, ἀνεκτίμητη καὶ πραγματικὰ εὐγενὴς στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξι τῆς Γαλλίας.»

Ἐτοῦς γιὰ μὴνὰ ὁ πραγματικὸς τύπος τῆς μυθικῆς πρὶγκηπίσσης, τῆς πραγματικῆς καλλιτέχνιδος, τῆς ἐρωτευμένης...

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Σάνδη ἐγνώρισε τὴν Μαρία στὸ Σα-

μονί ὅπου ἡ συγγραφεὺς ἐμίλησε σ' ὅλους τοὺς φίλους γιὰ τ' «Ἀπομνημονεύματά» της.

Σὲ λίγον ὅμως καιρὸ ὁ Λίστ κατάλαβε πὺς εἶχε παρατήσῃ κάπως τὴν σταδιοδρομία του.

Ἐπρεπε νὰ γυρῇ στὸ Παρίσι καὶ ἀψηφώντας τὸ σκάνδαλο πὺν εἶχε δημιουργηθῇ, νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ ἔδαφος πὺν ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ πάρουν.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ κοντὰ του τὴ φίλη του γιὰτὶ ἡ παρισινὴ ἀριστοκρατία τὴν μισοῦσε ἐπειδὴ ἐγκατέλειπε τὰ πάντα γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της.

Ἡ Μαρία Ντ' Ἀγκούλτ ἔμεινε φιλοξενούμενη τῆς Γεωργίας Σάνδης, στὸ Νοχάντ. Ἡ φίλιὰ ὅμως τῶν δύο αὐτῶν

γυναικῶν δὲν ἄργησε νὰ παρουσιάσῃ τὴς πρῶτες ψυχρότητές της.

Ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκούλτ δὲν λησμονήσῃ τὴν ἀριστοκρατικὴν κατὰ γωγί της. Διετήρησε, τὴς εὐγενικῆς τῆς συνήθειες ἂν καὶ ἡ ζηλοτυπία τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ, ἐπειδὴ ὀκεφτόταν πὺς διάφορες γυναῖκες ἐπλησίαζαν τὸν ἀγοπημένο της.

Οἱ φίλοι της ἐδικαιολογοῦσαν τὴν ζήλια της, λέγοντας: «Ἡ κόμησσα ἔχει δίκην. Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα πὺν ἐνέπνευσε στὸν Λίστ τ' ἀριστουργήματα του. Γιὰ σκεφθῆτε τὸν Δάντη καὶ τὴν Βεατρίκη...»

Μόλις ὅμως τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ Φράνς, ἀπῆντησε:

«Ὁ Δάντης ἐδημιούργησε τὴν Βεατρίκη καὶ οἱ γυναῖκες σὺν κι' αὐτὴν πεθαίνουν στὰ δέκα ὀκτῶ χρόνια.»

Ὁ Λίστ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀρχισε νὰ ὑποφέρῃ γιὰτὶ ἐργαζόταν πολλὰ καὶ συντηροῦσε τὰ τρία παῖδά πὺν τοῦ ἔδωσε ἡ Μαρία, μετὰ τῶν ὁποῖων ἦτο καὶ ἡ Κόζιμα πὺν ὑπῆρξε ἡ σύντροφος τοῦ Ρίχαρδου Βάγνερ. Στὰ 1844, ὁ Λίστ ἐγκατέλειπε τελειῶς τὴν Μαρία, ἀλλ' ἐκείνη στὸ χρονικὸ διάστημα πὺν

βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸν Φράνς, ἔγινε συγγραφεὺς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ντανιέλ Στέρν, κι' ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτο τῆς ἔργου «Νελλίντα» πὺν σ' αὐτὸ ἐπιγουράριζαν ἐκείνη κι' ὁ Λίστ ὑπ' ἄλλο ὄνομα. Κι' ἐνῶ στὸ ἔργο της αὐτὸ ἐπαρουσίαζε, κατ' ἀρχὴν τὸν Λίστ, ὡς ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία, τὸν παρίστανε τέλος ὅτι πεθαίνει ἀπὸ λύπη γιὰτὶ, ἐγκατέλειπε τὴν ἐρωμένην του...

Ὁ Λίστ προσεποιήθη ὅτι δὲν κατάλαβε τὸ πνεῦμα τῆς συγγραφῆς καὶ ὅτι δῆθεν στὸν ἥρωά τοῦ μυθιστορήματος ἀνεγνώρισε ἕνα φίλο τοῦ ζωγράφου κι' ἔστειλε μὴν ἐπιστολὴ στὴν Μαρία ὅπου τῆς ἔγραψε: «Μὰ γιὰτὶ ἔκακομεταχειριστήκατε τόσο πολὺ τὸν φτωχὸ Λέχμαν!»

Τὸ βιβλίον ὅμως αὐτὸ ἐδημιούργησε μὴ ὁ σκάνδαλο κι' ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ διακοπῇ καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἀκόμη μετὰ τῶν δύο ἐραστῶν.

Πράγματι, στὰ 1876, ὅταν ὁ Φράνς Λίστ ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς μητέρας τῶν παιδιῶν του εἶπε:

«Χωρὶς νὰ κάνω τὸν ὑποκριτὴ, δὲν μπορῶ νὰ μὴν τὴν κλάψω. Ἡ Μαρία Ντ' Ἀγκούλτ, ἐκτὸς ἀπὸ ὀρισμένες στιγμὲς ψυχικῆς καταπτώσεως, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνάμνηση τοῦ ἔρωτός μας...»

Ὁ θάνατος ὅμως τῆς Μαρίας ντ' Ἀγκούλτ ἐδημιούργησε στὸν Λίστ μὴ τέτοια ψυχικὴ κατὰπτωσι πὺν μόνον μὲ τὴν γυλικὴ μουσικὴ του μποροῦσε ν' ἀνακουφίζεται. Ἡ γυναίκα ἐκείνη μὲ τὸν ἀπαράμιλλον ἔρωτά της τοῦ εἶχε ἐμπνεύσῃ τὰ καλλιτερά του ἔργα ἀλλὰ τώρα πὺν αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε πᾶ ὁ Λίστ ἐνοιῶσε βαθεῖα στὴ ψυχὴ τοῦ τὴν ἔλλειψί της κι' ἔπαιζε, συνθέτοντας, τὴς ὡραιότερες ραψωδίες του.

Γ. ΣΕΝΣΙ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Μία μεγάλη Τσεχική βιομηχανική εταιρεία, έδρεύουσα εις την Πράγαν εισήγαγεν εις τὰ γραφεῖα τῆς ἑνα εἰδος Ἀμερικανικὸν νεωτερισμὸν :

Τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, μὲ δλὴν του τὴν ἐπίπλωσιν καὶ μὲ χώρον διὰ 12 ὑπαλλήλους, ἀποτελεῖ ἑνα εἰδος μεγάλου ἄσανδρου καὶ ἡμπορεῖ δλόκληρον, μὲ τὴν ἀπλὴν πλῆσιν ἐνὸς κουμποῦ, νὰ μεταφέρεται ἀμέσως εἰς οἰονδήποτε ὄροφον ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐπὶ πλέον, μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς ἄλλου μηχανισμοῦ, τὸ κινητὸν διευθυντήριον ἡμπορεῖ νὰ μετακινήται καὶ ὀρίζοντως, πρὸς τὰς διαφόρους πτέρυγας ἐκάστου ὁρόφου, εἰς τρόπον ὥστε ὁ κ. διευθυντής, μὲ δλὸν τὸ ἐπιτελεῖόν του, νὰ εἶναι πραγματικῶς πανταχοῦ παρών.

ΟΙ ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Ἐνας δλόκληρος θησαυρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκρύψῃ

εἰς τὸ Κίεβον ὁ πλουσιώτατος Ρωσσοὺς Ἀλέξανδρος Τροφίμωφ, ὅταν ἔξερράγη ἡ μπολσεβίκικὴ ἐπανάστασις πρόκειται νὰ ἀνασυρῇ ἐκ τῆς γῆς. Ὁ Τροφίμωφ, πρὶν τυφεκισθῇ ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων εἶπεν εἰς τὰ τρία τέκνα του τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψει τὴν περιουσίαν του συνισταμένην ἀπὸ χρυσὸν καὶ κοσμήματα ἀξίας 250 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Τὰ τέκνα του κατῶρθωσαν νὰ σωθοῦν εἰς τὴν Πολωνίαν ἐτήρησαν δὲ τὸ μυστικὸν τῶν ἐπὶ 18 ἔτη. Ἦδη, κατόπιν διαπραγματεύσεων τὰς ὁποίας ἐνήργησεν ἐξ ἐνόματος τὸν εἰς Ἀγγλὸς δικηγόρος, ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἐπέτρεψεν τὴν ἐνέργειαν ἐρευνῶν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ κρατήσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ θησαυροῦ.

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΟ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ

Παρατηρήθη ὅτι οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες πεθαίνουν σχετικῶς νέοι καὶ ὁ δόκτωρ Πουρού, διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας Δημοσίας Ὑγείας εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες τῆς Καλιφορνίας, ἔδωκε τελευταίως μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀπάντησιν εἰς ἐρωτήσιν : «Διατί κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολλοὶ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες ἀπέθαναν εἰς σχετικῶς νεῶν ἡλικίαν ;»

Κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸν ἱατρὸν, ἡ μεγάλη θνησιμότης τῶν ἀστέρων ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀτακτὸν ζωὴν τῶν καὶ τὴν ἀνεπαρκῆ ἀνάπαυσιν τῶν, ἡ ὁποία προκαλεῖ ἐξασθένησιν τῆς καρδίας καὶ ἐλάττωσιν τῆς σωματικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὰς διαφόρους ἀσθενείας.

Ἐκτὸς τοῦ Τζῶν Τζιλμπερτ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρό τι-νων ἑβδομάδων, εἰς ἡλικίαν 38 ἐτῶν, ἔχουν ἐπίσης ἐκλείψει, ἀπὸ δεκαετίας, ὁ Τζῶκ Πίκορδ (30 ἐτῶν), ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο (31 ἐτῶν), ἡ Μάμπελ Νόρμαν (35 ἐτῶν) καὶ ὁ Οὐώλλας Ρήδ (31 ἐτῶν).

ΛΑΘΟΣ 3 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Ἐν τηλεγραφικὸν λάθος ἔγινεν αἰτία νὰ κερδίσῃ ἑνας Βιεννέζος ἐκδότης τρία καὶ πλέον ἑκατομμύρια δραχμῶν. Πρὸ ἡμερῶν, μίς Ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ εταιρεία ἠρώτησε τὸν ἐκδότην ἀντὶ ποίου ποσοῦ θὰ ἐπέτρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐνὸς ἔργου τοῦ ὁποῦ αὐτοῦ εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴν δημοσίευσιν.

Ὁ ἐκδότης ἀπήντησε τηλεγραφικῶς 3000 δολλάρια, μὲ μεγάλην ὁμῶς ἔκπληξιν του τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐλάμβανε ἀπάντησιν ἡ ὁποία ἔλεγε : «Ἀνωτάτη προσφορά 30.000 δολ-λαρία μὲ δικαίωμα εἰς δλόκληρον τὸν κόσμον».

Φυσικῶς, ὁ ἐκδότης ἀντελήφθη ὅτι κατὰ τὴν μεταβίβασιν τοῦ τηλεγραφήματός του προσετέθη κατὰ λάθος ἑνα μηδέν, ἔσπευσεν ὁμῶς νὰ ζητήσῃ ὡς τελικὴν τιμὴν 32.000 δολλάρια. Ἡ προσφορά ἔγινε δεκτὴ καὶ τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη.

ΚΟΥΡΕΥΣ... ΑΥΤΟΜΑΤΟ

Ἐνας πρωτότυπος διαγωνισμὸς διεξήχθη τελευταίως εἰς μίαν Ἰνδικὴν πόλιν, παρὰ τὴν Βομβάν. Ἐπρόκειτο νὰ βραβευθῇ ὁ κουρεὺς ποὺ θὰ κατάρθωνε νὰ ξυρίσῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον διὰ-στημα, χωρὶς ἐνδιάμεσον διακοπὴν.

Ο ΤΥΦΛΟΣ... ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

Ἐνας τυφλὸς Ἀμερικανὸς καὶ ἀκριβὸς ὁ γερουσιαστὴς Τόμας Σάλλ, εἶναι ἀρι-στος σκοπευτής. Ἐνας ἄλλος χτυπᾷ ἐπ' αὐτὸν σὸν στόχον μὲ μίαν ράβδον καὶ αὐτὸς κατευθύνει μὲ ἀκρίβειαν τὴν σφαῖράν του σὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου προήλθε ὁ ἦχος.

αὐτὸς τῆς ξυριστικῆς ὑπῆρξεν ἐντελὼς ἀνοήμακτος, διό-τι ὅλοι οἱ μετασχόντες τοῦτου κουρεῖς ἦσαν ἐκτάκτως προσεκτικοὶ καὶ ἐπιτήδριοι.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ... ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Βομβάης, μὲ ἔγχρωμον ὀπίσθιον φῶς ὀφείλουν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα ὀχι μόνον τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἀμάξια, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ, ἐλέ-φαντες.

Ἡ αὐξήσις τῆς κυκλοφορίας τροχοφόρων εἰς τὴν περιο-χὴν τῆς πόλεως, προεκάλει συχνά, κατὰ τὰς νυχτερινὰς ὥρας, συγκρούσεις μεταξύ αὐτοκινήτων καὶ ἐλεφάντων, ποὺ ὠδηγοῦντο εἰς τοὺς σταύλους τῶν.

Κατόπιν τοῦτου, ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις, διὰ τὴν προστασίαν τῶν τετραπόδων, ἔξεδωκε τὴν διάταξιν διὰ τῆς ὁποίας εἰς τὴν οὐρὰν τῶν ἐλεφάντων πρέπει νὰ ἀναρ-τᾶται ἑνα φαναράκι μὲ κόκκινον φῶς.

ΝΘ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου, ἡ Κινεζικὴ ἐφημερίς «Κίγκ-Κου» συνεπλήρωσε τὸ 1812ον ἔ-τος τῆς ἐκδόσεώς της.

Πράγματι εἶχεν ἱδρυθῇ κατὰ τὸ ἔτος 396 π. Χ. ἀπὸ ἑνα διόσημον Κινεζὸν συγγραφέα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κομφουκίου εἰς τὸ Πεκίνον σώζεται εἰς ἄριστον κατὰστασιν ἑνα ἀντὶ ὑπον τῆς ἐφημερίδος ἀπὸ τὸ 836, ἑνα ἄλλο δὲ φωτογραφικὸν ἀντίτυπον εἰς τὸ Κινεζι-κὸν τμήμα τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου εἰς τὸ Λονδίον.

Παρ' ὅλῃν ἐν τούτοις τὴν μακράν παρὰ τοῖς τῆς, ἡ ἐφημερίς αὕτη κατάρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην ἐπιρ-ροὴν εἰς τὴν Κίνα.

Ἐκδίδεται εἰς τὸ Τσέν-Τ Ὑφού, πρωτεύουσιν τῆς δυτικῆς ἐπ' ρχίας τοῦ Τσέ Τσουάν, εἰς 10.000 ἀντίτυ-πα. ἀριθμεῖ δὲ 18 συντά-κτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 4 Ἀγγλὸς ἱεραποστό-λους.

ΣΤΟΙΣΙΜΕΝΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Οἱ κινηματογραφικοὶ κύ-κλοι τοῦ Χόλλυγουντ ἐπλη-ροφορήσαν μὲ βαθυτά-την συγκίνησιν τὸν αἰφύρ-διον θάνατον τῆς ἡ 9 ποι-οῦ Θέλλμας Τόντ, ἡ ὁποία εὐρέθῃ νεκρά ἐπὶ τοῦ αὐ-τοκινήτου τῆς, εἰς τὸ Γκα-ράζ τῆς.

Αἱ ἀρχαὶ δὲν κατάρθω-σαν νὰ ἐξακριβώσουν τὰ αἰτία τοῦ θανάτου, ὑπάρ-χουν ὁμῶς ὑπόνοιαι ὅτι ὁδὸς ἐπὶ τῆς ἐξ ἀνοθυ-μίας τῆς βενζίνης. Τὴν στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος ἡ ἡθοποιὸς ἔφερε κοσμη-ματα ἀξίας 20.000 δολλα-ρίων, τὰ ὁποία εὐρέθῃσαν ἀδικτα.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀπο-κλείει τὴν περίπτωσιν ἐγ-κλήματος. Ὑποτίθεται μᾶλλον ὅτι ἡ Θέλλμα, ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς νυκτερινῆς διασκεδάσεως, εἶχε λησμονήσει τὸ κλει-δί τῆς οἰκίας τῆς καὶ κατέφυγε εἰς τὸ γκαράζ ὅπου ἔπαθεν ἀσφυξίαν.

ΤΡΑΜ ΜΕ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Εἰς διαφόρους μεγάλας πόλεις τῆς Ἀγγλίας γίνονται ἀπὸ τινος δοκιμαί χρησιμοπο-ήσεως τροχιοδρομικῶν ὀχη-μάτων, τῶν ὁποίων οἱ τροχοὶ περιβάλλονται ἀπὸ στεφά-νην ἐκ καουτσούκ.

Πρόκειται περὶ μῆς γαλλικῆς ἐφευρέσεως, τῆς ὁποίας αἱ δοκιμαὶ ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὸσον ἀπὸ ἀπόψεως ταχύτητος, ὅσον καὶ ἀθροῦβου κινήσεως, ὡς καὶ ἀσφαλετέρας λειτουργίας τῶν τροχῶν.

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Ἐξ προσωπικοὶ ληστὰι ἐπέδραμον εἰς τὸ κατὰστη-μα τῆς πρώτης Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ πρῶτα μὲν τὰ περιστροφὰ ἐτρομοκράτησαν τοὺς ὑπαλλήλους, παρέλαβον 10.000 δολλάρια καὶ κατόπιν ἐξη-φανίσθησαν.

Ἄλλοι πάλιν γκάγκστερς ἀπήγαγον εἰς τὴν Φιλαδέλ-

φειαν τὸν πολυεκατόμμυρι-οῦχον Κάλιμπ Μιλν, ἡλικίης εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν. Εἰς τὴν ἀρ-

χὴν ὑπετέθη ὅτι ὁ Μιλν, ὁ ὁποῖος πρό τινος ἐδημοσίευσεν ἐν ἀστυνομικὸν διήγημα, ἠθέλησε διὰ μῆς ἐκουσίας ἐξα-φανισεῶς του νὰ προκαλέσῃ θόρυβον περὶ τὸ ὄνομά του.

Μετ' ὀλίγας ὁμῶς ἡμέρας ἡ οἰκογένειά του ἔλαβεν εἰδο-ποίησιν ἐκ μέρους ἀνωτάτων ληστῶν διὰ νὰ καταθέσῃ ὅπο-σὸν τῶν λύτρων. Αἱ ἀρχαὶ ἐνεργοῦν ἐρευνὰς εἰς ὀκτὼ Πο-λιτείας, ἀλλὰ μέχρι σήμερον δὲν κατάρθωσαν ν' ἀνακαλύ-ψουν τοὺς δράστας.

ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΒΓΑΖΟΥΝ... ΔΟΝΤΙΑ

Εἰς τὰ θηριοτροφεία τοποθε-τοῦν ἔλαστικά αὐτοκινήτων γὰ νὰ τὰ μασοῦν τὰ λιονταράκια τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας τῶν.

Ἀπὸ ἀγνωστον οἰτίαν, εἰς ἑνα κεντρικὸν ἐστια-τόριον τῆς ἀγγλικῆς πό-λεως Μόνμαουθ, ἐξεοράγη τὴν παρελθούσαν ἑβδομά-δα πυρκαϊά, ἐπεκταθεῖσα μὲ καταπληκτικὴν ταχύ-τητα.

Οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου, ἐπρόλα-βαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐγ-καίρως, ἐξάφνα ὁμῶς, αἱ ἰδιοκλήτριαι τοῦ καταστή-ματος, αἱ δύο ἀδελφαὶ Χά-ιλις, ἐνεθυμήθησαν ὅτι μέ-σα εἰς τὴν καιομένην οἰ-κίαν εἶχε μένει ἡ προσφι-λὴς τῶν γάττα.

Ὁρμήσαν καὶ αἱ δύο μαζῇ μέσα εἰς τὸ φλεγό-μενον κτίριον, διὰ νὰ τὴν σώσουν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατέπεσε μετὰ πατάγου ἡ στέγη τῆς οἰ-κίας καὶ αἱ δύο ἀτυχεῖς γυναῖκες εὐρέθῃσαν οἰκτρὸν θάνατον.

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Οἱ ἀγγλικῆς ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται καὶ πάλιν περὶ τοῦ ἐφευρέτου ἀλεξιπτῶτου, διὰ τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀεροπλά-νον θὰ σώζεται μὲ ὅλους τοὺς ἐπιβάτας του ἐν καιρῷ δυ-στιγμῆματος.

Ἐπέβαλε τὸ σχέδιον τῆς ἀνακαλύψεώς μου, εἶχεν εἶπῃ ὁ ἐφευρέτης εἰς τὴν συνέντευξίν του, εἰς τὸ Συνέδριον τῆς ἀσφαλείας ἐναερίων πτήσεων, τὸ ὁποῖον συνήλθε εἰς τὸ Παρίσι.

Βραδύτερον ἐπέβαλε ἑνα ὑπόδειγμα ἐν συμκρῶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα τῆς Ἀεροπορίας καὶ τῶν Ναυτιλῶν. Ἡ ἐφεύρε-σίς μου συνίσταται εἰς ἑν ἀλεξιπτεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνοι-γεται αὐτομάτως ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων καὶ συγ-χρόνως ἀποσπῶνται αἱ πτέρυγες τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ καμπύνα τότε κατέρχεται ἡρέμα εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ὁ ἀεροπόρος δύναται μάλιστα νὰ ἐκλέξῃ τὸ μέρος τῆς προσγειώσεως εἰς ἀκίνητα ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τῆς κα θέτου. Αἱ δοκιμαὶ αἱ ὁποῖαι ἔγιναν εἰς τὸ Σαιν-Σὺρ ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἀλεξιπτῶτόν μου δύναται νὰ προλάβῃ μεγάλας κατα-στρώφας.

Πρὸ καιροῦ ἐδήλωσε ὅτι ἐτελειοποίησε τὴν ἀνακάλυ-ψιν του, καὶ ὅτι θὰ τὴν παραδώσῃ συντόμως στὴν κοινὴν χρῆσιν.

"Ηδη και έδιμα μακρυνών λαών 'Η «γλώσσα τών σημείων»

'Η γλώσσα τών έρυθροδέρμων.— Τι ρόλο παίζει ή κουβέρτα.— 'Η συν-
νενόησις μέ τά δάχτυλα.— 'Αναπαράστασις τών σκηνών της ζωής κλπ.

Οί 'Ινδοί της Βορείου 'Αμερικής δέν αποτελούν όμοιογενή
λαό. Γι' αυτό και ή ποικιλία τών γλωσσών τις όποιες όμιλούν
είναι κάτι τό αφάνταστο. Στη βόρειο 'Αμερική υπάρχουν σήμερα
περισσότερα από έβδομηντα είδη γλωσσών, οι όποιες υποδιαι-
ρούνται σε άπειρες διαλέκτους. 'Απόσο, παρ' όλη τη διαφορά
των οι έρυθρόδερμοι της Β. 'Αμερικής έχουν ένα κοινό μέσον
συννενοήσεως που έπιτρέπει σ' ένα 'Ινδό της 'Αλάσκας νά «κου-
βεντιάσει» μ' έναν 'Ιθαγενή του Γιουκαταί και ν' αντιληφθί πολύ
καλά τι θέλει νά του πη.

Γιά τόν σκοπόν αυτόν μεταχειρίζονται τη «γλώσσα τών ση-
μείων» την όποιαν έχουν αναπτύξει σε άπίστευτον βαθμό. 'Από
τη γενική αυτή 'Ινδική γλώσσα σās παραθέτουμε τά κυριώτερα
στοιχεία της για ν' αντιληφθίτε και μόνοι σας τό μεγάλον έν-
διαφέρον που παρουσιάζει.

'Η κουβέρτα παίζει σπουδαίο ρόλο στη συνδιάλεξι τών
'Ινδών. 'Ετσι, όταν ένας κυνηγός ανακαλύψη κανένα βουβαλί, για
νά τό ανακενώση στους όμοφύλους του, άνοίγει δλόκληρη την
κουβέρτα του τεντώνοντας και τά δύο του χέρια. Γιά νά δείξουν
πάλι στους άλλους ότι έδιάλεξαν μιá σπουδαία τοποθεσία για νά
κατασκηνώσουν, κραμάνε την κουβέρτα τους στην άκρη ενός κον-
ταριού.

Όταν θέλουν πάλι νά κάνουν σημείο
σε κάποιον νά πλησιάση, κουνάνε ανάμεσα
στ' άνοιχτά πόδια τους, την κουβέρτα. 'Ο-
ταν δέ θέλουν νά πληροφορηθούν τους φί-
λους των ότι ανεζάλυσαν κυνήγι ή έχθρους,
κάνουν μερικούς κύκλους μέ τ' άλογο τους.

'Αλλά και ό καπνός και ή σκόνη χρη-
σιμεύουν στις διάφορες φυλές ως μέσον συν-
νενοήσεως μεταξύ των. 'Ετίσης ό αριθμός,
ή άπόσπασις και ή διάρκεια τών φωτών
κατά τό διάστημα της νύχτας έπιτρέπουν
στους 'Ινδούς νά συννενοούνται από πολύ
μακριά...

Πολύ όμως πιο ένδιαφέρουσα είναι, όχι πιά ή συννενόησις,
αλλά ή «συνόμιλία» μέ τη γλώσσα τών σημείων.

'Ετσι, καθημερινώς γίνονται μεταξύ τών 'Ινδών έμπορικές
συμφωνίες συνθήκες φίλιας, συμμαχίας, χωρίς ν' ανταλλαχθί
ούτε μιá λέξι μεταξύ τών ένδιαφερομένων, για τόν άπλούστατο
λόγο ότι ό ένας δέν καιαλαβαίνει τη γλώσσα του άλλου! Οί άν-
θρωποι αυτοί συννενοούνται μέ τη γλώσσα τών σημείων. Κι'
πειδή ή τιμότης των έρυθροδέρμων είναι παροιμώδης, δέν
χρειάζονται ούτε μονογραφές ούτε συμβόλεια για νά κρατήσουν
τις ύποσχέσεις των.

'Η άσφώστεια εκφράζεται μέ τό άνοιγμα τών δακτύλων του
δεξιού χεριού και μέ την παλάμη προς τά έξω. 'Η γενναιότης δη-
λοΐται μέ τό σφίξιμο της δεξιάς γροθιάς, την όποιαν άκουμπούν
έπάνω στο στήθος. Όταν ένας έρυθρόδερμος θέλει νά πληροφο-
ρήση έναν άλλον πώς κάποιος πέθανε, κλείνει τό πρώτο δάκτυλο
κάθ' έκα χεριού προς την γη, ενώ οι παλάμες είναι γυρισμένες προς
τά μέσα.

Οί 'Ινδοί Σιού, με-
ταχειρίζονται ένα άλλο
σημείο πολύ πιο έκ-
φραστικό. Σταυρώνουν
τά χέρια στο στήθος
και πατόπιν τ' άφίνουν
νά πέσουν κατά μήκος
του σώματος, χαμηλώ-
νοντας συγχρόνως τό
κεφάλι... Στο άπλό
αυτό κίνημα βρίσκεται
όλη ή άπελπισία του
θανάτου, όλη ή έγχαρ-
τέρησι του ανθρώπου

μπροστά στη μεγάλη δύναμι που μάς κυ-
βερνά.

Γιά τους άσφώστους ή τους πληγωμένους
που πρόκειται νά γίνουν καλά, οι Σιού μετα-
χειρίζονται τό έξής χαρακτηριστικό σημείο:
Κατεβάζουν σιγά-σιγά τό χέρι και ύστερα τό
άνασηκώνουν. 'Αλλες φυλές συνηθίζουν νά
κρατούν τη χούφτα μισάνοιχτη

Οί Σιού, όταν θέλουν νά πουν «όχι» ή
«τίποτε» ή «δέν έχω» περνούν την άνοιχτή
παλάμη του δεξιού χεριού τους κατά μήκος
του άριστερού, από τόν καρπό ως την άκρη
τών δακτύλων.

Οί Δακώται εκφράζουν τη φιλία μπλέ-
κοντας τους δύο δείκτας κάθε χεριού. Σπα-
νίως ένας 'Ινδός δίνει τό χέρι του σ' έναν άλ-
λον για νά τόν χαιρετήση ή για νά του έκδη-
λώση τη φιλία του. 'Ολοι μεταχειρίζονται γι' αυτόν τόν σκοπόν
τό παραπάνω σημείο.

Είς άλλην φυλήν ό θάνατος ενός ανθρώπου ή ενός ζώου
δηλώνεται μέ τό τέντωμα του χεριού προς τά έμπρός, ενώ ή γρο-
θιά μένει κλειστή και ό καρπός κατεβασμέ-
νος προς τά κάτω.

Οί 'Ινδοί, για νά μιμηθούν τη βροχή,
κουνούν τά δάκτυλα τών χεριών τους, που
είναι άνοιχτά και γυρισμένα προς τά
κάτω.

Όταν θέλουν νά δείξουν τόν ήλιο σχη-
ματίζουν έναν μεγάλο κύκλο μέ τους αντί
χειρας και τους δείκτας τών δύο χεριών.

Οί Δακώται δείχνουν την ανάπτυξη των
δένδρων ανεβάζοντας βαθμιαίως τό δεξί
των χέρι μπροστά τους για νά δηλώσουν τό

ύψος.

Γιά νά πουν «λές ψέμματα» οι Σιού τεντώνουν τά δυό
πρώτα δάκτυλα του δεξιού χεριού, ενώ κρατούν τά άλλα κλει-
σμένα και τά τά κινούν ρυθμικά.

Θά έπρεπε νά γραφή δλόκληρος τόμος βιβλίου για ν' άνα-
φερθούν όλα τά παραδείγματα της συνοπτικής αυτής γλώσσης
τών σημείων.

'Από τά λίγα όμως που αναφέραμε, θά κατάλαβαν οι άνα-
γνώστai μας πόσον ένδιαφέρον παρουσιάζει τό θέαμα δυό 'Ινδών
συνδι λεγομένων κατ' αυτόν τόν τρόπον.

'Εξ άλλου τά σημεία αυτά αποτελούν για τους 'Ινδούς της
Β. 'Αμερικής τό μοναδικόν μέσον ανταλλαγής ιδεών, έκτός βέ-
βαια από την προφορική γλώσσα που έχει κάθε φυλή.
'Η παράστασις διαφόρων σκηνών της ζωής κάθε 'Ινδού, που
ζωγραφίζονται μέ χρώμα ζωηρό σε τομάρια ζώων αντικαθιστά για
τους έρυθροδέρμους τη γραφή.

Οί παράξενοι αυτοί πίνακες που τοποθετούνται μπροστά στις
καλύβες, πληροφορούν τους επισκέπτας για την ιστορία της ζωής
του ιδιοκτήτου, για τά κατορθώματα που έκανε, για τά άτυχή-
ματα που υπέστη...

Κι' έτσι, πριν μιή ακόμη μέσα στην καλύβα, νωρίζει όλα
τά εικογενειακά εκείνου που κάθεται σ' αυτήν.

Όσο για την άλληλογραφία, αυτή είναι πράγμα άγνωστο
στους έρυθροδέρμους. Τό ένα καρβάνι μέ τό άλλο συννενοείται
μόνον «δι' έπαφής» δηλαδή τά δυό πρόσωπα συναντώνται και με-
ταχειρίζονται τη «γλώσσα τών σημείων». 'Επίσης οι έρυθρόδερμοι,
έκτός άπ' τη γλώσσα τους που την μαθαίνουν στα παιδιά τους,
τά μαθαίνουν επίσης και την «γλώσσα τών σημείων» κι' όταν
αυτά μεγαλώσουν τότε δίνουν, έξειτάσεις στον πατέρα τους και
μετά αρχίζουν νά εργάζονται μεταξύ τών όμοφύλων των.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

Τό χάρτινο ψάρι.

Μπορείτε νά κάνετε ένα ωραίο παιχνιδάκι, τό έξής:
Παίρνετε ένα έπισκεπτήριο και φιάχνετε άπ' αυτό ένα
ψάρι. 'Υστερα, από την μέση της ουράς του άνοίγετε μιá
σχισμή (σαν κανάλι) φάρδους δυό τριών χιλιοστών. 'Η
σχισμή αυτή θά καταλήξη σε μιá στρογγυλή τρύπα που
θά βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο του ψαριού. Τότε τοποθε-
τείτε τό χάρτινο ψάρι μέσα στο νερό και στόξετε στην κεν-
τρική τρύπα μιá σταγόνα λάδι. Θά δήτε τότε πώς τό ψάρι
θ' άρχιση νά κινηται.

Πώς θά συμβή αυτό; 'Απλούστατα, όταν πέση τό λάδι
στο νερό θά τείνη ν' άπλωθί και συνεπώς θά ώθήσθι τό
ψάρι τό όποιο θά τεθί εις κίνηση.

Τό άγαλμα του Χάν

Μιά παρέα περιηγητών βρισκόταν μιá μέρα στις Πυρα-
μίδες της Αιγύπτου. Ένας από αυτούς είδε ένα μικρό ά-
γαλματάκι που παρίστανε τόν φαραώ Χάν και κάτω στο
βάθρον, είχε την έξής έπιγραφήν του γλύπτου: «Τούτο έ-
ποίησα έν έτει 1549 π. Χ.»

'Ερωτώμεν τώρα τους άναγνώστας μας αν είναι πραγ-
ματική ή 'Ιστορία αυτή; αν όχι, γιατί;

Τό νερό βράζει στο χαρτί!

'Ενα άλλο περίεργο παιχνιδάκι είναι τό έξής: Νά κα-
τορθώσετε νά βράσετε νερό μέσα σ' ένα χάρτινο δοχείο.
Πράγματι δέν είναι και πολύ δύσκολο. Παίρνουμε ένα

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΜΕ 100 ΔΡΑΧΜΕΣ 100 ΑΛΟΓΑ.— 'Ο άνθρω-
πος που άγόρασε μέ 100 δραχμές 100 άλογα,
πληρώνοντάς τα άλλα μ' ένα τάλληρο, άλλα
μέ μιá δραχμή κι' άλλα μέ μιá πεντάρα, έπηρε
19 από ένα τάλληρο, 1 από μιá δραχμή και 80
άπό ένα πεντάρα.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ.—'Ο μα-
γειρος άγόρασε 80 σπουργίτια, δέκα έννέα με-
γάλες μπεκάτσες και μιá μικρή 'Η μαγειρίσσα
άγόρασε 80 σπουργίτια μιá μπεκάτσα μεγάλη
και 91 μπεκάτσες μικρές.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ:

5	21	14	17	8
19	7	3	25	11
23	15	16	9	2
6	4	22	13	20
12	18	10	1	24

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ.—'Ο έλλην
πολιτικός που σχηματίζετε στο σκίτσο του έ-
νώνοντας μέ τό μολύβι τους αριθμούς της ει-
κόνης είναι ό κ. 'ΕΛ. Κ. Βενιζέλος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

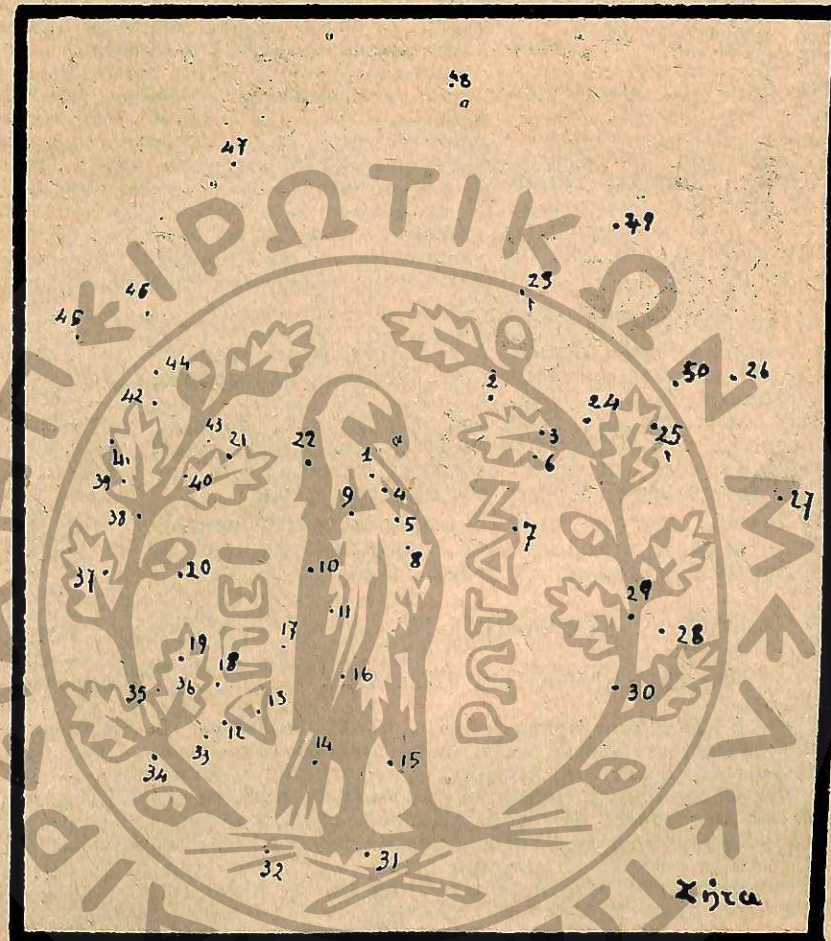
χονδρό σύρμα και τό ένα άκρον του τό γυρίζουμε σε κύκλο
οριζόντιο. Τσακίζουμε σε γωνία τό σύρμα και την άλλη
άκρη την περιτυλίγουμε εις ένα σπαρμασέτο, έτσι ώστε
τό φυτήλι του ν' απέχη από τόν κύκλο δυό δάκτυλα. 'Ε-
τσι τό έπάνω μέρος του σπαρμασέτου θάειναι ακριβώς
άπό κάτω από τόν κύκλο. Τότε στον συρματινον κύκλο το-
ποθετούμε ένα χάρτινο δοχείο που τό φτιάχνουμε κάνον-
τας όλίγες πιέτες σ' ένα στρογγυλά κομμένο χαρτί. 'Υ-
στερα τό γεμίζουμε μέ νερό και άνάβουμε τό κερί προσέ-
χοντας ώστε μόλις νά άκουμπά ή άκρη της φλόγας του
στον πυθμένα του χάρτινου δοχείου. Θά δούμε τότε ότι σε
λίγα λεπτά της ώρας τό νερό θ' άρχιση νά βράζη χωρίς νά
καί τό χαρτί. Πώς γίνεται αυτό; 'Η θερμότης άπορροφά-
ται από τό νερό που έξατμίζεται, ένδ τό χαρτί δέν καίγεται.

Τι συγγένεια είχε;

Μιά έρώτησις που μπορεί ν' άποτελέση ένα διασκεδα-
στικό παιχνίδι στους φίλους σας είναι ή έξής:

—Τι συγγένεια είχε μέ τόν έαυτό του ένας άνθρωπος
που μου είπε: «Παντρεύτηκα μιá χήρα μέ μιá κόρη. 'Ο
πατέρας μου άκόμη νέος, παντρεύτηκε την κόρη της γυ-
ναίκας μου. 'Η κόρη μου λοιπόν έγινε μητέρα μου και ό
πατέρας μου έγινε γαμβρός μου γιατί ήταν σύζυγος της
κόρης μου. Οί δυό αυτοί κύριοι έκαναν ένα παιδί τό όποιο
έγινε άδελφός μου έπειδή ήταν παιδί του πατέρα μου,
άλλα συγχρόνως και έγγονός μου έπειδή ήταν γυιός της
κόρης μου. 'Η γυναίκα μου έγινε γιαγιά μου γιατί ήταν μη-
τέρα της γυναίκας του πατέρα μου. 'Εγώ λοιπόν τι συγ-
γένεια είχα μέ τόν έαυτό μου;

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ένώνοντας μέ γραμμές τους αριθμούς 1—50(από τελεία σε τελεία) θά ζω-
γραφίσετε ένα πρώην Πρωθυπουργόν της 'Ελλάδος.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ποιους άνδρας προτιμούν αι «γόησσαι»

Οι αστέρες του κινηματογράφου αποτελούν πηγήν ανεξάντλητον ιδιοτροπιών και νεωτερισμών. Κάποιος δημοσιογράφος, εξερέθισεν να κάμει μίαν έρευναν μεταξύ των φηλυκών αστέρων του κινηματογράφου με την έρωτησιν: «ποια προτερήματα και χαρίσματα των ανδρών θεωρείτε ως σπουδαιότερα;». Έννοείται ότι η συγκομιδή υπήρξε πλουσιωτάτη. Ίδου μερικές από τις απαντήσεις:

Τί λέγει η Λούπε Βελέζ

«Η Λούπε Βελέζ απήντησε: «Θέλω τον άνδρα μεγαλόσωμον και ρωμαλέον! ωραίον; Τί θέλετε τα μου κάνη ή όμορφιά; Μισώ τους ωραίους άνδρες. Όταν όμως είναι ωραίος και ρωμαλέος, το πράγμα διαφέρει. Είναι μεγάλη ευχαρίστησις να βγαίνει κανείς στο δρόμο μ' έναν υψηλόν άνδρα. Αισθάνομαι τον έαυτό μου μικρούλη και έχω την εντύπωσιν, ότι εξαρτώμαι απολύτως από τον άνθρωπον που με συνοδεύει. Αυτό μ' ενδιαφέρει».

Η προτίμησις της Κράουφορντ

«Η Τζόαν Κράουφορντ απήντησε στο έρώτημα: «Φυσικά ένας άνδρας πρέπει να είναι ευπαρουσίαστος, περιποιημένος και γενικώς με ανεκτόν αξιοτεχνόν. Άλλα θεωρώ ως το κυριώτερό χάρισμα τη φωνή. Εάν συναθροίσετε μέσα σ' ένα δωμάτιο δέκα άνδρες και μου δέσετε τα μάτια και με αφήσετε ν' ανταλλάξω μερικές λέξεις με τον καθένα θα μπορέσω να σας πω άμέσως ποιός είναι ο πιο ενδιαφέρων απ' όλους».

Η γνώμη της ντέλ Ριό, και Νταίηβς

«Η γνώμη της Ντολογές ντέλ Ριό είναι διαφορετική:

«Αναζητώ, λέγει τα σημεία που αποκαλύπτουν τον καλλιτέχνη, δηλαδή τα λεπτά χέρια, τους σοβαρούς τροπούς, τη γοητεία στη συνδυάσει».

«Η Μπέτυ Νταίηβς απαντά: «Θα με κατηγορήσετε πως μου αρέσουν τα κοινά πράγματα, αλλά δεν πειράζει, πείτε ότι θέλετε. Με θέλουν οι άνδρες οι νέοι και οι όραιοι εκτός βέβαια αν είναι κοινοί ή άνοητοι. Η μανία μου όμως είναι ν' αναζητώ και να σημειώνω τις.. ατέλειές των! Μία μικρή ούλη στο μάγουλο ενός ωραίου άνδρος, με μαγνητίζει..

Τι απαντά η «εϋθυμη χήρα»

«Ας ακούσουμε την Ζανέτ Μαχδόναλντ:

«Ακούσα ότι οι άνδρες καυχώνται πως μπορούν να εκφράσουν την γνώμη των για μία γυναίκα αφού παρατηρήσουν το στόμα της. «Η μέθοδος αυτή ίσχύει και αντίστροφως. «Ημπορώ ν' αναγνωρίσω άμέσως τον χαρακτήρα ενός άνδρος από το στόμα του. Να μάθω αν είναι σκληρός, έξυπνος, εύτυχής ή θλιμμένος.. λοιπόν, το στόμα του μ' ενδιαφέρει περισσότερο απ' όλα».

Η ειλικρίνεια της Όμπερν

«Η Μέρελ Όμπερν λέγει με

ειλικρίνεια: «Με ενδιαφέρουν πάντοτε οι σημαίνοντες άνδρες, γιατί να το άρνηθώ; Το ίδιο, άλλως τε, συμβαίνει μ' όλες τις γυναίκες: μόνον που δεν έχουν όλες τη ειλικρίνεια να το όμολογήσουν. Ένας άνθρωπος με δρᾶσι είναι κατακτητής και οι κατακτηται ενδιαφέρουν πάντα τις γυναίκες. Αν τυχόν καταδεχθούν να μᾶς κυττάξουν γινόμαστε εύτυχεις. Και αν βρήτε ένα σημαίνοντα άνδρα που να είναι και πνευματώδης, έχετε «τόν ιδεώδη κατακτητή της γυναικείας καρδιάς».

Η Λομπάρντ προτιμά τους γέρους

«Η Κάρελ Λομπάρντ, η περίφημος συνεργάτις του Τζών Μπάρνχομορ, είναι περισσότερον μεταφυσική στις προτιμήσεις της:

«Ζητώ, λέγει, εκείνη τη φλόγα, εκείνο τό ακαθόριστο «δεν ξέρω τί» που είναι στον άνδρα το σημείο της προσωπικότητας. Το έξωτερικό του δεν με επηρεάζει και πολύ στις προτιμήσεις μου. «Υψηλός ή κοντός, γονδρός ή αδύνατος, δεν μ' ενδιαφέρει. Φθάνει να έχη τον σπινθήρα εκείνον της ζωής και της προσωπικότητος που είναι απαραίτητος για να γίνη ενδιαφέρον ένα άτομον. Στην ηλικία προτιμώ από τους πολλούς νέους τους κάπως ηλικιωμένους που έχουν περισσότερη πείρα».

Η Μπλοντέλ δεν θέλει άνησυχίες

«Η Τζόαν Μπλοντέλ λέγει:

«Πριν απ' όλα θέλω έναν άνδρα γαλήνιον και αξιοπρεπή. Δεν μπορώ να υποφέρω τις συνεχείς άνησυχίες. Δωστέ μου ένα άνδρα ικανόν και σοβαρόν να επιβάλλεται με τη φωνή του, τα μάτια, τον τρόπον του, έστω και αν μένη στη σκιά».

Η Έλίζα Λάντι και η Μπρούς.

Ίδου τι φρονεί η Έλίζα Λάντι, που είναι συγχρόνως και γυναίκα των γραμμάτων:

«Μ' ενδιαφέρουν τα χέρια των ανδρών! Τα ρούχα και το πρόσωπο πολλές φορές εξαπατούν. Δεν θέλω να πω ότι τα χέρια πρέπει να είναι περιποιημένα και μαλακά. Υπάρχουν χέρια έργατων σκληρά από τη δουλειά αλλά που σου δείχνουν μεγάλα προτερήματα καρδιάς και πνεύματος. Ναμίζω ότι οι άνδρες τὸ γνωρίζουν εξ ένστικτου. Πολλοί άνδρες αισθάνονται κάποιαν ταραχήν όταν βλέπουν τα χέρια των».

«Η Βιοτζίβια Μπρούς λέγει ότι «άγαπά εκείνον που την αγαπά» είναι πολύ απλό. Κατά βάθος λίγο ενδιαφέρει μία γυναίκα αν ο άνδρας είναι νέος ή γέρος, αν φορη ή όχι τιράντης. Άρκει να της δείχνει με τον τρόπον ότι «του αρέσει».

Η Τζιν Χάρλοου

«Η ντίβα με τα πλατωνένια μαλλιά, εδήλωσε ότι θέλει τον άνδρα, όχι μόνον δυνατότερόν της, αλλά και ανώτερόν της. Να υπερέχη στο πνεύμα, αλλά και να είναι ευπαρουσίαστος.

Βλέπετε ότι η ωραία Τζιν δεν έχη και πολλές φορές αξιώσεις.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Ένα άνοιξιάντικο παλτό.

Σ' όλους σχεδόν τους Ευρωπαϊκούς Οίκους της μόδας γίνονται προετοιμασίαι δια τα άνοιξιάντικα φορέματα και παλτά.

Ίδου ένα πολύ κομψό σχέδιο που έλανεσάρισε από τώρα ένας παρισινός οίκος.

Πρόκειται για ένα κομψότατο και πρακτικό παλτό από μάλλινο άνοιχτού χρώματος ύφασμα το όποιο είναι γαρνιρισμένο με έλαφρυά γούνα εις τὸν λαιμό, τα μισά μανίκια και στο στήθος εν είδει μπλαστρόν.

Συμπλήρωμα του παλτοῦ αὐτοῦ είναι μία πέτσινη ή από το ίδιο ύφασμα ζώνη με μία χρυσή μāt άγκράφα.

Τὸ παλτό αὐτό φοριέται τόσο τὸ πρωί όσο και τὸ απόγευμα στὸν περίπατο και σὲ τσάγια.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πως άφαιρούνται οί λεκέδες από τὰ άσημικά.

Τὰ άσημένια σεργίτσια λεκιάζουν πολύ εύκολα και αν δεν πλυθούν άμέσως τότε οί λεκέδες βγαίνουν δύσκολα. Όπως π. χ. είναι οί λεκέδες από αὐγό που αφήνουν ίχνη κιτρινωμάουρα. Για νὰ άφαιρεθῇ λοιπόν αὐτὴ ἡ άσχημία χρειάζεται νὰ βρέξουμε λίγο μπαμπάκι μέσα σὲ μιὰ διάλυση νεροῦ με άλάτι (πολύ άλάτι μέσα σ' ένα ποτήρι νερό) και ύστερα τρίβουμε δυνατὰ έπάνω στὸν λεκέ. Πρέπει όμως τὸ άλάτι νὰ είναι πολύ ψιλό. Μετὰ τὸ τρίψιμο ξεπλένετε καλά τὸ σεργίτσιο, τὸ σκουπίζετε δυνατὰ και τὸ τυλίγετε σὲ τσιγαρόχαρτο.

Πως εξετάζεται ἡ ποιότης της ζαχαρώεως.

Βράζετε για λίγα λεπτά της ώρας λίγη ζάχαρι σὲ λίγο νερό κι' ύστερα τ' αφήνετε νὰ κρυσώσῃ. Άργότερα στάζετε δυο σταγόνες βάμματος ιωδίου. Αν ἡ ζάχαρι δεν περιέχει άμυλώδεις ούσιες θὰ παρουσιασθῇ έπάνω στη βρασμένη ζάχαρι ένα κίτρινο χρώμα ενώ αν είναι καλή ποιότης ἡ ζάχαρις θὰ παρουσιασθῇ ένα χρώμα κυανοῦν.

Η νοθευμένη ζάχαρι είναι ολιγότερο γλυκειά και αφήνει πάντα στὸν πυθμένα του κυπέλλου όπου τὴν λιώνετε, ένα διαφανές υπόλειμμα που μοιάζει σάν κόλλα.

Οί όρυκτες ούσιες (κιμωλία, γύψος, τάλκ) αναγνωρίζονται άμέσως γιατί δεν διαλύονται στο νερό.

Πως νὰ εξετάζεται τὸς σωλήνες του γκαζιού.

Όταν χαλάσουν οί σωλήνες του γκαζιού, κάθε νοικοκυρά συνηθίζει νὰ τὰς εξετάζῃ κρατώντας στο χέρι της ένα κερύ αναμμένο. Τὸ μέτρον αὐτό είναι πολύ επικίνδυνο και δεν άποκλείεται και νὰ δημιουργήσῃ μιάν έκρηξι. Υπάρχει άλλη μέθοδος που επιτρέπει νὰ γίνη ἡ ίδια εξέταση χωρίς κανένα κίνδυνον.

Φτιάχνετε σὲ μιὰ λεκάνη πηκτή σαπουνάδα και αλοιφέτε τὸς σωλήνες. Έκεῖ λοιπόν που θὰ δῆτε νὰ σχηματίζονται φούσκες, θὰ ξεφεύγῃ τὸ γκάσι.

Πως διατηροῦνται οί σκουπες.

Για νὰ διατηροῦνται οί σκουπες και για νὰ μὴν στραβώνουν πρέπει οίς πρώτες δέκα ἡμέρες ν' ακολουθήσετε τὴν ἐξῆς μέθοδο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Άφου δέσετε γερά στο μέσον τη σκουπα, τὴν βάζετε μέσα σὲ ζεστή σαπουνάδα έπ' ολίγα λεπτά της ώρας. Μετὰ τὴν στεγνώνετε τινάζοντάς τὴν και τὴν βάζετε ανάποδα.

Πως καθαρίζονται τὰ πέτσινα γάντια.

Ένας άποτελεσματικός τρόπος για νὰ καθαρίζετε τὰ πέτσινα γάντια είναι ὁ ἐξῆς:

Φορεῖτε στο χέρι σας τὸ γάντι που θέλετε νὰ καθαρίσετε. Υστερα βρέχετε ένα μπαμπάκι μέσα σὲ βενζίνη ή ξυλόλη και τρίβετε δυνατὰ.

Κατόπιν αφήνετε τὸ γάντι νὰ στεγνώσῃ στη σκιά. Άποφεύγετε κάθε φλόγα γιατί μπορεί νὰ πιάσῃ φωτιά τὸ γάντι όταν είναι βρεγμένο με βενζίνη.

Πως νὰ περιποιήσῃ τις χιονίστρες.

Με φυσικούς τρόπους: μασάζ και έντριβες: συστηματικές κινήσεις μέσα σὲ ζεστό νερό, σὲ ζεστόν άέρα ή σὲ υπερειώδεις ακτίνες.

Με χημικούς τρόπους: Παίρνετε στὴν άρχὴ του χειμῶνος ένα μπαμπάκι Ιοντοτανίκ, ή μουρουνόλαδο ή άλλα φάρμακα κατὰ τὴν ένδειξι του ιατροῦ.

Μπορεῖτε επίσης νὰ μεταχειρισθῇτε και αλοιφές όταν οί χιονίστρες έχουν έρεθισθῇ πολύ. Η βασική αλοιφή είναι ἡ ἐξῆς:

tanin	gr.	0,50
baumede Pérou	>	1
acide tartarique	>	0,20
glycerolé d' amidon	>	20

Τὸ στίλβωμα τῶν επίπλων

Εἶναι γνωστὸν πως τὰ έπιπλα συνήθως χάνουν τὸ στίλβωμά τους είτε από ύγρασία είτε διότι άμελούμε νὰ τὰ καθαρίσωμε.

Μπορεῖτε λοιπόν πολύ εύκολα νὰ ξαναδώσετε σ' αὐτὰ τὸ πρώτο τους στίλβωμα.

Άφου τὰ ξεσκονίσετε τρίβοντάς

τα μ' ένα μαλακό πανί, τα περνάτε με ένα άλλο βουτηγμένο σὲ πετρέλαιο ή βενζίνη. Υστερα τὰ ξανασκουπίζετε δυνατὰ μ' ένα καθαρό πανί όπου νὰ στεγνώσουν τελείως και τὰ αλοιφέτε μ' ένα έλαφρό στρώμα ειδικῆς παρκετίνης για έπιπλα και τὰ τρίβετε μ' ένα άκόμη καθαρό πανί όπου νὰ στίλβώσουν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ έπιπλα διατηροῦνται πάντοτε καθαρά και στίλβωμένα.

Πως καθαρίζονται τὰ τζάμια.

Κάθε φορά που καθαρίζονται τὰ τζάμια άπομένουν σχεδόν πάντα θαμπά και δεν γυαλίζουν επειδή τὸ στεγνὸ πανί που περνάμε απ' αὐτὰ αφήνει χυοῦδι. Μπορούμε, λοιπόν νὰ αποφύγουμε αὐτὴν τὴν άσχημία με τὸν ἐξῆς τρόπο:

Άφου σαπουνίσετε τὰ τζάμια με χλιαρὴ σαπουνάδα και τὰ σκουπίσετε με στεγνὸ πανί, τότε περνάτε απ' αὐτὰ ένα τσιγαρόχαρτο τὸ όποιο άφαιρεῖ κάθε χυοῦδι και στίλβώνει τὸ τζάμι.

Πως νὰ ξεκουράζετε τὰ μάτια σας

Υστερα από τὸ διάβασμα ή οίανδήποτε άλλη λεπτή εργασία, τὰ μάτια συνήθως κοκκινίζουν και καίνε. Μπορεῖτε λοιπόν νὰ τ' ανακουφίσετε περνώντας έπάνω από τὰ βλέφαρα ένα μπαμπάκι βουτυγμένο σὲ χλιαρό χαμόμηλο.

Θὰ τὰ ξεκουράσετε και θὰ τὸς δώσετε μιὰ ζωγράφα.

671

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΤΟΠΗΤΤΑ.— Για 4-5 άτομα
πέρνομε μιά κόττα ή ένα μεγάλο κοτό-
πουλο, μισή όκα κρεμμύδια, 30 δρά-
μα παμεζάνα ή άλλο τυρί 40 δράμια
βούτυρο, 3 αυγά, 5 φύλλα μπακλαβά,
άλατοπιπερο.

Αφού ετοιμάσουμε την κόττα την
βάζουμε με ανάλογο νερό να πάρη βρά-
ση. Την ξαφρίζουμε και ρίχνουμε στην
κατσαρόλα τα κρεμμύδια κομμένα φέτες
και άλατι. Την αφήνουμε να βράση κα-
λά και έπειτα την μὲν κόττα, την
βγάζουμε, τὸ δὲ ζουμί εξακολουθοῦμε
νὰ τὸ βράζουμε, καὶ νὰ τὸ ταράζουμε
μὲ ξύλινο κουτάλι ἕως ὅτου πήξη καλά
καὶ γίνῃ πολτός. Στὸ διάστημα αὐτὸ
κόβουμε κομμάτια τὴν κόττα μὲ τὰ χέ-
ρια, βγάζοντας τὶς σάρκες ἀπὸ τὰ κό-
καλα. Ἐὰν θέλωμε νὰ προσθέσωμε
καὶ τὸ δέγμα, τὸ κόβουμε μ' ἓνα μαχαί-
ρι σὲ φιλά κομμάτια. Τότε ρίχνουμε
στὸν πολτὸ τὰ κρέατα, ἀφοῦ τὰ περά-
σουμε πρῶτα ἀπὸ τὴ μηχανὴ ἢ τὰ κό-
ψουμε μικρὰ κομματάκια, καὶ τ' ἀφή-
νουμε νὰ γίνουν ὅλα μὲ μάζα. Τότε
κατεβάζουμε τὴν κατσαρόλα κι' ὅταν
μισοκρυσώσῃ σπάζουμε 2 αυγά εἰς ἓνα
πιῦτο, τὰ χτυπάμε λίγο μ' ἓνα πηροῦ-
νι καὶ τὰ ρίχνουμε στὴν κατσαρόλα μὲ
τὸ ἀλατοπίπερο καὶ τὸ τυρί. Τὰ ἀνα-
κατώνουμε λίγο καὶ ετοιμάζουμε τὸ ταψί.
Τὸ ἀλείβουμε μὲ λίγο λυωμένο βούτυρο,
ἐπειτα ἀλείβουμε καὶ τὰ φύλλα κι' ἀπὸ
τὰ δύο μέρη καίστερον μὲ μισὰ στότα-
ψι, ἐτοιμάστε νὰ ἐξέλθουν ἀπ' αὐτοὶ ἄκρες
τοὺς Βάζουμε ἔπειτα ἐπάνω τὸ ὕψος τοῦ
στρώνομε καλά μὲ ἓνα μαχαίρι καὶ βά-
ζουμε ἐπάνω τὰ ὑπόλοιπα φύλλα τὶς ἄ-

κρες τῶν ὁποίων γυρίζουμε πρὸς τὰ μέσα.
Θοῦν καλά, πέρνομε ἓνα μικρὸ μαχαίρι
φύλλα καὶ τοὺς δίνουμε σχῆμα μπακλαβά.

ΕΝΑΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ
Γιουβέτσι κριθαράκι Κοτολέτες πανέ
Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα Χόρτα—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Κουνουπίδι γ' αχνί Φασόλια σοῦπα
Ἑλνές-Ρέγκα Φρούτα Ἑλνές-Χαλβὰ-Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Ψόρι ψητὸ Ἐντόθια φρικασέ
Χόρτα—Φρούτα Τυρί—Γιαούρτι

ΚΥΡΙΑΚΗ
Γαλοπούλα φούρνου Ὄρνιθα γεμιστὴ
Μακαρόνια κιμά—Τυρί Πατάτες τηγαν.
Κοτόπητα Φρούτα Γαλατομπούρικο—τυρί

ΔΕΥΤΕΡΑ
Γόπες φούρνου Πριζόλες χοιρ.
Χόρτα Φρούτα Χόρτα—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ
Μποῦτι κα' σαρόλας Ὁμελέττα—τυρί
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα Χόρτα—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Γουρουνόπουλο σέλινο Λουκάνικα τηγ.
Τυρί—Φρούτα Χόρτα—Τυρί—Κομπόστα.

κατόπιν τὰ βουτάτε εἰς κρύο νερό διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ πράσινον
χρῶμα τῶν Στεγνώνετε, δένετε ἀπὸ 6 μὲ κλωστή, ἀλευρώνετε
περνάτε ἀπὸ αὐγὸ κτυπημένο καὶ τηγὰ ἱζετε

φοῦρο μισὴ ὥρα. Κατόπιν τὸ ἀφήνο-
με νὰ κρυώσῃ καὶ τεμαχίζουμε τὴν πη-
τα στὰ χαραγμένα μέρη

ΟΡΝΙΘΑ ΓΕΜΙΣΤΗ—Πέρνομε μὴ
μεγάλῃ παχειὰ κόττα 150 δράμια κιμά
2 κρεμμύδια, 1 ποτήρι ἄσπρο κρασί ἄ-
ρετσίνωτο, 3 4 κουτάλια γαλέττα, λίγα
κουκουνάρια, τομάτα, ἀλατοπίπερο καὶ
ἀνάλογο βούτυρο. Μαδάμε καὶ καθαρί-
ζουμε τὴν κόττα, φροντίζοντες ὥστε τὸ
σπίσιμο πού θὰ κάνουμε στὴν κοιλία γιὰ
ν' ἀφαιρέσουμε τὰ ἐντόσθια, νάειναι μι-
κρό, ὅταν πάρουν καστανὴ χρῶμα ρί-
χνουμε μέσα καὶ τὸν κιμὰ πού τὸν ταρά-
ζουμε μὲ ξύλινο κουτάλι ἕως ὅτου νὰ ξαν-
θίσῃ. Ἐπειτα ρίχνουμε στὴν κατσαρόλα
τὸν κιμὰ τὸ κρασί, τὴν τομάτα, λίγο
νερό καὶ ἀλατοπίπερο, τ' ἀνακατώνουμε
καὶ βάζουμε τὴν κατσαρόλα σκεπασμένη
σὲ σιγανὴ φωτιά ἕως ὅτου ψηθῇ ὁ κιμὰς.
Τὰ κουκουνάρια τὰ ρίχνουμε ὅταν μισο-
βράσῃ ὁ κιμὰς, καὶ τὴ γαλέττα ὅταν ἐ-
τοιμασθῇ τελείως. Ἀν πήξῃ πολὺ μὲ
τὴ γαλέττα ρίχνουμε καὶ λίγο νερό ἡχο-
αί. Ὅταν ετοιμασθῇ αὐτὴ ἡ γέμιση, ἄ-
λατοπιπερώνουμε ἐσωτερικῶς τὴν κόττα
βάζουμε μέσα τὸν γέμιση καὶ τὴν γά-
βουμε. Ἐπειτα, τὴν βάζουμε σὲ μὴ κα-
τσαρόλα μὲ ἀνάλογο βούτυρο, τομάτα,
καὶ λίγο κρασί ἄσπρο, καὶ τὴν ψη-
νουμε ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Ὅταν ψη-
θῇ τὴν ξεράβουμε, βγάζουμε τὴν γέμιση
καὶ τὴν τοποθετοῦμε γύρω ἀπὸ τὰ κομ-
μάτια πού θὰ κάνουμε τὴν κόττα. Ἐ-
πειτα τὰ περιλούζουμε μὲ τὴν σάλ-
τσα τοὺς

ΣΠΑΡΑΓΓΙΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ.— Τὰ
βράζετε πρῶτον μὲ ἀλατισμένο νερό καὶ
κατόπιν τὰ βουτάτε εἰς κρύο νερό διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ πράσινον
χρῶμα τῶν Στεγνώνετε, δένετε ἀπὸ 6 μὲ κλωστή, ἀλευρώνετε
περνάτε ἀπὸ αὐγὸ κτυπημένο καὶ τηγὰ ἱζετε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ». Ἐν-
ταῦθα. Εὐχαριστήθηκα πολὺ πού σας ἀ-
πῆλασα μὲ τὴν συμβουλὴν μου ἀπὸ τὰ
σπυράκια καὶ τὰ μυτιμύκια. Διὰ νὰ κλει-
σουν τώρα οἱ πόροι θὰ προμηθευθῇτε τὴν
κρέμα **Osten No 10** ἡ ὁποία ὑπάρχει μόνον
στὴν ἀποθήκην καλλυντικῶν τῆς ὁδοῦ
Κάνιγγος 12.

Α. Β. Γ. Χανιά. Ἐκτός τῆς ὀρθομα-
τίνης πού πίνετε καλὸ θὰ ἦτο νὰ πέρνατε
καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ μουρουνέλαιον.
Συμπῆμα ἰσῶς δὲ θὰ κάνετε τὸ ἑξῆς:

Κάθε βράδυ, ἀφοῦ πλυθῇτε μὲ πολὺ
χλιαρὸ νερό εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχη πρὶν
βράσει χαμομήλι καὶ σκουπισθῇτε μὲ ἓνα
καθαρὸ πανί μαλακὸ, θὰ τρίβετε τὸ πρό-
σωπό σας μ' ἓνα βαμβάκι βουτυγμένο
στὴν ἑξῆς λιστίον:

Sublimé	0,10	cent.
Resorcine	1	gr.
Chloral	2	"
Alcool	100	"

Ἐπειτα ἀπὸ 20 λεπτά τῆς ὥρας μ' ἓνα
σιωπητὸ τυλιγμένο μὲ βαμβάκι νὰ βά-
ζετε ἐπάνω σὲ κάθε σπυράκι ἢ μυτιμύκι
τὴν ἑξῆς λιστίον:

Camphre	0,10	cent.
Acide Salicylique	0,10	"

Oxyde de zinc	1	gr.
Vaseline	4	"
Lanoline	4	"

Μετά ἀπὸ τὴν ἐξάλειψίν των γράψατε
στὸ κατάστημα πού ἀναφέρω στὸν «ΤΑΚ-
ΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ» νὰ σας ἀπο-
στείλῃ τὴν κρέμα **Osten No 15** ἡ ὁποία τι-
μάται 50 δραχμῶς.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς πούδρας δὲν ἔχω
καμμίαν ἀντίρρησην ἐφ' ὅσον μεταχειρίζε-
σθε αὐτὴν μόνον 2-3 φορές τὴν ἑβδομά-
δα. Ἐὰν πάλιν σὰς μένει καμμία ἀμφιβο-
λία ἢ τώρα ἢ ἀργότερα γράψτε μου καὶ θὰ
σὰς ἀπαντήσω εὐχαριστῶς γιὰ τὰ γράμ-
ματά σας ὅχι μόνον κόπον δὲν μοῦ προκα-
λοῦν ἀλλὰ εὐχαριστήσιν.

«**FLBUR SAMOUR**» Ἐνταῦθα. Ἄν
καὶ αὐτὰ εἶναι τῆς ἡλικίας σας ἐν τούτοις
σὰς συμβουλεύω τὸ ἑξῆς: Θὰ ἀντιγράψετε
τὶς συνταγὰς πού γράφω στὴν **Α.Β.Γ.** Χα-
νιά καὶ θὰ τὶς μεταχειρίζεσθε ὅπως ἀ-
κριβῶς γράφω. Σὰς συμβουλεύω ἐπίσης
νὰ πέρνετε μουρουνέλαιον ὅλον τὸν χειμῶ-
να. Σὲ 20 ἡμέρας ἂν ἔχουν ἐξαλειφθῇ ἡ
ἔχουν ὀλιγοστένην μοῦ γράφετε πάλιν νὰ
σὰς δρίσω τὴν κούραν πού θὰ σὰς χαρίσῃ
ἓνα δέγμα «ἄπρο καὶ λεῖο» ὅπως μοῦ γρά-
φετε στὸ γράμμα σας.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Γνωρίζετε ἀπὸ πού προήλθε ἡ λέ-
ξις Ἑδέμ; Εἶναι λέξις Ἑβραϊκὴ ἡ ὁ-
ποία σημοίνει, τέρψις:

Ὁ Μαυρίης ἔδωσε τὸ ὄνομα αὐτὸ
εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἔδημιούρ-
γησε τὸν ἐπίγειον παράδεισον.

Ὁ πρῶτος ὁρειβάτης πού ἀνῆλθε
στὸ λευκὸν ὄρος πού εἶναι τὸ ὕψηλο-
τερο τῆς Εὐρώπης, ἦταν ὁ διάσημος
Ἑξερευνητὴς **Ντέ Σωσὺρ** ὁ ὁποῖος ἐ-
ξετέλεσε τὴν ἀνάβασίν του τὴν 9ην
Αὐγούστου 1787.

Ἡ Νῆσος Κορσικὴ ἀνήκει στὴ Γαλ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

λία ἀπὸ ἐδῶ καὶ 167 χρόνια. Ἡ Κορ-
σικὴ ὑπετάγη ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ
τοὺς Βανδάλους, Βυζαντινοὺς, Γότ-
θους καὶ Σαρακηνούς καὶ μετὰ πε-
ριήλθε εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ τὸ 1347
εἰς τοὺς Γενοβέζους.

Οἱ κορσικανοὶ διῶς ἐπανεστάτησαν
κατὰ τῆς κυβερνήσεως τῆς Γενούης ἐ-
πειδὴ ἠθέλησε νὰ τὴν πουλήσῃ στὸν
Λουδοβίκο ΙΔ'.

Ἀφ' οὗτου ὁμως ἐγεννήθη ὁ **Μ. Να-**

πολέων ἡ Κορσικὴ ἀνήκει στὴ Γαλλία.

Μεταξὺ τῶν δώρων πού ἐστάλησαν
στὸν ἀποθανόντα Βασιλέα Γεώργιον
Γον τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ
Ἰωβιλαίου, ἦτο καὶ μὴ ἱστορικὴ
χελῶνα ἐκ μέρους τῆς Βασιλίσσης τῆς
Τόγκα.

Στὰ 1774 ὅταν ὁ βαλσσοπέρους
Ζ. Κούη ἀπεβίβασθῃ στὴ νῆσο Τόγκα
ἐχάρισε στὸν τότε Βασιλέα τῆς μὴ
αἰωνόβιο θαλασσίαν χελῶνα. Ἀπὸ τό-
τε ἡ χελῶνα ἐκεῖνη ἔμεινε στὰ ἀνάκ-
τορα μέχρις οὗ ἀπεστάλη ὡς δῶρον
στὴν Ἀγγλίαν.

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-
γορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλὴ μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδον-
τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὶς
κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς πού φοβεῖσθε νὰ γελάσετε,
μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κίτρινα
σμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀ-
μέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστε-
ρά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις
εἰς τὴν **ΚΟΛΥΝΟΣ**.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδο-
κῆτα. Ἐνα μόνον βούρτσισμα μὲ
ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας
θὰ σὰς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότη-
τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέ-
μας. Ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ** χρησιμοποιοῖ
αυστατικὰ πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.

Μὲ μὴ καταπληκτικὴ ταχύτητα
τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μὴ και-
νούργια λάμψη καὶ λευκότητα πού
δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ ὅλα σας θὰ
ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἰδι-
ες τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα
τῆς **ΚΟΛΥΝΟΣ**.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιοῦσατε τὴν
ὁδοντόκρεμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ Γάλλος Χημικὸς **A. Thomas**,
Σύμβουλος τῶν μεγαλυτέρων
ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν
ἐφεύρεσίν του σχετικῶς μὲ τὴν κα-
τασκευὴν τῶν κραγιόν χειλέων εἰς
τὴν Ἀρωματοποιαν «**Canal**».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν **ΡΕΑ** κατα-
σκευάζεται μὲ ὅτι τελειότερον ἢ
ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρω-
ματισμούς: ὅταν τὸ φορῇτε τὰ χεῖλη
σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα.
Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς
του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη
σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα
πού σὰς κόλμει νὰ ἀποφεύγετε τὸ
συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῇτε γιὰτί
κάθε γυναῖκα μὲ γούστο εἶναι πάντα
ἐφωδιασμένη μὲ τὸ Κραγιὸν **ΡΕΑ**.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΑ ΚΤΕΝΙΣΜΕΝΟΣ

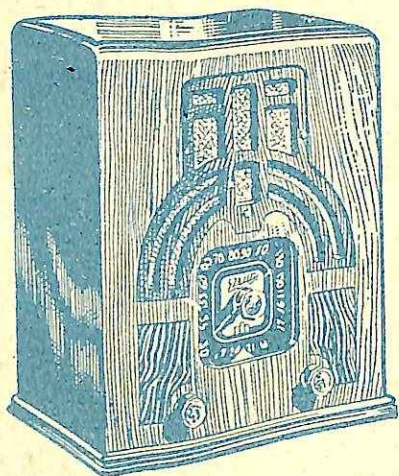

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ, ὅπως καὶ σὲ κάθε τι ἄλλο, ἡ πραγματικὴ κομψότης εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν φυσικότητα. ΟΧΙ ΜΑΛΛΙΑ ΜΠΡΙ-ΓΙΑΝΤΙΝΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΓΟΜΜΑΡΙΣΜΕΝΑ, ΟΥΤΕ ΚΕΦΑΛΙΑ ΛΙΠΑΡΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΑΦΗΝΟΥΝ ΙΧΝΗ ΣΤΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ. Ὀλίγη ἐπάλειψις με **Pétrole Cana** ἔχει διπλοῦν προτέρημα. Νὰ καθαρίζη τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸ προφυλάσῃ ἀπὸ τὴν πιτυρίδα, συγχρόνως δὲ νὰ σᾶς εὐκολύνῃ εἰς τὸ νὰ κτενίζετε τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὰ κρατῆτε καλῶς στερεωμένα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Σὲ σᾶς ἀνήκει, κυρία μου, νὰ φροντίσετε δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα τῆς ὑγιεινῆς καὶ κομψότητος, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνδρας, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀσχοληθῇ. Προσφέρατέ του μίαν φιάλην **Pétrole Cana** καὶ θὰ σᾶς εἶναι εὐγνώμων, σεῖς δὲ θὰ εἰσθε ὑπερήφανη διὰ τὴν κομψότητά του.

Τὸ **Pétrole Cana** εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Cana**, ἡ ὁποία τόσα καλὰ προϊόντα μέχρι σήμερον ἔχει παρουσιάσει.

ZENITH

TRADE MARK REGD.

→ LONG DISTANCE ← RADIO

“Ολοι αϊ τελευταΐαι τελειοποιήσεις...
Λυχνΐαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ή ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
(κατ’ ἐκλογήν).

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιόφωνα
μὲ κολοσσιαΐον φωτεινὸν πΐνακα (Magnu-
vision) 18 ἐκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
στὸν χρῶμα.

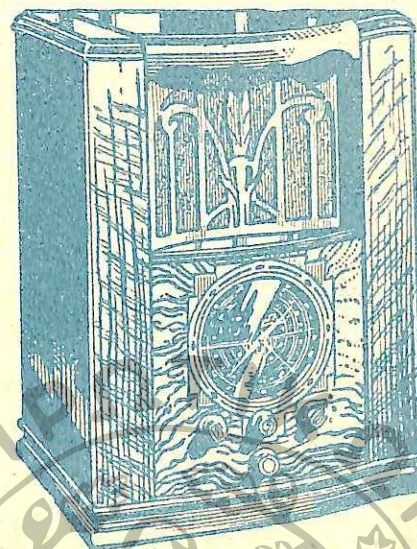
ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις ἄνω τῶν 40 σταθμῶν
(187-2000 μέτρα). Μὲ τὰ ὀνόμα-
τα τῶν σταθμῶν ἐπὶ τοῦ φωτει-
νοῦ πΐνακος.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Ολα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα
μὲ λεπτοδείκτην ἀπαραΐτητον διὰ τὸν
ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν
βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταΐου
τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα ΜΟ-
ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις ὅλων τῶν κυμάτων
13-2100 μέτρα). Εἰδικῶς κατα-
σκευασθὲν διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
μὲ τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν
ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ πΐνακος.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Ἀθῆναι